

Uitnodiging

Uitnodiging

Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn

Maḥmūd Aḥmad

Vertaald door:

mw. Bahri Hamid-Van Veen

Uitnodiging / Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad

Uitgever: Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at Nederland

Mobarak Moskee | Oostduinlaan 79 | 2596JJ Den Haag | info@islamnu.nl

Urdu versie geschreven door Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad

Engelse synopsis geschreven door Qadi Muhammad Aslam

Vertaling uit het Engels: Mw. Bahri Hamid-van Veen

Eindcorrecties: Abdul Hamid van der Velden

Vormgeving: Abdul Haq Compier, MD, BA

Eerste Nederlandse uitgave gepubliceerd in 2015

© Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at Nederland

Op deze publicatie is het internationale auteursrecht van toepassing.

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Uitnodiging; Aḥmad, Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd – (aut.);
Veen, mw. Bahri Hamid-van – (vert.); Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at
Nederland (uitg.); oorspr. uitgave in Urdu, *Da‘wat-ul-Amīr* (India,
1926)

ISBN 97890819278

NUGI 700

Trefw: Islam, Aḥmadiyya, Eindtijd, Apocalyps, Messias

Inhoud

OPMERKINGEN BIJ DE TEKST.....	9
OVER DE AUTEUR.....	11
VOORWOORD BIJ DE ENGELSE UITGAVE.....	13
VOORWOORD BIJ DE NEDERLANDSE UITGAVE	14
DEEL I : INLEIDING	17
DE NAAM AḤMADIYYA	17
DE NAAM ISLAM IN DE HEILIGE QUR'ĀN EN IN JESAJA	17
AḤMADIYYA GELOOF	18
BEZWAREN.....	25
Is Jezus ^{as} dood of levend in de hemel?	25
De dood, geen belediging voor Hadrat Jezus ^{as}	25
Passages uit de Heilige Qur'ān	27
Hadith over de dood van Hadrat Jezus ^{as}	30
Eenstemmigheid onder metgezellen	31
Mening van de familie van de Heilige Profeet ^{sa}	34
Een volgeling van de Heilige Profeet ^{sa} zou de Beloofde	
Messias worden	35
Messias en Mahdi, één persoon niet twee.....	37
De betekenis van <i>nuzūl</i>	39
Waarom wordt de Beloofde, Jezus zoon	
van Maria genoemd?	40
Waarom moeten openbaringen en voorspellingen	
voortbestaan?	42
De betekenis van <i>Khātaman-Nabiyyīn</i>	45
De Hadīth: 'Ik ben de laatste der Profeten'	47
De Hadīth, 'Er is géén profeet na mij'	48
Gedeelten uit de Heilige Qur'ān over	
de komst van profeten.....	49
De vraag betreffende Jihād	52
Islamitische Jihād.....	53
DE AANSPRAKEN VAN ḤAḌRAT MIRZĀ GHULĀM AḤMAD ^{as}	56
Argumenten voor de aanspraak	57
DEEL II: ARGUMENTEN	61

ARGUMENT 1: DE BEHOEFTE VAN NU	61
Verzen uit de Heilige Qur'ān	61
Hadīth	64
Het geloof van de tegenwoordige Moslims	65
Weglaten of opheffing	66
Islam in de praktijk	66
De Soefies	67
Het verleden	71
In tegenspraak met volmaaktheid	72
Gezond verstand	72
ARGUMENT 2: TEKENEN VAN DE VASTGESTELDE TIJD	74
De getuigenis van de Heilige Profeet ^{sa} zelf	74
Godsdienstige tekenen	78
Toestand van de Moslims	79
Zedelijk gedrag	82
Godsdienstige geleerden	85
Sociale omstandigheden	86
Vrouwen	87
Verandering in mode	88
Dodelijke epidemieën	89
Verhoudingen van het aantal vrouwen en mannen	90
Het verdwijnen van de kameel	90
Economische situatie	91
Politieke veranderingen	92
Andere interessante tekenen	94
Aardbevingen	95
Twee verduisteringen	95
AANHANGSEL BIJ ARGUMENT 2	98
Een aantekening betreffende de <i>Dajjāl</i>	98
ARGUMENT 3: PERSOONLIJKE ZUIVERHEID	102
Het bewijs van de zon is de zon zelf	102
Het bewijs van persoonlijke zuiverheid	103
Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad ^{as}	104
ARGUMENT 4: DE OVERWINNING VAN DE ISLAM	109
<i>Barāhīne-Aḥmadiyyah</i>	111
Aanval op het Christendom	112
Islam en andere godsdiensten	115
Islam en de Sikh-religie	117
Stichters van andere godsdiensten	119

Godsdienstige debatten.....	123
Kenmerk van een levende godsdienst.....	125
ARGUMENT 5: VERJONGING OPNIEUW GEFORMULEERD.....	128
On-Islamitische ideeën onder de Moslims.....	131
Het geloof in Eén God	131
Het geloof in engelen.....	136
De Heilige Qur’ān.....	138
Hadīth	141
Sunnah	142
Het geloof in Profeten.....	145
Liefde voor de uitersten	150
In minder belangrijke zaken.....	151
ARGUMENT 6: GODDELIJKE HULP	157
Mogelijke oorzaken van succes	158
Geen natuurlijke voordelen	161
Vijf hoofdzaken	165
ARGUMENT 7: HET LOT VAN ZIJN VIJANDEN	167
Maulawī Muḥammad Ḥussain.....	168
Chirāgh Dīn van Jammū	170
Ghulām Dastagīr van Qaṣūr	171
Faqīr Mirzā van Dulmiyāl	171
Maulawī Thanā’ullāh.....	172
‘Abdul-Ḥakīm van Patiala	172
ARGUMENT 8: ENGELen WERPEN ZICH VOOR HEM NEER.....	174
De slag bij Badr	174
De slag van de Loopgraaf	174
Een dak stortte in.....	175
Genezing geopenbaard	176
Het teken van de Pest.....	176
ARGUMENT 9: WONDERBAARLIJKE KENNIS	179
De Heilige Qur’ān, een intellectueel wonder.....	180
Een wonderbaarlijke beheersing van het Arabisch	182
Relatieve en absolute verdienste.....	183
Het Arabisch, moeder van alle talen.....	185
Natuurlijke en geestelijke kennis.....	186
Wonderen van geestelijke kennis	187
Even oneindig als de natuur.....	187
Beschrijvende aanwijzingen	189
Specifiekere ontdekkingen	192

ARGUMENT 10: VOORSPELLINGEN.....	199
I Twee martelaren.....	200
II Revolutie in Iran	206
III De christelijke tegenstander: ‘Abdullāh Ātham.....	207
IV Een Amerikaanse valse profeet; John Alexander Dowie.....	212
V Een Āryah Samājist: Lekh Rām.....	218
VI Prins Dalīp Singh.....	221
VII De pest	222
VIII Een grote aardbeving	225
IX Wereldoorlog I (1914-1918).....	226
X De uitbreiding van Qadian.....	237
XI Financiële verlichting	239
XII De uitbreiding van de Gemeenschap	243
ARGUMENT 11: DE LIEFDE VOOR GOD EN ZIJN PROFEET	246
De Heilige Qur’ān over de liefde voor God	246
Het opgaan in God.....	249
Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad ^{as} schrijft aan zijn vader.....	250
‘Ulemā verspillen hun tijd	252
ARGUMENT 12: VERRIJZENIS VAN DE DODEN.....	254
Leven voor de geestelijke doden	254
Tekenen van leven	258
DEEL III: UITNODIGING.....	260
DE AANSPRAKEN ZIJN BEWEZEN	260
MUREN DIE VEILIGHEID BIEDEN	263
ALS LASTEN GEEN LASTEN ZIJN.....	266
UITNODIGING	267
AḤMADIYYA MOSLIM GEMEENSCHAPPEN IN HET	
NEDERLANDS TAALGEBIED.....	269

Afbeelding pagina 15: Facsimile van de uitgave in het Perzisch, gedrukt voor de koning van Afghanistan.

Opmerkingen bij de tekst

De Qur'ān verzen zijn genummerd met inbegrip van het eerste vers van de Sūrah, 'In naam van Allah ...'. Dit betekent dat de verzen in onze referenties een nummer hoger zijn dan in bepaalde uitgaven van de Qur'ān, die dit eerste vers niet meetellen in de nummering. Vers 2:23 kan dus in sommige Qur'āns genummerd zijn als 2:22.

De volgende afkortingen zijn in de tekst gebruikt:

- sa: صلى الله عليه و سلم *Ṣallallāhu 'Alaihi Wa Sallam*
 (mogen vrede en de zegeningen van Allah met hem zijn)
- as: عليه السلام *'Alaihis-Salām* (vrede zij met hem)
- ra: Het betekent رضى الله عنه/عنها/عنهم *Raḍi Allāhu 'anhu/'anhā/'anhum* (moge Allah verheugd zijn over hem/haar/hen)
- rh: رحمه الله تعالى *Raḥimahullāhu Ta'ālā* (moge Allah's zegeningen op hem zijn)
- aba: ايدده الله تعالى *Ayyadahullāhu Ta'ālā* (moge Allah, de Verhevene hem helpen)

Over de auteur

Ḥaḍrat¹ Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad^{ra} (1889-1965), zoon van de Heilige Stichter van de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at, Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} (1835-1908), werd zijn tweede Kalīfah en opvolger op 25-jarige leeftijd. Hij leidde en bestuurdde daarna de gemeenschap van hedendaagse zendinggerichte Islam gedurende 52 jaar en bleef toegewijd aan de doelstellingen die de Gemeenschap vertegenwoordigt; namelijk het spreken, schrijven, en uitdagen in naam van de Islam, en het oprichten van instituten en organisaties ter verdediging en

¹ [noot van de vertaler] Ḥaḍrat: ‘Waarde...’. Toevoeging aan een naam om de persoon in kwestie respect te betonen.

verkondiging van de Islam. Zijn onvermoeibare gebeden en plannen deden de Aḥmadiyya Moslim Djāmā‘at groeien tot haar huidige grootte, haar invloed en haar belang. De betekenis en omvang van zijn werk voor de Islam kunnen heden gemeten worden, maar het is zonder twijfel dat zijn invloed op deze generatie diep en blijvend is geweest. Hieraan kunnen toegevoegd worden, zijn liefde en het aanzien dat hij opbouwde in de harten van miljoenen volgelingen, vrienden, familie, geleerden, politici, studenten enz.

Hij produceerde veel: een lijst van zijn toespraken, preken en geschriften zal nog met veel zorg gemaakt worden, maar gezegd kan worden dat zijn belangrijke werken de twee commentaren van de Heilige Qur’ān zijn:

Het uitvoerige commentaar *Tafsīre-Kabīr* geheten en de verkorte versie *Tafsīre-Ṣaghīr*, ongeveer 7.000 pagina's van helder religieus proza. Onder zijn auspiciën werd de 5-delige Engelse vertaling van de Heilige Qur’ān met uitleg uitgebracht, waarvoor hij een uitgebreide introductie schreef die sindsdien apart wordt uitgegeven als *An Introduction to the Study of the Holy Qur’ān*. (London 1949).

Voorwoord bij de Engelse uitgave

Uitnodiging is een beknopt overzicht van *Da 'watul-Amīr*, geschreven door wijlen Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad^{ra}, tweede opvolger van de Beloofde Messias en Maḥdī die de Stichter van de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at is. Algemeen bekend bij zijn geopenbaarde naam *Faḍle-'Umar* (Genade of Navolging van Omar, de tweede Kalīfah uit het begin van de Islam), was Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad^{ra} het hoofd van de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at van 1914 tot 1965. *Da 'watul-Amīr*, één van zijn meest voortreffelijke boeken is in het Urdu geschreven en – omdat het geschreven was als een epistel aan de toenmalige Heerser van Afghanistan – is het ook in het Perzisch vertaald en gepubliceerd in 1926. *Da 'watul-Amīr* heeft bewezen een succesvolle introductie te zijn tot het Aḥmadiyya Moslim Djamā'at geloof, de methode, de doelstellingen en programma's voor de verjonging van de Islam in onze tijd. Een Engelse vertaling van *Da 'watul-Amīr* volgde enige tijd later. Het Engelse overzicht, gemaakt door Qadi Muhammad, is bedoeld om de Engelse lezers uit Pakistan, India en andere delen van de wereld te interesseren die een korte beschrijving van de Gemeenschap verkiezen. *Uitnodiging* geeft de inhoud en misschien iets van de stijl en geest weer van de originele *Da 'watul-Amīr*. Aḥmadiyyat wordt terecht beschreven als de hedendaagse zendingsgerichte Islam.

Mirza Mubarak Ahmad
Secretaris Aḥmadiyya Moslim Buitenlandse Missies
Rabwah, Pakistan

Voorwoord bij de Nederlandse uitgave

In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

Geachte lezer,

Assalāmu ‘Alaikum

Het oorspronkelijke boek *Da‘watul-Amīr* werd uitgegeven in het Urdu in 1926. In 1968 kwam hiervan een synopsis uit in het Engels onder de titel "Invitation". Met veel genoegen bieden wij u hierbij de Nederlandse vertaling aan van deze Engelse synopsis. De Nederlandse vertaling werd decennia geleden, in een heel andere tijd, al voltooid door ons geëerde lid, mw. Bahri Hamid-Van Veen. Het voorbijgaan der jaren heeft het boek niets aan relevantie laten inboeten. Het biedt in deze geheel nieuwe tijd, waarin de rampen die over islamitische wereld komen amper nog te bevatten zijn, nog altijd de meest scherpe beschrijving van de toestand van de moslims en overtuigt ons nu des te meer van de noodzaak en waarachtigheid van de Beloofde Hervormer en Messias, Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}.

Hierbij wil ik allen bedanken die aan de totstandkoming van deze uitgave hebben bijgedragen. Ik wens de lezer tenslotte veel zegeningen toe met het lezen van dit indrukwekkende boek.

Wassalām,

Mahmood Altaf
Secretaris Ishā‘at Nederland

تحفۃ الملوک،

دعوتِ الامیر

(فارسی)

یعنی

امیران اللہ خاں سابق شاہ افغانستان رادعوتِ حق

منجانب

شیخنا حضرت صاحبزادہ مراد بشیر الدین محمود احمد رضا امیر الامینین خلیفۃ المسیح الرابعی

ایده اللہ تعالیٰ امام جماعت احمدیہ قادیان

در ۱۹۲۷ء

سرورق شائع کردہ: عبدالمعظم پریس پبلیشر احمدیہ بک پبلیشر قادیان پاکستان

ہدیہ ۲۰ روپے بچاس سٹمپ پیسے

جلد تین روپے

UITNODIGING

*In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.
Wij prijzen Hem en roepen Zijn Zegeningen aan
voor Zijn nobele Profeet met de Genade en
Barmhartigheid van God.
Hij is onze Helper.*

DEEL I : INLEIDING

De naam Aḥmadiyya

De eerste aantekening is dat de namen Aḥmadī en Aḥmadiyya niet verwijzen naar een nieuwe religie. Aḥmadīs zijn Moslims en hun godsdienst is Islam. Het is waar dat Aḥmadīs een naam hebben aangenomen. Maar een naam aannemen betekent niet het aannemen van een nieuwe godsdienst. Aḥmadiyyat is een herinterpretatie, een uiteenzetting van het geloof van de Heilige Qur'ān en de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}. Aḥmadīs zijn dan ook Moslims die de Aḥmadiyya uitleg van de Islam onderschrijven.

De naam Islam in de Heilige Qur'ān en in Jesaja

De naam Islam is de naam die God Zelf gaf aan de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}. De naam is vastgelegd in de Heilige Qur'ān:

Inleiding

هُوَ سَمُّكَ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَ فِي هَذَا

Hij (Allah) heeft u Moslims genoemd voorheen en in dit (Boek). (Qur'ān 22:79)

... en in de profetieën van eerdere profeten (Jesaja 62:2)

Geen andere naam kan meer gezegd zijn dan deze naam. Het is een naam die God Zelf voor ons heeft uitgekozen en Hij maakte deze heilig door andere profeten er voorspellingen over te laten doen.

Aḥmadiyya Geloof

Wij zijn Moslims. Wij houden vast aan het geloof waarin Moslims moeten geloven en wij ontkennen de geloofspunten die door Moslims ontkend moeten worden. Als wij ondanks dit gebrandmerkt worden als *kāfirs* (ongelovigen), vernieuwers, volgelingen van een nieuwe godsdienst en wat niet meer, zijn we slachtoffer van gebrek aan liefdadigheid. Een persoon mag veroordeeld worden naar wat hij verklaard, maar niet voor datgene wat hij wel of niet in zijn hart of gedachten bewaart. Wie kan zeggen wat in iemands gedachten is? Alleen God weet dit. Alleen Hij kan zeggen wat een persoon werkelijk denkt of gelooft. 'Sommigen onder u spreken beter over zichzelf dan anderen. Als ik aan iemand iets geef dat eigenlijk niet van hem is, dan geef ik hem een deel van het vuur'. Dit is een gezegde van de Heilige Profeet^{sa}. Zelfs hij kon niet de gedachten van iemand binnendringen.

Inleiding

Ḥaḍrat Usāmah bin Zaid^{ra}, een Moslim bevelhebber, werd tijdens een gevecht geconfronteerd met een ongelovige. De ongelovige reciteerde de *Kalimah*.² Desondanks vermoorde Ḥaḍrat Usāmah^{ra} hem. Toen de Heilige Profeet^{sa} hiervan hoorde was hij ontevreden over Ḥaḍrat Usāmah^{ra}. ‘Profeet van God,’ zei Ḥaḍrat Usāmah^{ra}, ‘het was uit angst dat deze man de *Kalimah* reciteerde.’ ‘Maar,’ zei de Heilige Profeet^{sa} ‘heb je zijn hart gespleten om het te zien?’

Wat er in de gedachten om gaat van een mens is niet open voor andermans mening. Het was niet aan Usāmah om te oordelen of het geloof van de man uit angst was of uit overtuiging. We kunnen veroordeeld worden voor wat we verklaren, niet voor datgene waarvan gezegd wordt dat het in onze harten ligt. Dus wanneer wij onszelf tot Moslim verklaren, kan niemand zeggen dat onze belijdenis van de Islam een voorwendsel is.

Maar laten wij onze geloofspunten opsommen:

1. We geloven dat God bestaat en het verklaren van Zijn bestaan is het verklaren van de belangrijkste waarheid.
2. Wij geloven dat God *één* is, zonder een gelijke in de hemel of op aarde. Alles is Zijn schepping, afhankelijk van Hem en Zijn bestaan. Hij is zonder zoon of dochter, of vader of moeder of vrouw of broer. Hij is Enig en Uniek.

² [vertaler] Islamitische geloofsbelijdenis, het belijden waarvan iemand een moslim maakt in de ogen van andere moslims: ‘Ik getuig dat er niemand aanbidningswaardig is behalve Allah, en ik getuig dat Muḥammad Zijn boodschapper is’.

Inleiding

3. We geloven dat God Heilig is, vrij van alle onvolkomenheden en bezitter van alle volmaaktheden. Er is geen onvolmaaktheid die in Hem gevonden kan worden en er is geen volmaaktheid die niet in Hem gevonden kan worden. Zijn macht en kennis zijn grenzeloos. Hij omvat alles en er is niets dat Hem omvat. Hij is de Eerste, de Laatste, die Zich openbaar maakt, de Verborgene, de Schepper, de Meester. Hij is de Liefhebbende, de Voortdurende. Gods daden zijn Gods Wil, niet bedwongen of bepaald. Hij regeert vandaag zoals Hij altijd tevoren regeerde. Zijn eigenschappen zijn Eeuwig.
4. We geloven dat engelen een deel zijn van Gods schepping. Zoals de Heilige Qur'ân zegt doen de engelen wat hen bevolen wordt om te doen. Zij zijn geschapen uit Zijn wijsheid om bepaalde plichten uit te voeren. Hun bestaan is werkelijkheid en verwijzingen naar hen in het Heilige Boek zijn niet figuurlijk. Zij zijn afhankelijk van God zoals alle mensen en alle andere schepselen.
5. Wij geloven dat God tot Zijn gekozen dienaren spreekt en aan hen Zijn doel openbaart. Openbaring komt in woorden. De mens leeft door openbaring en komt hierdoor in contact met God. De woorden waarin de openbaring komt zijn uniek in hun macht en hun wijsheid. Hun wijsheid hoeft niet onmiddellijk openbaar te zijn. Een mijn kan uitgeput raken, maar niet de wijsheid van een openbaring. Een openbaring brengt ons goddelijke verordeningen, wetten en vermaningen, het brengt ons ook kennis van het ongeziene en van belangrijke geestelijke waarheden, het brengt zowel de goedkeuring van God, als Zijn afkeu-

Inleiding

ring en ongenoegen aan ons over, Zijn liefde alsook Zijn waarschuwingen. God communiceert met de mens door middel van openbaring. De mededelingen variëren naar gelang de omstandigheden en de ontvangers. Van alle goddelijke mededelingen is de meest volmaakte, de meest complete, de meest omvattende, de Heilige Qur'ān. De Heilige Qur'ān zal eeuwig voortbestaan. Het kan niet overtroffen worden door enige toekomstige openbaring.

6. Wij geloven dat wanneer duisternis zal heersen over de wereld en de mens diep gezonken zal zijn in zonde en kwaad, het moeilijk voor hem wordt om op te staan zonder hulp van God. Dan zal God uit Zijn Genade en Barmhartigheid een van Zijn eigen liefhebbende, loyale dienaren uitkiezen en hem de plicht opdragen om andere mensen te leiden en te sturen. Zoals de Heilige Qur'ān ons leert:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

...en er is geen volk waaronder zich geen boodschapper heeft bevonden. (Qur'ān 35:25)

God stuurde boodschappers naar alle volkeren. Door middel van hen openbaarde God Zijn Wil en Zijn Doel. Zij die zich van hen afwenden vernietigen zichzelf. Zij die zich tot hen wenden verdienen de liefde en het behagen van God.

7. Wij geloven ook dat goddelijke boodschappers tot verschillende rangen behoren en in verschillende etappes bijdragen tot de vervulling van het uiteindelijke goddelijke plan. De grootste van alle boodschappers is de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}, op wie de vrede en

Inleiding

zegeningen van God zijn. Hij is het hoofd van alle mensen, boodschapper voor iedereen. De openbaring die hij ontving was gericht tot de gehele mensheid. Deze gehele aarde was een moskee voor hem. De tijd kwam dat zijn boodschap zich verspreidde naar landen en klimaten buiten Arabië. Mensen lieten zelf ontworpen goden van hun opvattingen in de steek en begonnen te geloven in de Ene en Enige God, die ze van de Heilige Profeet Muḥammad^{sa} geleerd hadden. De komst van de Heilige Profeet^{sa} markeert een onvergelijkbare geestelijke revolutie. Gerechtigheid begon te regeren in plaats van wreedheid. Als Ḥaḍrat Mozes^{as} en Ḥaḍrat Jezus^{as} in de tijd van de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}, hadden geleefd, dan hadden ze in hem moeten geloven en hem moeten volgen.

8. Wij geloven ook dat God onze gebeden hoort en ons uit de moeilijkheden helpt. Hij is een levende God. Zijn levend karakter is te allen tijde zichtbaar in alle dingen. God zet Zijn weldadige interesse voort voor Zijn dienaren en Zijn schepselen. Als ze Zijn hulp nodig hebben wendt Hij zich tot hen met Zijn hulp. Als ze Hem vergeten, herinnert Hij ze aan Zichzelf en aan Zijn bezorgdheid over hen:

فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي
لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

Ik ben nabij. Ik verhoor het gebed van de smekeling, wanneer hij Mij aanroept. Daarom moeten zij naar Mij luisteren en in Mij geloven, opdat zij geleid zullen worden. (Qur'ān 2:187)

Inleiding

9. Wij geloven ook dat God van tijd tot tijd de loop van de gebeurtenissen op bijzondere manieren bepaalt en een bestemming geeft. Gebeurtenissen van deze wereld worden niet helemaal bepaald door de onveranderlijke wetten, genaamd de natuurwet. Want naast deze alledaagse wetten zijn er bijzondere wetten waarmee God Zichzelf manifesteert. Het zijn deze bijzondere wetten die ons het bewijs geven van de Wil, de Macht en de Liefde van God. Er zijn teveel mensen die dit ontkennen. Zij willen in niets anders geloven dan de natuurwetten. Maar de natuurwetten zijn niet de enige wetten die we hebben. De natuurwetten zelf worden geregeerd door de ruimere wetten van God. Door middel van deze wetten helpt God Zijn uitverkoren dienaren. Door middel van deze wetten vernietigt Hij Zijn vijanden. Ḥaḍrat Mozes^{as} zou niet hebben kunnen zegevieren over een wrede en machtige vijand zonder de bijzondere wetten van God. De Heilige Profeet Muḥammad^{sa} zou niet hebben kunnen zegevieren over de Arabieren, die vastbesloten waren hem en zijn missie uit te roeien, zonder de wetten van God die aan zijn zijde meewerkten. God hielp de Heilige Profeet^{sa} bij alles wat hij ondernam. Uiteindelijk keerde hij terug naar de vallei van Makkah met 10.000 volgelingen, waaruit hij tien jaar eerder had moeten vluchten voor zijn leven. Deze gebeurtenissen kunnen niet gerekend worden tot de natuurwetten.
10. Wij geloven ook dat de dood niet het einde van alles is. De mens overleeft de dood. In het hiernamaals moet hij rekenschap afleggen van zijn daden in dit

Inleiding

leven. De macht van God garandeert overleving van de mens.

11. Wij geloven dat, tenzij vergeven door Zijn oneindige Genade, ongelovigen naar de hel gaan. Het doel van de hel is niet om de bewoners te pijnigen maar slechts om ze te verbeteren. In de hel brengen de ongelovigen en vijanden van God hun dagen door met weeklagen en jammeren en gaan hiermee door totdat de Genade van God de zondaren en hun zonde omringt. Waarachtig zei de Heilige Profeet^{sa}: *‘Een tijd zal komen dat de hel geleegd zal worden van alle zondaren.’* (Tafsīrul-Ma‘ālimut-tanzīl)
12. Wij geloven eveneens dat zij die in God geloven en in de profeten, de engelen en de boeken, die de leiding aanvaarden welke van God komt en zich nederig gedragen en alle vormen van buitensporigheid afzweren, allen naar een plaats zullen gaan die Hemel wordt genoemd. Vrede en welbehagen zullen hier heersen en God zal bij allen aanwezig zijn. Lagere begeerte zal verdwijnen. De mens zal het eeuwige leven hebben verkregen en hij wordt het beeld van zijn Schepper.

Als dit onze geloofspunten zijn kan men zich beginnen af te vragen waarom de *‘ulemā* van de Islam zo fel tegen ons zijn. Waarom moeten we gebrandmerkt worden als *kāfirs*? Om dit te begrijpen moeten we een overzicht geven van de bezwaren, die de *‘ulemā* tegen onze geloofspunten hebben gebruikt.

Bezwaren

Is Jezus^{as} dood of levend in de hemel?

Het eerste bezwaar dat de *'ulemā* tegen ons maken heeft betrekking op ons geloof dat Ḥaḍrat Jezus^{as} een natuurlijke dood stierf. Dit geloof blijkt tegenovergesteld te zijn aan het geloof dat de *'ulemā* er in het algemeen op na houden. Volgens de *'ulemā* werd Ḥaḍrat Jezus^{as} niet aan het kruis gehangen, maar werd in plaats hiervan levend in de hemel opgenomen; in zijn plaats werd een geest aan het kruis gehangen. Het geloof dat Ḥaḍrat Jezus^{as} een natuurlijke dood stierf wordt door de *'ulemā* beschouwd als een ernstige tegenwerping.

Ons geloof wordt beschouwd als een belediging van de Heilige Qur'ān, een afwijking van de leer van de Heilige Profeet^{sa}, een belediging voor Ḥaḍrat Jezus^{as}.

De dood, geen belediging voor Ḥaḍrat Jezus^{as}

Echter, een ogenblik nadenken zal iedereen ervan overtuigen dat de gevolgtrekkingen waarvan wij beschuldigd worden niet voortkomen uit ons geloof. Zij komen eerder voort uit het tegenovergestelde geloof dat Ḥaḍrat Jezus^{as} niet stierf, maar tot op heden levend in de hemel verblijft.

Wij houden Ḥaḍrat Jezus^{as} in ere, omdat hij een profeet van God is, omdat God van hem hield en omdat hij van God hield. Onze eerbied voor hem is vanwege onze eerbied voor God. Kunnen we Ḥaḍrat Jezus^{as} boven God houden en God onteren ter wille van Ḥaḍrat Jezus^{as}? Moeten we de *'ulemā* behagen en de handen van de

Bezwaren

Christelijke missionarissen versterken? Moeten we ze laten denken dat Ḥaḍrat Jezus^{as} God was? Als hij geen God was, hoe kan hij dan levend in de hemel zijn? Als hij een mens was, waarom stierf hij dan niet als andere mensen? Kunnen we iets zeggen dat afbreuk doet aan de Eenheid van God? Neen, wij kunnen God niet opgeven ter wille van Ḥaḍrat Jezus^{as}.

Noch kunnen wij begrijpen waarom het geloof in de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as} tot belediging van Ḥaḍrat Jezus^{as} leidt. Profeten die hoger in rang waren dan Ḥaḍrat Jezus^{as} zijn gestorven. Hun dood bracht hen niet tot vernedering. We zijn ervan overtuigd dat Ḥaḍrat Jezus^{as} zelf, die van God hield met geheel zijn wezen, hart en ziel, geen houding zou aannemen die zou leiden tot eerbied voor zichzelf, maar oneerbiedigheid voor God. De Heilige Qur'ān leert ons:

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يُكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ

Voorzeker, de Messias zal het nooit versmaden, een dienaar van Allah te zijn. (Qur'ān 4:173)

Noch is ons geloof, dat Ḥaḍrat Jezus^{as} stierf als andere profeten, een belediging voor de Heilige Qur'ān. Integendeel, het geloof dat Ḥaḍrat Jezus^{as} niet stierf zou de duidelijke betekenis van vele passages in het Heilige Boek beledigen. Deze passages onderwijzen duidelijk dat Ḥaḍrat Jezus^{as} stierf als andere profeten, andere stervelingen.

Bezwaren

Passages uit de Heilige Qur'ān

In één passage wordt gezegd dat God Ḥaḍrat Jezus^{as} vermaant en hem vraagt waarom hij zijn volgelingen heeft geleerd om zichzelf en zijn moeder als goden naast Allah aan te nemen. Als antwoord hierop zegt Ḥaḍrat Jezus^{as}:

وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبُ
عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

*En ik was getuige van hen, zolang ik in hun midden verbleef, maar nadat U mij deed sterven was U de Bewaker over hen en U zijt Getuige van alle dingen.
(Qur'ān 5:118)*

Het Christelijk geloof werd corrupt na de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as}. Toen hij leefde bleef het Christelijke geloof onverdorven. Wanneer we dit in de Heilige Qur'ān lezen en weten dat dit Christelijk geloof al gedurende 2000 jaar onzuiver is, hoe kunnen we dan denken dat Ḥaḍrat Jezus^{as} niet dood is?

In een ander vers zegt God tegen Ḥaḍrat Jezus^{as}:

يَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَرَافِعُكَ إِلَىٰ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلِ
الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَمَةِ

*O, Jezus, Ik zal u doen sterven en u tot Mij opheffen en u zuiveren van de ongelovigen en zal uw volgelingen tot de laatste dag over hen doen zegevieren die u niet geloven.
(Qur'ān 3:56)*

Bezwaren

Ḥaḍrat Jezus^{as} werd slechts ná zijn dood tot God verheven. We weten dat de ‘ulemā grote problemen maken over de woorden ‘verheffen tot God’. Wat deze woorden ook mogen betekenen, de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as} moest plaatsvinden vóór de opheffing. De volgorde van gebeurtenissen, die in de Heilige Qur’ān vermeld zijn, vereist dit. Wat als eerste wordt vermeld moet als eerste plaatsvinden. Misschien weten de ‘ulemā het beter dan God. Misschien denken ze dat ‘verheffen tot God’ wat later in het vers gebeurt, in feite ervoor had moeten gebeuren. Maar voorzeker, God weet het beste hoe en in welke volgorde begrippen uitgebeeld moeten worden. Hij is onze Schepper en wij zijn Zijn schepselen. Hoe kunnen we vergissingen vinden in de woorden van God? Hoe kunnen we aanmerkingen maken op Gods toespraak? De fouten zullen veeleer in ons begrip liggen. In deze passage wordt eerst de dood vermeld en na de dood de verheffing tot God. Wat verheffing ook mag betekenen, volgens de Heilige Qur’ān moet de dood als eerste plaatsvinden.

Het geloof van de ‘ulemā houdt een belediging in voor onze Heilige Profeet^{sa}. Hoe kan het gebeuren dat God Ḥaḍrat Jezus^{as} naar de Hemel ophief bij het geringste teken van gevaar voor zijn leven, maar niet de Heilige Profeet^{sa} ophief toen hij door zijn vijanden werd vervolgd? Als het waar is dat Ḥaḍrat Jezus^{as} in de Hemel leeft en de Heilige Profeet^{sa} dood en begraven is, kunnen we niet gelukkig zijn; we zouden tamelijk nederig en vernederd zijn. Maar Goddank is dit niet waar. God is de Heer van alle Heren. Hij noemde de Heilige Profeet^{sa} het Hoofd van het mensdom, de beste van allemaal. Wanneer

Bezwaren

de Heilige Profeet^{sa} met zulke verheven namen wordt genoemd kan Hij niet méér geven om Ḥaḍrat Jezus^{as}. God houdt meer van de Heilige Profeet^{sa} dan van wie dan ook. Hij kan hem niet laten sterven en begraven en Ḥaḍrat Jezus^{as} naar de hemel doen opstijgen. Als iemand het verdiende om in leven te blijven, dan was dat onze Heilige Profeet^{sa}. Als hij op normale wijze is gestorven, dan zijn alle andere profeten op dezelfde wijze dood-gegaan. We verafschuwen het om te denken dat tijdens de Hijra de Heilige Profeet^{sa} moest vluchten in de grot Thaur en dat God geen engel stuurde om hem te helpen, terwijl God Ḥaḍrat Jezus^{as} tot de vierde hemel ophief toen de Joden hem begonnen vast te grijpen.

De verloochenaars van de Heilige Profeet^{sa} daagden hem uit en vroegen hem of hij naar de hemel kon opstijgen terwijl zij zouden toekijken.

أَوْ تَرْفَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُفَيْكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ

Of tenzij gij ten hemel stijgt, maar wij zullen in uw hemelvaart niet geloven tenzij u ons een boek nederzendt dat wij kunnen lezen. (Qur'ān 17:94)

Gaf God de Heilige Profeet^{sa} de macht om dit wonder te tonen? Neen, in plaats daarvan laat God de Heilige Profeet^{sa} zeggen:

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا

Zeg: Glorie zij mijn Heer: ik ben slechts mens en boodschapper. (Qur'ān 17:94)

Bezwaren

Ja, zoals de ‘ulemā onderwezen, werd Ḥaḍrat Jezus^{as} onmiddellijk door God opgeheven toen zijn vijanden hem met een soortgelijke uitdaging confronteerden.

Toen de Heilige Profeet^{sa} werd uitgedaagd en gevraagd werd om ten hemel op te stijgen, werd door God verklaard dat de opstijging in tegenstrijd was met de menselijkheid. Maar wanneer Ḥaḍrat Jezus^{as} wordt uitgedaagd wordt hij zonder bezwaar ten hemel opgeheven. Als dit waar zou zijn, volgt hieruit dat Ḥaḍrat Jezus^{as} God was en geen mens, dat hij in de geestelijke hiërarchie boven de Heilige Profeet^{sa} staat en dat hij meer geliefd is bij God. Maar wij kunnen zulke gedachten niet steunen. Het zijn niet alleen de gevoelens die ons dit doen zeggen. De Heilige Profeet^{sa} geloofde dit zelf en onderwees dit: *Als Mozes en Jezus in leven waren, zouden ze in mij moeten geloven en mij moeten volgen.* (Zarqānī, deel VI, blz. 54)

Ḥadīth over de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as}

Er is nog een belangrijke verklaring van de Heilige Profeet^{sa}. Tijdens zijn laatste ziekte zei de Heilige Profeet^{sa} tegen zijn dochter Ḥaḍrat Fāṭimah^{ra}: *‘Gabriël heeft ieder jaar de Heilige Qur’ān voor mij gereciteerd. Dit jaar reciteerde hij twee keer. Hij vertelde mij ook dat iedere opvolgende profeet de helft van de leeftijd van zijn voorganger heeft geleefd. Hij vertelde mij dat de zoon van Maria 120 jaar leefde. Daarom zal ik ongeveer 60 jaar leven.’* (Mawāhibud-Dunyā’ door Qastalānī, Vol. 1, blz. 42)

Bezwaren

Volgens deze verklaring leefde Ḥaḍrat Jezus^{as} 120 jaar. Volgens het Nieuwe Testament was Ḥaḍrat Jezus^{as} ongeveer 32 jaar toen de gebeurtenis van het kruis plaatsvond, waarvan gezegd wordt dat Ḥaḍrat Jezus^{as} opsteeg naar de hemel. Als Ḥaḍrat Jezus^{as} werkelijk was opgestegen, zou zijn leeftijd in de tijd van de Heilige Profeet^{sa} ongeveer 600 jaar zijn en niet 120. De Heilige Profeet^{sa} zou dan ongeveer 300 jaar geleefd hebben. Maar wij weten uit de geschiedenis dat hij slechts 63 jaar leefde. Deze belangrijke verklaring van de Heilige Profeet^{sa} bewijst dat Ḥaḍrat Jezus^{as} in zijn eigen tijd een natuurlijke dood stierf. Anders denken is in tegenstrijd met datgene wat de Heilige Profeet^{sa} hierover onderwees. Hoe kunnen we overtuigd worden dat Ḥaḍrat Jezus^{as} in de hemel leeft? Hoe kunnen we iets ontkennen wat de Heilige Profeet^{sa} zo duidelijk heeft vermeld?

Eenstemmigheid onder metgezellen

Wat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} betreft, moeten we onthouden dat er één formele bevestiging was waarover de heilige groep van metgezellen gezamenlijk vastbesloten waren, namelijk het feit over de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as}. Hun eenstemmigheid bezegelde dit. Want het is opgetekend, dat toen de Heilige Profeet^{sa} stierf de metgezellen verdoofd waren van verdriet. Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} was zo aangedaan dat hij weigerde te geloven dat de Heilige Profeet^{sa} gestorven was. Hij verklaarde dat wie dan ook zou zeggen dat de Heilige Profeet^{sa} dood was, zijn hoofd zou verliezen door zijn zwaard. De Heilige Profeet^{sa}, zei hij, was tijdelijk verdwenen, zoals Ḥaḍrat Mozes^{as} verdween na de roep van God. Ḥaḍrat Mozes^{as} keerde terug na 40 dagen en zo ook de Heilige Profeet^{sa}.

Bezwaren

Bij zijn terugkomst zou hij afrekenen met iedereen die oneerbiedige gedachten over hem koesterde. Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} was ernstig en vastbesloten. Niemand durfde hem tegen te spreken. Sommigen waren zelfs overtuigd. Ze begonnen te geloven dat de Heilige Profeet^{sa} niet dood was. Anderen waren het er niet mee eens. Ze stuurden iemand erop uit om Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} te halen. Toen deze boodschapper tegenover Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} stond en in tranen uitbarstte begreep Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} wat er was gebeurd. ‘Is de Profeet^{sa} overleden?’ vroeg Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra}. Als antwoord bevestigde de boodschapper het slechte nieuws, en vertelde ook aan Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} wat Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} gezegd had. Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} ging onmiddellijk naar de plaats waar het lichaam van de Heilige Profeet^{sa} lag. Hij tilde de mantel op die over zijn gezicht lag. De pijn van het afscheid nemen maakte zijn ogen nat. Hij boog voorover en kuste het voorhoofd van de Heilige Profeet^{sa}. Toen bedekte hij het gezicht en ging naar de plaats waar Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} tot de volgelingen sprak. Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} vroeg Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} te stoppen met praten en om hem in zijn plaats te laten spreken. Maar Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} ging door. Hierop richtte Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} zich tot enkele van degenen die luisterden en vertelde hen dat de Heilige Profeet^{sa} echt dood was. Anderen draaiden zich naar Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} en begonnen naar hem te luisteren. Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} werd ook gedwongen om te luisteren. Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} reciteerde uit de Heilige Qur’ān:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ

Bezwaren

En Muḥammad is slechts een boodschapper. Waarlijk, alle boodschappers vóór hem zijn heengegaan. (Qur'ān 3:145)

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ

Waarlijk u (Muḥammad) zult sterven en zij zullen ook sterven. (Qur'ān 39:31)

Nadat hij deze Heilige Qur'ān verzen had geciteerd, legde hij een historische verklaring af: *O mensen, als er iemand onder u is die Muḥammad aanbad, laat hem dan weten dat Muḥammad dood is; als er iemand onder u is die Allah aanbad, laat hem dan weten dat Allah levend is, er is geen dood voor Hem.* De waarheid begon door te dringen bij de metgezellen. De Heilige Profeet^{sa} was dood. Ḥaḍrat 'Umar^{ra} zelf was overtuigd. Toen de betekenis van de Heilige Qur'ān verzen, geciteerd door Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra}, tot Ḥaḍrat 'Umar^{ra} begon door te dringen leek het alsof de verzen die dag op dat moment werden geopenbaard. Hij wankelde en viel neer.

Dit wonderbaarlijke voorval bewijst dat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} alle profeten als menselijke wezens beschouwden, onderworpen aan een natuurlijke dood. Profeten vóór de Heilige Profeet^{sa} waren gestorven. De Heilige Profeet^{sa} was ook dood. De geschiedenis zou dergelijke incidenten niet bewaard hebben. Zij zijn bewaard gebleven dankzij de Genade van God. We kunnen vandaag nog zeggen dat de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa} zonder verschillen overeenkwamen dat *alle* profeten, inclusief Ḥaḍrat Jezus^{as}, dood waren. Geloof in de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as} is dan ook geen bijzonder geloofspunt van de Aḥmadiyya Moslim Dja-

Bezwaren

mā‘at. Het is een geloof dat bekrachtigd werd door de eenstemmigheid (*Ijmā‘*) van de metgezellen van de Heilige Profeet^{sa}. Dit incident bewijst ook dat deze eenstemmigheid onder de metgezellen niet het gevolg was van hun eigen gedachten, maar gebaseerd was op datgene wat vastgelegd is in de verzen van de Heilige Qur’ān.

Dit incident bewijst ook dat bij de dood van de Heilige Profeet^{sa} al zijn metgezellen de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as} als vanzelfsprekend aanvaardden. Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} vertelde dat alle profeten vóór de Heilige Profeet^{sa} dood waren en Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} die dacht dat de Heilige Profeet^{sa} niet dood was, kon alleen het voorbeeld van Ḥaḍrat Mozes^{as} aanhalen. Ḥaḍrat Mozes^{as}, zei hij, was voor 40 dagen uit zijn volk verdwenen. Zelfs Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} haalde niet het voorbeeld van Ḥaḍrat Jezus^{as} aan.

Mening van de familie van de Heilige Profeet^{sa}

De mening van de familie van de Heilige Profeet^{sa} ondersteunt ook het geloof dat Ḥaḍrat Jezus^{as} op natuurlijke wijze stierf. Er staat geschreven in *Ṭabaqāt Ibne-S‘ad*, deel III, dat toen Ḥaḍrat ‘Alī^{ra} stierf Ḥaḍrat Imām Ḥassan, die zijn vader de laatste eer bewees, vertelde dat Ḥaḍrat ‘Alī^{ra} gestorven was in dezelfde nacht dat de geest van Ḥaḍrat Jezus^{as} ten hemel was opgestegen. Latere autoriteiten van de Islam getuigen ook van de dood van Ḥaḍrat Jezus^{as}. In het kort, wij onteren Ḥaḍrat Jezus^{as} niet. Wij onderschrijven een geloof dat aanvaardbaar is voor Ḥaḍrat Jezus^{as}, voor de Heilige Profeet^{sa}, voor vroegere Moslims en voor de latere autoriteiten van de Islam. Bovendien, zoals we hebben gezegd, om te geloven dat Ḥaḍrat Jezus^{as} niet op natuurlijke wijze stierf

zou afbreuk doen aan de Eenheid van God en aan de geestelijke rang van de Heilige Profeet^{sa}.

Een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} zou de Beloofde Messias worden

Het tweede bezwaar dat tegen ons gemaakt wordt is, het feit dat in tegenstrijd met het aanvaarde Moslimgeloof, wij vasthouden aan het feit dat een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} onder ons is verschenen als de Beloofde Messias. Er wordt ons gezegd dat ons geloof tegenstrijdig is met de Ḥadīth. Want volgens de Ḥadīth, zo wordt ons verteld, is de Messias die komt niemand anders dan Ḥaḍrat Jezus^{as}, zoon van Maria die verplicht is op het goede moment terug te keren.

Het punt is echter, dat wanneer de Heilige Qur'ān en de Ḥadīth verklaren dat Ḥaḍrat Jezus^{as} stierf als alle stervelingen, de terugkeer van Ḥaḍrat Jezus^{as}, zoon van Maria, niet kan betekenen dat precies dezelfde Ḥaḍrat Jezus^{as} terugkomt. Het moet de komst betekenen van iemand anders in de geest en kracht van Ḥaḍrat Jezus^{as}. Het heeft geen nut om nadrukkelijk te beweren dat Ḥaḍrat Jezus^{as} van 2000 jaar geleden terug moet komen. God hoeft niet één van de overleden profeten terug te brengen. Hij kan een nieuwe doen opstaan vanuit zijn schepselen. Om aan dit punt te twijfelen is gelijk aan het tekort schieten in het meten van de Macht van God. De terugkeer van Ḥaḍrat Jezus^{as}, zoon van Maria, doet niet alleen afbreuk aan de Macht van God, maar ook aan de Wijsheid van God. Het doet ook afbreuk aan de geestelijke macht van de Heilige Profeet^{sa}. Wanneer de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} geestelijke hervor-ming

Bezwaren

en vernieuwing nodig hebben hoeven zij niet uit te kijken naar iemand buiten de eigen volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

De Christenen die op de Heilige Profeet^{sa} aanmerkingen maken kunnen dit terecht doen als wij blijven denken dat wij er behoefte aan hebben om door de Ḥaḍrat Jezus^{as} van 2000 jaar geleden geleid te worden en niet door een volgeling van de Heilige Profeet^{sa}. Een volgeling van Ḥaḍrat Mozes^{as} hervormde de volgelingen van Ḥaḍrat Mozes^{as}. Waarom zou dan niet een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} hervormen? Als de Moslims geloven dat de Heilige Profeet^{sa} een profeet is met een eeuwigdurende zending dan moeten zij het niet toestaan dat er een Joodse profeet zou moeten komen voor hun verjonging. De Heilige Profeet^{sa} is het zegel der profeten. Zijn geestelijke barmhartigheid en invloed zullen voor alle tijden van kracht blijven. Het geloof in andere profeten zijn wij verschuldigd aan de Heilige Profeet^{sa}. Voor de hervorming van zijn volgelingen is zijn eigen voorbeeld en invloed voldoende. Eén van zijn volgelingen moest komen en hij moet de Moslims die in nood verkeren hervormen. De geestelijke omwenteling die in de laatste dagen zou plaats vinden moet door een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} teweeg worden gebracht anders kan het niet aan de Heilige Profeet^{sa} worden toegeschreven. Het is juist daarom dat de Messias, die de Heilige Profeet^{sa} voorspelde, onder zijn eigen volgelingen moet verschijnen.

Messias en Mahdī, één persoon niet twee

Een andere vraag die wij kunnen stellen is of de Messias en de Mahdī die voor onze tijd beloofd zijn twee verschillende personen zijn. Over het algemeen gelooft men dat zij twee personen zijn. Maar we lezen in de *Ḥadīth* dat de Mahdī niemand anders dan de Messias is. Goede gelovigen moeten dit punt voorzichtig overwegen. Als ergens de Messias en de Mahdī als twee verschillende personen worden beschreven dan moeten wij deze klaarblijkelijke tegenspraak onderzoeken en met de waarheid in het reine brengen. Wij kunnen vasthouden aan de duidelijke *Ḥadīth* dat de Mahdī niemand anders is dan de Messias. We kunnen dan andere *Ḥadīth* op een juiste manier interpreteren. We kunnen zeggen dat de Beloofde zijn loopbaan zal beginnen als een gewone hervormer - een Mahdī - en daarna bekleed zal worden met de taak van Messias. Als wij dit niet doen, is er geen middel voor ons om in overeenstemming te komen met de verschillende *Ḥadīth* die enerzijds de Mahdī en Messias als twee verschillende personen behandelen en anderzijds die welke de twee als één behandelen. Wij kunnen de eerste *Ḥadīth* als overdrachtelijk beschouwen en de tegenstrijdigheid wegnemen. Voorspellingen bedienen zich van beeldspraken en beeldspraken houden voorspellingen in van subtiele betekenis.

Men heeft grote moeite gedaan om de betekenis van het woord *nuzūl*, dat in de *Ḥadīth* is gebruikt, uit te leggen. De letterlijke betekenis van *nuzūl* is neder dalen. Daardoor zijn veel mensen er toe misleid om te denken dat de Beloofde Messias alleen maar uit de hemel kon komen. Voor dit doel wordt dezelfde *Ḥaḍrat Jezus^{as}*, zoon van

Bezwaren

Maria, levend in de hemel gehouden! Het verwijst vaak alleen maar naar de belangrijkheid en verstrekkende betekenis van de gebeurtenis die beschreven wordt als *neerdaling*. Datgene wat neer zal dalen kan een teken zijn van de Majesteit en Macht van God. We hebben teksten uit de Heilige Qur'ān die deze opinie ondersteunen. Bijvoorbeeld:

ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ

Daarna zond Allah Zijn Vrede over de boodschapper. (Qur'ān 9:26);

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمْنًا نُعَاسًا يَغُثِّي طَائِفَةً مِنْكُمْ

Toen zond Hij na smart een vredige sluimer over u neder, die een deel uwer overviel. (Qur'ān 3:155);

وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَّةً أزواج

...en Hij zond voor u acht stuks vee in paren neder. (Qur'ān 39:7);

قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُؤَارِي سَوَاتِرَكُمْ

...Wij hebben u inderdaad kleding nedergezonden om uw naaktheid te bedekken... (Qur'ān 7:27);

وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوى

en zonden u manna en kwartels, (Qur'ān 2:58);

وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ

Wij hebben ijzer nedergezonden, (Qur'ān 57:26);

Bezwaren

وَلَكِنْ يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ

Hij zendt echter met mate (Zijn gaven) neder zoals Hij dat wil. (Qur'ān 42:28)

De grote gaven van God zoals vrede, dieren, materiaal voor kleding, voedsel van verschillende soorten, ijzer en-zovoort groeien op de aardoppervlakte. En toch worden zij allen beschreven als gaven die uit de hemel *neer gezonden* zijn. Dit is de speciale manier waarop de Heilige Qur'ān de gaven en barmhartigheden van God beschrijft. De Heilige Qur'ān is er zich wel van bewust dat Gods gaven dingen zijn die uit de natuur voortkomen; dat ze dingen zijn die tot de aarde behoren. Toch worden ze beschreven (in overdrachtelijke zin natuurlijk) als dingen die uit de hemel komen.

De betekenis van *nuzūl*

Het woord *nuzūl* (neerdaling) kan, als het gebruikt wordt om de komst van de Messias aan te duiden, geen andere betekenis hebben. Het wijst alleen maar op het belang, de zaligheid, de speciale betekenis van de komst van de Beloofde Messias. Het betekent absoluut niet dat de Beloofde Messias met lichaam en ziel uit de hemel op aarde zal vallen. Waarom zouden we vergeten dat het woord *neerdaling* ook gebruikt is met betrekking tot de Heilige Profeet^{sa}.

فَذَانَزَلَ اللهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا

... Allah heeft inderdaad een vermaning tot u nedergezonden. (Qur'ān 65:11)

Het is verwonderlijk dat het woord *nuzūl*, wanneer dit in verband met de Heilige Profeet^{sa} gebruikt wordt, betekent dat hij op de gewone manier kwam, geboren uit menselijke ouders, om daarna op te groeien tot profeet of geestelijk leraar, terwijl hetzelfde woord *nuzūl* in connectie met de Messias een lichamelijke neerdaling uit de hemel zou betekenen.

Waarom wordt de Belofde, Jezus zoon van Maria genoemd?

De moeilijkheden blijven echter bestaan doordat de Belofde in de tradities ‘Isā Ibn Maryam, dat wil zeggen, Jezus^{as} zoon van Maria, de eerste Messias wordt genoemd. Als deze voorspelling in vervulling zal gaan dan moet dat gebeuren door de komst van dezelfde lichamelijke Jezus^{as}. Men vergeet echter dat beeldspraken in elke taal in overvloed voorkomen. Heilige taal zoals die gebruikt wordt in godsdienstige boeken of godsdienstige tradities vormen hierop geen uitzondering. Wij zouden iemand die uitmunt in deugd en liefdadigheid Hattim Tai kunnen noemen, iedereen met filosofische talenten Tusi, en iedereen die scherp is in redentie in een dialect Razi. Als we dergelijke namen aan andere personen geven dan denken we voor geen ogenblik dat deze persoon de oorspronkelijke Hattim, Tusi of Razi is. Als we dus de naam Jezus^{as} zoon van Maria aan een belofde persoon geven, dan hoeven we niet te denken dat deze persoon de oude Jezus^{as} zoon van Maria is die 2000 jaar geleden op aarde verscheen. En toch is er een verschil tussen de namen Hattim, Tusi en Razi en de naam zoon van Maria. De eerste drie namen zijn elk de betekenis geworden van

Bezwaren

zekere personen, maar Maria is in de Heilige Qur'ān gebruikt in de betekenis van een geestelijk type of conditie en niet een persoon. In de verzen 66:12 en 13 worden de gelovigen vergeleken met Maria de dochter van 'Imrān die haar kuisheid bewaarde, die Gods openbaring ontving en de waarheid van Gods boeken en leerstellingen bevestigde. Natuurlijk wil de Heilige Qur'ān ons leren dat er twee soorten gelovigen zijn; zij die op de vrouw van de Farao lijken en zij die op Maria, de moeder van Jezus^{as} lijken. Kunnen we dan niet zeggen dat de Beloofde wordt beschreven als Jezus^{as} zoon van Maria, en dat dit alleen betekent dat het eerste gedeelte van het leven van de Beloofde lijkt op dat van Maria voor wat betreft zijn heiligheid en vlekkeloosheid en dat zijn latere leven lijkt op dat van Jezus^{as} die ondersteund werd door de Heilige Geest. De Beloofde zal de kracht en het karakter van beiden weerspiegelen.

De mystici van de Islam hebben hierover veel te zeggen. Sheikh Shahābuddīn Suhrwardī, bijvoorbeeld, zegt in zijn boek *'Awāriful-Ma'ārif* dat geboorte tweemaal is, namelijk lichamelijke en geestelijke geboorte. De heilige Sheikh haalt hier het voorbeeld van Jezus^{as} zelf aan:

Elke discipel is een deel van zijn leermeester. Dan komt de tijd dat de discipel geboren wordt, dit is een geestelijke geboorte. Met dit voor ogen verklaarde Jezus^{as} dat niemand het Koninkrijk der Hemelen zal binnengaan tenzij hij voor de tweede keer geboren wordt. De eerste geboorte is de lichamelijke en verbindt de persoon met het aardse, de tweede

Bezwaren

geboorte verbindt hem met de geestelijke wereld.

Daarom gaat, volgens Sheikh Shahābuddīn Suhrwardī, iedereen door een geestelijke ervaring en dit is zijn geestelijke geboorte. De ervaring van geestelijke geboorte is nodig voor de geestelijke ontwikkeling van de mens. De beschrijvingen van de Beloofde als zijnde Jezus^{as}, de zoon van Maria, verwijzen alleen maar hiernaar. Het vertelt ons dat de Beloofde de verschillende stadia zal doorleven van een toestand als die van Maria tot een karakter als dat van Jezus^{as}. De voorspelling betekent alleen dat de Beloofde een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} zou zijn, maar dan een volgeling die een loopbaan en een karakter van Ḥaḍrat Jezus^{as}, zoon van Maria, zou evenaren.

Waarom moeten openbaringen en voorspellingen voortbestaan?

Een bezwaar dat men tegen ons heeft is dat wij, in tegenstelling tot het algemene Islamitische geloof, niet alleen geloven dat openbaringen, maar ook het profeetschap zal voortbestaan na de Heilige Profeet^{sa}. Deze verwerping heeft tot doel mensen te misleiden. Het staat buiten kijf dat er nu geen nieuwe *Kalimah*, geen nieuwe *Qibla*³ of een nieuwe *sharī'ah* zal komen. De *Kalimah* van de Islam is de *Kalimah* voor alle tijden, de *Qibla* is de *Qibla* van de Islam, de *sharī'ah* is de *sharī'ah* van de Islam en de Heilige Qur'ān. Niet alleen dit. Het staat ook onomstotelijk vast dat als er iemand met een geestelijke

³ [vertaler] Gebedsrichting

Bezwaren

status of boodschap komt, deze niet van buiten de cirkel van de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} kan komen. De komst van een dergelijke hervormer of leraar zou het einde van de Islam betekenen. Het zou betekenen dat de beloften die God de Heilige Profeet^{sa} gaf valse beloften waren. Dit is onmogelijk en we willen er niet aan denken. Maar wij kunnen niet geloven dat na de Heilige Profeet^{sa} de geestelijke zegeningen en barmhartigheden die de mens in het verleden heeft ontvangen tot een einde komen. Integendeel, wij geloven dat door toedoen van de Heilige Profeet^{sa} de mogelijkheden van geestelijke groei voor iedereen vergroot wordt. De komst van de Heilige Profeet^{sa} moet niet betekenen dat er een einde komt aan openbaringen en aan de zegeningen, die openbaringen met zich brengen. De Heilige Profeet^{sa} is de laatste profeet. Géén profeet kan hem verdringen. Nu kan alleen nog de Islamitische Wet van kracht zijn en geen prestatie kan plaatsvinden zonder het voogdijschap van de Profeet van de Islam. Geestelijke hervormers, zelfs profeten, die nog komen, moeten alleen maar komen om de Wet en de leerstellingen van de Islam te dienen. Zij moeten tot hun roeping en waardigheid komen door gehoorzaamheid aan de Heilige Profeet^{sa}. Hierin ligt de uitzonderlijke plaats die de Heilige Profeet^{sa} inneemt. De Heilige Profeet^{sa} is de Leider der mensheid en de beste van alle profeten. Hij moet uitzonderlijk zijn en verheven boven de profeten die vóór hem kwamen en ná hem komen. Een deel van de ongeëvenaardheid van de Heilige Profeet^{sa} en zijn superioriteit over de andere profeten ligt erin dat, terwijl de volgelingen van voorgaande profeten slechts een geestelijk niveau konden bereiken dat lager ligt dan dat van profeten, de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} het

Bezwaren

niveau en de status van profeten kunnen bereiken. Toch zullen zij volgelingen van de Heilige Profeet^{sa} zijn.

De gave van profeetschap duurt nog steeds voort onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}. Het voortbestaan ervan draagt bij tot de glorie van de Islam en de Profeet van de Islam. Immers, kundige leraren moeten kundige leerlingen leveren. Een grote koning moet andere koningen als vazallen hebben. Een profeet van wie zijn volgelingen ook profeet kunnen zijn, is een grotere profeet dan een profeet van wie zijn volgelingen niet tot een dergelijke status kunnen rijzen.

Het is waar dat tegenwoordige Moslims niet op dezelfde manier geloven als wij, maar het is ook waar dat geleerden in de Islamitische godsdienst in het verleden op een geheel andere manier schreven en doceerden dan de tegenwoordige *‘ulemā* van de Islam doen. Heiligen en geleerden zoals Muḥyuddīn Ibn ‘Arabī, Ibn Qayyim, Maulānā Jalāluddīn Rūmī, Ḥaḍrat Sheikh Aḥmad Sirhindī behoren tot de grote geleerden van het Islamitische geloof en hebben meningen geuit die in tegenstrijd zijn met die van de tegenwoordige Moslims. De mening- en over *nabuwwat* die tegenwoordig onderwezen worden zijn niet juist. Zij lijken voortgekomen te zijn uit de verkeerde gedachte dat een profeet altijd een wetgevende profeet is, de leraar van een nieuwe wet, een nieuwe *sharī‘ah*; dat hij niet verplicht is een voorgaande profeet te volgen. Deze veronderstellingen zijn allemaal verkeerd. Iemand kan geen van deze dingen doen en toch een profeet zijn. Hij mag dan geen nieuwe wet brengen, noch een gedeelte ervan als vervallen verklaren, noch vrij

zijn van de verplichting om een eerdere profeet te volgen, en toch kan hij een profeet zijn. Want profeetschap is een geestelijke staat of rang, een graad van verbondenheid met God. Iemand die tot deze nabijheid van God geraakt wordt door God aangesteld om de mensheid te leiden. Hij krijgt de plicht opgelegd om de geestelijke doden weer tot leven te wekken en de harten die verdord zijn door geestelijke droogte wederom groen te maken. Het is zijn plicht om alles wat aan hem geopenbaard wordt bekend te maken, de mensen uit te nodigen zich om hem heen te verzamelen en om hun levens te wijden aan de waarheid.

De betekenis van Khātaman-Nabiyyīn

Er wordt over het algemeen geloofd dat de Heilige Qur'ān het opheffen van profeten van allerlei soort leert. Er is een beroemd vers dat de Heilige Profeet^{sa} beschrijft als *Khātaman-Nabiyyīn*. Laten we dit vers waarin zich deze beschrijving bevindt bekijken.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

Muḥammad is niet de vader van een uwer mannen, maar de boodschapper van Allah en het zegel der Profeten...
(Qur'ān 33:41)

Maar wat is de betekenis van *Khātaman-Nabiyyīn*? Laten we eraan denken dat in de Heilige Tekst het woord waar het op aankomt *khātam* is en niet *khātim*. *Khātim* betekent de laatste, maar *khātam* betekent zegel. Muḥammad^{sa} is volgens de Heilige Qur'ān het Zegel van alle profeten. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de grote geleerden van onze godsdienst, waaronder Imām Bukhārī

Bezwaren

aan deze goddelijke titel *Khātaman-Nabiyyīn* dan ook de betekenis van het Zegel der Profeten hebben gegeven.

Mensen denken niet na over de woorden van het Heilige Boek. Het is daarom niet verwonderlijk dat zij daardoor aan de ware betekenis voorbijgaan. Het is van belang om ook het algemene verband waarin dit vers geplaatst is, in het oog te houden en om bij de bestudering ervan eerst het algemene verband, daarna het vers en vervolgens de betekenis van de aparte woorden te bestuderen. Volgens de inhoud van het voorgaande heeft Muḥammad^{sa} geen zoon, geen lichamelijke zoon om zo te zeggen. Daarna volgt het: het is waar, Muḥammad^{sa} heeft geen echte zoon, maar men moet niet vergeten dat hij een boodschapper en profeet is. En niet alleen profeet, maar het Zegel van alle Profeten. Dat wat in het tweede gedeelte van het voorgaande wordt bevestigd is een vergelijking op het voorgaande. Het eerste gedeelte geeft iets toe, het tweede gedeelte bevestigt iets ter vergelijking.

In een ander bekend vers zegt de Heilige Qur'ān (waarin de Heilige Profeet^{sa} wordt aangesproken):

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

Voorzeker, uw vijand zal uitsterven. (Qur'ān 108:4)

Het vers 33:41 beschrijft de Heilige Profeet^{sa} als iemand zonder mannelijke nakomelingen. Hoe moet deze tegenspraak teniet worden gedaan? Het is opgelost door het tweede gedeelte van vers 33:41 dat in werkelijkheid bedoelt te zeggen: *Voorzeker, de Heilige Profeet heeft geen lichamelijke zoon, maar dat is ten volle vergoed*

Bezwaren

door het feit dat hij een boodschapper van God is en het Zegel der Profeten.

Als men de boodschapper van God is dan is men de geestelijke vader van geestelijke zonen. Door het Zegel van de boodschappers te zijn, is men veel meer. Het betekent de geestelijke vader van alle goddelijke boodschappers. De Heilige Profeet^{sa} is dan niet alleen de stamvader van gelovigen, maar ook die van profeten. Daarom bewijst deze tekst van het Heilige Boek, die over het algemeen aangehaald wordt om het einde van de komst van profeten te bewijzen, eerder continuïteit hiervan binnen de Islam. Profeten kunnen komen, maar alleen binnen de traditie van de Islam. Zij kunnen niet met een nieuwe wet komen en ook niet met het doel om zelfs een deel van de Islamitische wet af te schaffen. Zij kunnen ook niet tot de status van een profeet rijzen zonder zichzelf als volgeling en toegewijde van de Heilige Profeet^{sa} te maken. De uitdrukking *Khātaman-Nabiyyīn* sluit daarom de komst van profeten niet uit. In plaats hiervan bevestigt het hun komst, het verheffen van profeten onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

De Ḥadīth: 'Ik ben de laatste der Profeten'

Het is ook gebruikelijk om toevlucht te nemen tot zekere overleveringen (Ḥadīth) die zo op het eerste gezicht de komst van profeten na de Heilige Profeet^{sa} uitsluiten. Een traditie zegt bijvoorbeeld: *'Ik ben de laatste van de profeten'* en een ander zegt: *'Er is geen profeet na mij.'*

Wat betreft de eerste van deze overleveringen moeten we wel in gedachte houden dat de woorden *'Ik ben de laatste*

Bezwaren

der profeten’ worden gevolgd door de woorden *‘en mijn moskee is de laatste van de moskeeën.’* Het woord *‘de laatste’* moet niet al te letterlijk worden genomen. De moskee die de Heilige Profeet^{sa} in Madīnah heeft gebouwd kon niet letterlijk de laatste moskee zijn. Het kon wel de laatste in figuurlijke zin zijn; in de betekenis dat moskeeën die hierna gebouwd zouden worden een afspiegeling van deze zouden zijn. De moskee van de Profeet werd niet gebouwd om het einde van alle moskeeën aan te kondigen. Hij moet een blijvend voorbeeld en symbool zijn. In deze betekenis - deze belangrijke betekenis - is de moskee van de Profeet de laatste. Het is ook in deze betekenis - deze belangrijke betekenis - dat de Heilige Profeet^{sa} de laatste profeet, voorbeeld, stamvader, leraar en voorganger van nog komende profeten is. Moskeeën die volgens het model van de moskee van de Heilige Profeet^{sa} in Madīnah zijn gebouwd moeten overeenkomen met het soort aanbidding waarvoor de Heilige Profeet^{sa} de eerste moskee bouwde. Op een soortgelijke manier moeten de profeten die na de Heilige Profeet^{sa} komen de Islam dienen om niet in tegenspraak te zijn met de leerstellingen en het voorbeeld van de Heilige Profeet^{sa}.

De Ḥadīth, ‘Er is géén profeet na mij’

Laten we nu eens de overlevering beschouwen die zegt: *‘Er is geen profeet na mij.’* Ook deze overlevering kan niet letterlijk worden opgevat. Het belangrijkste woord is hier *‘na’*. In letterlijke zin komt het ene ding na het andere als het eerste ding afgelopen of voorbij is, zodat het tweede de plaats kan innemen van het eerste. Een profeet wiens doel is de boodschap van de Heilige Profeet^{sa}, zijn

Bezwaren

leerstellingen, zijn unieke voorbeeld en alles wat hij voorstond en nog voorstaat, te bevorderen, kan niet beschouwd worden als iemand die na de Heilige Profeet^{sa} komt Hij is en blijft een onderdeel van de traditie die door de Heilige Profeet werd begonnen.

De woorden ‘*géén profeet na mij*’ moeten om niet verkeerd verstaan te worden niet als op zichzelf staand worden beschouwd. De vrouw van de Heilige Profeet^{sa} Ḥaḍrat ‘Āishah, zag dit gevaar in. Zij waarschuwde daarom: ‘*Zeker, zeg dat de Heilige Profeet het Zegel der Profeten is, maar zeg niet dat er geen profeet na hem komt*’ (Takmilah Majma‘ul-Biḥār, blz 15). De waarschuwing kwam overeen met de Heilige Qur’ān. Geen van de metgezellen sprak Ḥaḍrat ‘Āishah ooit tegen. Zij namen het allen zonder vragen aan; een waarschuwing die op tijd gegeven werd en zeer nodig was. Zij begrepen wat Ḥaḍrat ‘Āishah had gezegd. Zij geloofden wat zij geloofde.

Gedeelten uit de Heilige Qur’ān over de komst van profeten

Leren deze verzen ons beslist dat profeten kunnen komen? Dat doen ze zeker. Een volmaakt boek als de Heilige Qur’ān kan dit onderwerp niet halfslachtig behandelen. Hiervoor moeten wij de verzen van Al-Fātiḥah zelf bekijken; het korte hoofdstuk dat ongeveer 50 keer per dag door elke praktiserende Moslim wordt gereciteerd. ‘*Leidt ons op het rechte pad,*’ zegt het gebed, ‘*het pad van hen die beloond zijn.*’ Denk goed na over de woorden:

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

Bezwaren

Het pad dergenen, aan wie U gunsten hebt geschonken.
(Qur'ān 1:7)

De uitdrukking 'gunsten' heeft verdere uitleg nodig. Gelukkig kan de betekenis ervan in de Heilige Qur'ān zelf gevonden worden. Zie hoofdstuk 4 verzen 70 en 71, daarin wordt ons verteld dat zij die God en de Heilige Profeet^{sa} gehoorzamen degenen zijn die door God beloond worden, de profeten, de heiligen, de martelaren en de rechtvaardigen. Er zijn hier duidelijk vier categorieën van mensen genoemd die beloond worden, en onder hen zijn de *nabiyyīn* - de profeten. Er is geen twijfel aan dat de gehoorzame Moslims, die gehoorzaam zijn aan God en de Profeet^{sa}, profeten kunnen worden. Ze mogen verwachten dit te bereiken en tevens nog andere beloningen die door God beloofd zijn. Er is hier geen ruimte gelaten voor het zoeken van uitvluchten. Toch willen sommige mensen moeilijkheden maken over het Arabische woord *ma'a* (letterlijk 'met') dat in dit vers wordt gebruikt. Zelfs gehoorzame Moslims mogen niet verwachten ooit profeet te worden, enz. Zij mogen alleen verwachten met hen te zijn, in hun gezelschap te verkeren, als het ware alleen maar toeschouwers te zijn.

Wordt er dan vergeten dat *ma'a* (met) ook de andere soorten van beloning beheerst; wat zou betekenen dat niet alleen de profeten, maar ook de heiligen, de martelaren en de rechtschapenen uitgesloten zouden zijn van die soorten van beloning. Wat verwacht de Moslimgemeenschap voor hen? Klaarblijkelijk niets! Maar nee, het idioom van de Heilige Qur'ān moet niet verkeerd worden uitgelegd. *Ma'a* betekent even vaak 'van' als 'met'. Lees

Bezwaren

de verzen 146, 147 van hoofdstuk 4 niet zo ver van hoofdstuk 4 vers 70 en 71:

*De huichelaars zullen zeker in de diepste diepten van het vuur zijn en gij zult voor hen geen helper vinden; behalve degenen, die berouw hebben en zich verbeteren en aan Allah vasthouden en hun gehoorzaamheid aan Hem zuiver houden. Deze (hier is het beslissend gebruik van *ma'a*) behoren tot de gelovigen (om te zeggen dat ze 'met' de gelovigen behoren is onzin).*

Er is een vers, namelijk hoofdstuk 7 vers 36 dat beslist de deur van één soort profeten openlaat:

يٰۤاَيُّهَا اٰدَمُ اِمَّا يٰۤاَتِيَنَّكُمْ رُّسُلٌ مِّنْكُمْ يَفْصُلُوْنَ عَلَيْكُمْ اٰتِيٍّ فَمَنِ اتَّقٰ
وَاَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ

O, kinderen van Adam, als boodschappers vanuit uw midden tot u komen, die Mijn tekenen aan u voordragen, dan, wie Allah zal vrezen en goede daden verrichten, over hen zal geen vrees komen, noch zullen zij treuren.

De passage is duidelijk. Zij zegt: 'Wanneer en als er profeten tot u komen, O, kinderen van Adam.' Het laat de deur open voor nog te komen profeten. Alleen kunnen ze niet de Wet van de Islam terzijde schuiven en zij moeten zich bevinden onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}.

Een laatste punt: In de Moslimoverleveringen die over de tweede komst van de Messias spreken wordt de Messias beschreven als zijnde een profeet van God (*nabīyyullāh*).

Hoe kon de Heilige Profeet^{sa} de Beloofde beschrijven als profeet als er geen profeten na hem zouden komen?

De vraag betreffende Jihād

De vierde beschuldiging die tegen ons geuit wordt, is dat wij Jihād afwijzen of de Moslimleerstellingen over Jihād verlaten hebben. Ook hier weer is de beschuldiging vals. De Jihād die ons in de Heilige Qur’ān geleerd wordt en die in de praktijk gebracht werd door de Heilige Profeet^{sa} en zijn heilige metgezellen is een heilige plicht. Zowel Aḥmadī-Moslims en andere Moslims kunnen dit niet ontkennen, en ontkennen ook niet dat dit door de Heilige Qur’ān heilig is gemaakt evenals door de Heilige Profeet^{sa} of de metgezellen van hem.

Wat betreft het onderwerp van Jihād: dat wat de Aḥmadī-Moslims verwerpen is de mening dat bloedvergieten is gerechtvaardigd, evenals het verspreiden van wanorde, ontwrichting en het aanvallen in de naam van de Islam. Aḥmadī-Moslims zijn er tegen om elke soort van agressie van het naamplaatje Jihād te voorzien. Als men dit toch doet dan stelt men de Islam in een kwaad daglicht. Men verschaft zodoende materiaal om propaganda tegen de Islam te kunnen voeren. Anti-Islamitische westerse propaganda schildert de Islam af als een barbaarse godsdienst, de Heilige Profeet^{sa} als de stichter van een militaire staat, hoewel gewikkeld in de mantel der godsdienst. Wanneer Moslims dit geloven en ook dergelijke dingen gaan onderwijzen dan zou het beeld dat de vijanden over de Islam tekenen bevestigd worden.

Bezwaren

Als vrienden en volgelingen van de Islam moeten wij hier wel aanstoot aan nemen. Het is een verwrongen beeld van de Islam dat mensen tegen de Islam keert, tegen de Heilige Profeet^{sa} en tegen de Moslims. Het aldus geschapen beeld van de Islam blijft nog steeds voortbestaan omdat de Moslims zelf voortgaan enige illusies op dit gebied te koesteren.

Islamitische Jihād

Wat is de Islamitische Jihād (vaak vertaald als heilige oorlog)? De Islamitische Jihād is het streven naar een doel met behulp van de Heilige Qur'ān (25:53). Het met woord en daad de waarde en wijsheid van de Heilige Qur'ān verspreiden, om iedereen uit te nodigen de leerstellingen die in dit Heilige Boek vervat zijn te aanvaarden en te bevorderen. Het betekent te werken voor de verandering in de harten van de mens, niet door geweld maar door hen uit te nodigen de Heilige Qur'ān te lezen en er over na te denken. De Islamitische Jihād is *tablīgh* (= prediking) en niet *talwār* (=zwaard).

Dit punt is voor eens en voor altijd vastgelegd in het vers dat hypocritisch geloof veroordeelt.

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ

Wanneer de huichelaars tot u komen, zeggen zij: 'Wij getuigen dat gij inderdaad de boodschappers van Allah zijt'. (Qur'ān 63:2)

Als de Heilige Qur'ān het gesprek door middel van het zwaard zou toestaan, dan zou het niet het hypocritische geloof hebben kunnen veroordelen. Dan hebben we ver-

Bezwaren

der het vers dat het fundamentele principe van vrijheid vastlegt, een vers dat zijn gelijke in andere religies niet kent:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ

Er is géén dwang in de godsdienst. Voorzeker, het juiste pad is van dwaling onderscheiden. (Qur'ān 2:257)

Er kunnen echter wel godsdienstige oorlogen plaatsvinden. Er waren godsdienstige oorlogen in de Islam. De wet betreffende deze oorlogen is duidelijk vastgelegd:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
الْمُعْتَدِينَ

En strijdt voor de zaak van Allah,' Maar tegen wie? 'Tegen degenen, die tegen u strijden, maar overschrijdt de grens niet. Voorzeker, Allah heeft de overtreders niet lief.' (Qur'ān 2:191)

De Islam duldt geen oorlog of geweld, tenzij het ter verdediging van geloofsvrijheid is.

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ (الَّذِينَ
أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ

Toestemming om te vechten is gegeven aan degenen tegen wie gevochten wordt, omdat hun onrecht is aangedaan, voorzeker Allah heeft macht hen bij te staan. Degenen die ten onrechte uit hun huizen werden verdreven alleen omdat zij zeiden: 'Onze Heer is Allah.' (Qur'ān 22:40-41)

Bezwaren

Jihād – in de betekenis van gewapend gevecht – is alleen toegestaan tegen diegenen die geloofsvrijheid door geweld of gebruik van wapens wensen te onderdrukken. Jihād tegen ieder ander volk is in tegenstrijd met de Islam. Vechten, tenzij ter verdediging van vrije geloofs-overtuiging, is geen Jihād in de Islamitische betekenis van het woord.

Waar halen de tegenwoordige Moslims hun geliefde begrip over de Jihād vandaan? Misschien is het wel geërfd van de Europese Christelijke kruistochten tegen de Islam. Misschien dat de Moslims die leden onder het uitgelokte geweld van de Christelijke koningen, de leerstellingen van de Islam vergaten en in gelijke termen gingen denken; waarop de Christelijke auteurs Islam en de Moslims begonnen te beschuldigen dat zij geweld goedkeurden als het maar in naam van de godsdienst was. Het wordt tijd dat de Moslims dit doorzien. De zogenaamde Jihād waar de Moslims heden ten dagen over praten verschaft aan de niet-Moslims teksten en argumenten tegen de Islam. En aan de Moslims heeft het alleen maar morele zwakte toegebracht en gebrek aan vertrouwen in de fundamenteën van hun geloof.

Het enige wat nu gedaan dient te worden is terug te keren naar de Islamitische Jihād, die de Jihād van de Heilige Qur'ān is (25:53) en niet de Jihād van het zwaard. De Heilige Qur'ān verbiedt geweld om religieuze verschillen uit te vechten (4:191; 2:191; 60:90). Het idee van Jihād – dat het gebruik van het zwaard om de godsdienst te ver-

spreiden goedkeurt – is niet Islamitisch en moet verdwijnen.

De aanspraken van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}

We hebben de Aḥmadiyya leerstellingen enigszins uitgebreid beschreven en wie zal na onze voordracht nu nog ontkennen dat de Aḥmadiyya leerstellingen zuivere en eenvoudige Islamitische leerstellingen zijn? Wij hebben ook de moeilijkheden en twijfels beschreven die omtrent deze leerstellingen zijn gerezen en wij hebben aangetoond dat deze zonder moeite in het licht van de Ḥadīth en de Heilige Qur’ān opgelost kunnen worden.

Wij wenden ons nu tot de aanspraken van de stichter Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} en tot de argumenten waarop deze aanspraken zijn gebaseerd.

De aanspraak van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} is:

- Dat hij de beloofde boodschapper van God is, die gekomen is om de mensheid van onze tijd te leiden,
- Dat hij de Messias uit de Moslimoverleveringen is, de Mahdī die aangekondigd werd door de Heilige Profeet (op wie de zegeningen en vrede van Allah rusten),
- Dat alle voorspellingen van andere godsdienstige boeken over de boodschapper van onze tijd in hem zijn vervuld,

Bezwaren

- Dat de taak die hem is toegewezen bestaat uit het volgen van de Islam en dat hij daarom begiftigd is met speciale kennis van de Heilige Qur'ān en de wijze waarop de Moslims en anderen Gods welbehagen vandaag nog kunnen verdienen; en dat het doel van zijn komst is om de Islam, de Heilige Qur'ān en de Heilige Profeet^{sa} te verheerlijken; de Islam over andere godsdiensten te laten zegevieren en te verkondigen dat God aan de zijde van de Islam staat en aan die van de Heilige Profeet^{sa}, zodat men als men niet de zijde van de Islam kiest men God niet welgevallig is.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} heeft vastgelegd dat de tweede komst van leraren van bepaalde oude godsdiensten betrekking heeft op één en dezelfde persoon en dat de volgelingen van verschillende godsdiensten geleerd werd uit te zien naar hem, die hun geestelijke noden zou beantwoorden. De Heilige Profeet^{sa} is het antwoord op alle menselijke noden van vandaag. De Beloofde van onze tijd moet daarom een volgeling zijn van de Heilige Profeet^{sa}. Christenen, Joden, Zoroastrianen, Boeddhisten, Hindoes enz. moeten verzameld worden door een volgeling van de Profeet Muḥammad^{sa} onder de banier van de Profeet Muḥammad^{sa}.

Argumenten voor de aanspraak

Als dit de aanspraken zijn van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, dan moeten we vragen: 'Wat is het belang van een dergelijk aanspraak? Welke kenmerken, wat voor

Bezwaren

argumenten maken uit of de aanspraak waar is of niet.⁷ We noemen enkele argumenten.

Komt de aanspraak in een tijd dat er werkelijke een dringende noodzaak voor is? Als dat zo is dan is de aanspraak gerechtvaardigd. Als er geen noodzaak is dan heeft een dergelijke aanspraak ook niet veel waarde. Als de mensheid geestelijke dorst heeft dan kunnen we zeker zijn van geestelijke zegen. Het is ook waar dat een dergelijke aanspraak niet zo maar opeens wordt aangekondigd. Oude voorspellingen vertellen erover en de mens verwacht deze min of meer. In de oude geschriften zijn tekenen vastgelegd en uit deze kan de mens opmaken of de tijd voor de Beloofde gekomen is of niet.

Veronderstel dat de behoefte duidelijk geworden is en dat de tekenen duidelijk zijn, kunnen we dan een aanspraak aanvaarden zodra die gemaakt wordt? Neen, een ware aanspraak moet door meerdere bewijzen worden ondersteund.

Bijvoorbeeld, is de persoonlijke godsvrucht en het karakter van degene die de aanspraak voor zich opeist in overeenstemming met de aanspraak? Heeft degene die de aanspraak doet ook bereikt wat hij wordt verondersteld te bereiken of is te verwachten dat hij dit zal bereiken? In het geval van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}: is de beloofde triomf van de Islam over de andere godsdiensten werkelijk gekomen? De triomf of de onmiskenbare tekenen ervan?

Bezwaren

Een godsdienstige aanspraak moet vergezeld gaan van goddelijke hulp, door speciale tussenkomst van engelen die voor hem handelen. Een godsdienstige pretendent moet ook ongebruikelijke intellectuele gaven bezitten, die alleen maar verkregen kunnen worden door speciale goddelijke genade. Hij moet ook zijn eigen voorspellingen kunnen maken; dit om te bewijzen dat hij contact heeft met het goddelijke Wezen.

Een hersteller van de Islam moet ook indruk maken door zijn liefde en ijver voor God, voor de Heilige Qur'ān en de Heilige Profeet^{sa}. En tenslotte moet het werk in de programma's die door zulk een hersteller ingewijd worden niet bij zijn dood ophouden, maar zijn volgelingen moeten zijn werk en zijn programma's voortzetten tot hun vastgestelde einde. Zij moeten tot op zekere hoogte de geestelijke gaven van hun stichter tentoonspreiden. Door zulke vragen moeten we tot inzicht komen in hoeverre Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} aan deze tekenen beantwoordt en wat hij heeft bereikt, en of dit al dan niet er toe bijdraagt om te kunnen bewijzen dat zijn aanspraken waar zijn en dat hij de Beloofde Hersteller van de Islam is.

Het is waar dat twijfels altijd kunnen blijven bestaan, maar deze zullen onderworpen moeten worden aan de vraag of in brede lijnen de aanspraak waar is of niet. Als deze waarachtig is dan kan men de twijfel laten voor wat hij is. Als Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{ra} de Beloofde Hersteller van de Islam is dan is hij diegene die wij moeten volgen. God zal geen man als Zijn dienaar ver-

Bezwaren

kiezen en die mensen op een dwaalspoor brengt door hen te vragen hem te dienen in plaats van God (Qur'ān 8:30).

DEEL II: ARGUMENTEN

Argument 1: De behoefte van nu

In de natuur schijnt het een wet te zijn dat geen belangrijke behoefte on vervuld blijft. Honger verschaft voedsel en uitgedroogd land trekt de benodigde regen aan. Levende soorten ontwikkelen geaardheden die nodig zijn voor hun instinct tot overleven. Volkeren vertonen de tendens om kwaliteiten te ontwikkelen die gevraagd worden in tijden van nood. Deze wet die op grote schaal duidelijk in de natuur voorkomt is zelfs nog waarachtiger in de geestelijke wereld. Het zou onbegrijpelijk zijn dat de God van Overvloed zo gul alles voor onze lichamelijke noden verschaft en dat Hij het zou nalaten hetzelfde te doen voor onze geestelijke noden.

Verzen uit de Heilige Qur'ān

In de Heilige Qur'ān staat geschreven:

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ

En Wij hebben de hemelen en de aarde en alles wat er tussen is niet als spel geschapen. (Qur'ān 44:39)

Hieruit volgt dat iedere keer als de mens dit belangrijke doel uit het oog verliest, telkens wanneer zij zich er vanaf wenden, zij iemand krijgen die hen terug zal leiden, om hen boven hun zwakheden uit te verheffen en hen op het rechte pad te zetten.

De behoefte van nu

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنَزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ

Er is niets of de schatten ervan zijn bij Ons en Wij zenden deze slechts in bepaalde mate neder. (Qur'ān 15:22)

Het beantwoorden van een behoefte volgens de mate waarin deze is gewenst is één van de goddelijke wetten.

وَأَتاكم مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ

En Hij gaf u al hetgeen u van Hem vraagt. (Qur'ān 14:35)

إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ

Voorwaar, het is aan Ons om te leiden. (Qur'ān 92:13)

Als dit niet zo was dan zou de mens op de Dag des Oordeels hebben geklaagd:

رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنُحْزَىٰ

Onze Heer, waarom hebt U ons geen boodschapper gezonden, dan hadden wij Uw geboden kunnen volgen eer wij vernederd en onteerd werden? (Qur'ān 20:135)

Op die dag zal God aan djin en de mens vragen:

أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا قَالُوا شَٰهَدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا

Kwamen er niet uit uw midden boodschappers tot u die u Mijn tekenen verhaalden en die u voor de ontmoeting van deze Dag waarschuwd? Zij zullen zeggen: 'Wij

De behoefte van nu

getuigen tegen onszelven.’ Het wereldse leven bedroog hen. (Qur’ān 6:131).

Het is daarom onmogelijk dat wanneer men behoefte zou hebben aan goddelijke leiding deze leiding niet zou komen. Aan de Moslims is bijzondere leiding beloofd:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

Voorwaar, Wij hebben deze vermaning (de Qur’ān) nedergezonden en voorzeker Wij zullen er de Waker over zijn. (Qur’ān 15:10)

In de belangrijke goddelijke bewoording kan bescherming, niet alleen bescherming van het woord of de tekst van het Heilige Boek zijn, hoewel dat zonder twijfel een gedeelte van de goddelijke belofte is. Bescherming moet duidelijk iets meer zijn dan dit. Het moet ook bescherming zijn van de geest en het wezen van de leerstellingen, de boodschap en zijn betekenis. De waarheid van de belofte van God is dat Hij de tekst van de Heilige Qur’ān bestand maakte tegen de tand des tijds en tegen bewuste en onbewuste menselijke inmenging. Dit maakt de Heilige Qur’ān uniek onder de heilige boeken van de wereld. En ook getrouw aan Zijn belofte heeft God de Heilige Qur’ān immuun gemaakt tegen het verlies van fundamentele betekenis en geest. Er komt nooit een tijd dat gelovigen alleen maar gelovigen in naam zijn, wanneer Moslims ophouden praktiserende Moslims te zijn. De aantrekkingskracht en de invloed van het Heilige Boek zullen altijd van kracht blijven. Moslims zullen altijd, zelfs wanneer zij de kans lopen op te houden Moslims te zijn, weer Moslim worden. Dit is wat de

bescherming die aan het Heilige Boek beloofd is werkelijk zal betekenen.

Ḥadīth

Wij kennen de traditie die belooft dat er elke honderd jaar hervormers - de *mujaddadīn* - zullen komen (Abū Daud – Kitābul-Fitan). Deze traditie bevestigt het vers voor de bescherming van de Heilige Qur’ān (15:10). De *mujaddadīn* zullen de Heilige Qur’ān beschermen. Bescherming van de Heilige Qur’ān is bescherming van de Islam. De belofte van bescherming bestaat daaruit. Het is te vinden in de Heilige Qur’ān en in de Ḥadīth. De vraag luidt daarom: Als de behoefte voor bescherming zo schreeuwend is geworden, zo dringend en zo duidelijk, kan de belofte van bescherming dan zo achterblijven? Nee, deze loopt parallel met de behoefte. De behoefte kan iedere honderd jaar optreden en zo ook de vervulling van de belofte van bescherming. Dat is wat wij moeten verwachten van de traditie van de Heilige Profeet^{sa} over de *mujaddadīn*. En de feiten spreken voor zich, traditie of geen traditie, belofte of geen belofte. De geestelijke toestand van de Moslims vraagt al lang om een hervormer. Zo hebben ook de vijanden van de Islam, hun handlangers, hun geschriften, hun openlijke propaganda tegen de Islam en de Moslims gevraagd om een geestelijke vernieuwer voor de Islam; één die de vijanden ervan moet bestrijden en één die in de harten van de Moslims de oude toewijding tot de Islam, de oude kennis en liefde zal herstellen.

وَقَالَ الرَّسُولُ يُرَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا

De behoefte van nu

En de boodschapper zal zeggen: 'O, mijn Heer, mijn volk heeft deze Qur'ān verzaakt! (Qur'ān 25:31)

Dit is het beeld van de Moslims van vandaag. Zowel verstandelijk als geestelijk heeft men de Heilige Qur'ān verlaten.

Het geloof van de tegenwoordige Moslims

Het geloof van de Moslims is vervormd geraakt, de Moslimpraktijken zijn onislamitisch. Onze God is niet langer de God die ons de Islam leerde kennen, engelen zijn niet meer de engelen waar over wij in de Heilige Qur'ān en de Ḥadīth lezen, de profeten van God zijn niet langer de profeten zoals zij in het goddelijke Boek staan beschreven. Het beeld van de goddelijke relatie is evenzo vervormd. Men denkt en gelooft er vreemde dingen over. Men zegt dat Satan contacten met en berichten van God beïnvloedt. De beschrijvingen van het Paradijs, die onvermijdelijk in zinnebeeldige beschrijving zijn opgenomen in het goddelijke Boek, worden letterlijk opgevat. Hun werkelijke betekenis is volkomen verloren gegaan. Het begrip 'hel' is verworden en uit zijn verband gerukt. Over de profeten doen vreemde verhalen de ronde als zijnde authentieke Islamitische leerstellingen.

Er worden verhalen over de Heilig Profeet^{sa} zelf verteld en voor waar aangenomen. Vervalsingen en fantasieën worden op autoriteit van vroegere commentatoren geleerd. Niemand bekommert zich er om naar de Heilige Qur'ān te kijken voor het verkrijgen van wijsheid, waarheid en leiding.

Weglaten of opheffing

De theorie van het weglaten van verzen wordt als een gevestigde waarheid beschouwd. Men zegt dat sommige verzen van de Heilige Qur'ān opgeheven worden door andere. Deze theorie werd bedacht door commentatoren die, als zij een vers niet begrepen, het afwezen als zijnde opgeheven door een ander vers.

Een Israelitische profeet, een volgeling van Ḥaḍrat Mozes^{as}, die evenals alle profeten en stervelingen gestorven moet zijn en ergens al lang begraven is, van hem wordt geloofd dat hij levend in de hemel is en de verwachte redder van de Islam en de Moslims zal zijn. Vernieuwing van Moslims door een Moslim, een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} kan men zich niet indenken; de geestelijke invloed en de genade van de Islam, Gods laatste en blijvende boodschap aan de mens, schijnt tot een einde te zijn gekomen.

Islam in de praktijk

Islam is in de praktijk zelfs nog betreurenswaardiger geworden. Hoeveel mensen doen nog hun vijf dagelijkse gebeden, wie houden nog het jaarlijkse vasten, wie geven de verplichte aalmoezen of gaan op pelgrimstocht? Hoeveel van degenen die al deze verplichtingen nakomen doen dit alleen als uiterlijk vertoon en hoeveel doen dit in de ware geest?

De Islamitische erfeniswetten worden in hun verkeerde uitleg het meest gerespecteerd. De Islamitische leerstelling betreffende het nemen en geven van rente worden niet serieus genomen, veel vluchtige interpretaties en

uitbreidingen hebben alle soorten van rente wettig gemaakt. Gepast fatsoen bij het toepassen van het geboorterecht van de Moslims schijnt nu ver verwijderd. Waarheidsliefde en betrouwbaarheid zijn zeldzaam geworden. Moed - in daad en overtuiging - is iets uit het verleden; lafheid of het andere uiterste, domme koppigheid zijn ervoor in de plaats gekomen. Men geeft zich geheel over aan oneerlijkheid en ontrouw in ruil voor kleine voordelen.

De Soefies

De zogenaamde Soefies⁴ van de Islam leren de mensen onzinnige oefeningen als zijnde de essentie van de Islam. De Moslim priesters - de '*ulemā*' - moedigen vijandigheden en haat tussen Moslims onderling aan en zijn er op gesteld dat hun troebele overtuigingen aanvaard worden als geloofsovertuigingen die door God en de Heilige Profeet^{sa} onschendbaar zijn gemaakt.

De rijken onder de Moslims - die niet half zo rijk zijn als gewone rijken in andere landen, zijn nu trotser, arroganter en onverschilliger dan ooit. Rijke families onder de Christenen dragen bij tot missionaris- en vrijwilligerswerk voor het christendom. Maar niet veel rijken onder de Moslims doen hetzelfde voor de Islam. Niet veel rijke Moslims hebben een elementaire kennis van Islam of van godsdienst.

De regerende klasse onder de Moslims is corrupt, alleen maar geïnteresseerd in hoe men de armen, de onge-

⁴ Mystici

De behoefte van nu

letterde en onwetenden kan uit buiten. De gelegenheid om te regeren is voor hen niet de gelegenheid om te dienen, maar een gelegenheid om te overheersen en voor te schrijven.

Het gewone volk onder de Moslims is niet veel beter. Wanneer hun woede eenmaal is opgewekt kent deze geen grenzen en staat voor niets. Honderdduizenden kennen de *Kalimah* (geloofsbelijdenis) van de Islam niet eens, om maar te zwijgen over de betekenis en het diepere belang ervan.

Thans is de Islam alleen en verlaten. Geld en middelen kunnen bij de Moslims voor allerlei zaken gevonden worden, behalve voor de verdediging van de Islam, noch voor de verspreiding van de leerstellingen ervan. Zij hebben wel tijd voor schandalen, kwaadsprekerij en vrienden, maar niet voor het leren van of het lesgeven uit het Heilige Boek. Gezamenlijke gebeden in de moskee zijn niet voor de rijken of geleerden.

Kortom, de Islam is tegenwoordig zonder vrienden, alleen en verlaten. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} heeft dit zeer juist betreurd in zijn Perzische gedicht:

*Het is bericht dat de gelovigen tranen van bloed storten,
Voor de erbarmelijke toestand van de Islam en de
schaarste aan Moslims.*

*Een wanhopige en gevaarlijke ramp is over het
geloof gekomen,
Ongeloof en intolerantie zijn aan de orde van de dag.*

De behoefte van nu

*Zij, met de minste deugd, zoeken fouten in de
grootste van de goddelijke boodschappers.*

*Zij die leven in hollen van verdorvenheid,
Vitten op de meest vrome van alle mensen.*

*De slechtste onder de mensen richten hun pijlen naar de
meest onschuldige.*

*Het is terecht en rechtvaardig als de hemel hiervoor
stenen op ons doet regenen.*

*Islam is voor onze ogen tot stof gereduceerd.
U die leeft in luxe, hoe wilt u zich verantwoorden
tegenover God?*

*Ongeloof raast aan alle kanten, als het leger van Yazīd.
Het geloof van God ligt verlaten en op zijn knieën zoals
Zainul 'Ābidīn.*

*De goedbedeelden verliezen zich in hun persoonlijke
verlangens.*

Dronken lallend in gezelschap van hun vrouwen.

*Artsen en geestelijken zijn dag en nacht in discussie voor
hun eigen gelijk.*

*De mystici zitten aan de kant, onverschillig voor de
noden van het geloof.*

*Iedereen denkt alleen aan zijn eigen belangen, het geloof
staat alleen.*

*Dus vijanden zijn uit hun krochten gekropen voor de
aanval.*

De behoefte van nu

*In deze tijd denkt elke idioot dat hij een held is.
In het vinden van fouten bij deze diepgewordtelde
godsdiens.*

*Miljoenen dwazen hebben bepakt en bezakt het geloof
verlaten.
Miljoenen onwetenden onderwerpen zich aan bedriegers
en charlatans.*

*Er is geen ramp die de moslims niet is overkomen.
Hun schaamte en hun moed zijn ze verloren.*

*Zelfs als de hele wereld zich afkeert van het geloof van
Muṣṭafā^{sa}.
Verroeren de moslims zich niet meer dan een ongeboren
kind.*

*Ze zijn verzonken in lage gedachten over de wereld.
Hun eigendommen verkwisten ze aan hun vrouwen en
kinderen.*

*Ze verblijden de samenzweringen van boosaardigen en
criminelen.
Ze zijn het middelpunt in gezelschap van zondaars.*

*Ze zijn thuis in de kroeg, de weg naar de rechtvaardigen
is hun vreemd.
Gelovigen kennen ze niet, ze lopen warm voor de
aanbidders van alcohol.*

*Twee zorgen over het geloof van Aḥmad^{sa} hebben mijn
leven verteerd.*

De behoefte van nu

Een overvloed aan vijanden en schaarste aan vrienden.

*O God haast u naar ons toe en regen Uw hulp op ons
neder.*

Of haal mij weg hier van nabij dit verzengende vuur.

*O God zend het licht van leiding vanuit de zon van Uw
genade.*

*En verlicht de ogen van hen die zijn afgedwaald van Uw
duidelijke tekenen.*

*Omdat U waarheid heeft gelegd in mijn gevoelens en
verlangens.*

*Vrees ik niet dat ik zal falen of onverrichter zake zal
sterven.*

*De taken van de geliefden der waarheid blijven niet
onvervuld.*

In het geheim krijgen ze hulp van de Hand van God.

De algemene toestand van de Moslims – hun geloof, hun praktijken, de kloof tussen woord en daad – wijzen op de noodzaak van een geestelijke hervormer.

Het verleden

Onze ervaring in het verleden is dat wijzen en heiligen die openbaringen ontvingen – Junaid Baghdādī, ‘Abdul-Qādir Jīlānī, Shahābuddīn Suhrwardī, Baha’uddīn Naqshbandī, Moḥyuddīn Ibn ‘Arabī, Mu‘īnuddīn Chishtī, Shaikh Aḥmad Sulemān, om maar enkelen te noemen - zijn altijd allen gekomen om de Islam te vernieuwen toen dat nodig was. De Islam heeft een grote vernieuwer nodig

De behoefte van nu

en er is er één die dit voor zich opeist en geen ander. Hij is daarom degene die onze ernstige aandacht verdient.

In tegenspraak met volmaaktheid

Sommigen denken dat we na de Heilige Profeet^{sa} geen behoefte aan een hervormer hebben. De gedachte is mooi, maar is in strijd met de leerstellingen van de Heilige Qur'ān en de Ḥadīth. Want, beide beloven de komst van geestelijke hervormers voor de *ummah* (de Islamitische Gemeenschap)! Ja, de Heilige Qur'ān en de Heilige Profeet^{sa} beweren dit als een duidelijke belofte. De komst van hervormers kan niet in tegenspraak zijn met de volmaaktheid van de Heilige Qur'ān en van de Profeet^{sa}.

Gezond verstand

De gedachte (dat we geen hervormers nodig hebben) is ook in tegenspraak met het gezonde verstand. Als de geestelijke toestand van de Moslims zo slecht kan worden als deze nu is dan moeten we wel geestelijke hervormers hebben om ons hiervan te bevrijden. De Islam en de Moslims moeten een remedie leveren voor zo een duidelijk kwaad. Volmaaktheid is een uitputtend idee. God is volmaakt. En toch moet Hij ons profeten zenden, om ons Zijn hoedanigheden en Zijn medeleven te tonen. De Heilige Profeet^{sa} is volmaakt, toch heeft hij ook volgelingen nodig die zijn karakter weerspiegelen en zijn voorbeeld volgen en om ons met woord en daad te vertellen hoe hij was en waarom hij zo'n aantrekkingskracht had op zijn metgezellen en tijdgenoten.

De behoefte van nu

Het is niet te verwonderen dat de geschiedenis geen aandacht geschonken heeft aan zulke heimelijke gedachten. De Islam heeft elke honderd jaar zijn hervormers gekend. Het is niet tegen de tradities, de leerstellingen en geschiedenis van de Islam, als we thans uitzien naar een hervormer.

Argument 2: Teken en van de vastgestelde tijd

De getuigenis van de Heilige Profeet^{sa} zelf

De behoefte maakt vervulling noodzakelijk, vooral als de behoefte geestelijk is. Dat geestelijke hervorming heden van wereldomvattende grootte is wordt door iedereen toegegeven. Laten we daarom rondkijken naar een mogelijke oplossing hiervoor. We moeten teleurgesteld zijn als er niemand gevonden kan worden om in deze behoefte te voorzien. Heeft God ons teleurgesteld? Geestelijke hervorming is nodig maar er is niemand die kan hervormen. Maar nee, er is iemand. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} roept ons om ons bij zijn volgelingen te scharen en niemand anders roept ons op een soortgelijke wijze. Wij zouden daarom naar hem moeten luisteren en ernstig over zijn uitnodiging nadenken.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} maakt er aanspraak op de verwachte hervormer te zijn, de Messias van de voorspellingen, het antwoord op de tweede komst uit eerdere geschriften. Wij moeten daarom deze profetieën bekijken en zien of ze naar onze tijd verwijzen als de beloofde tijd en naar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} als de beloofde persoon. Laten we het feit indachtig zijn dat de tweede komst van de Messias een gevestigd geloof onder de Moslims is. Het geloof bestond al vóór de Islam als onderdeel van de Mozaïsche traditie. Daarna werd het een onderdeel van de Islamitische traditie, een geloof van Moslims.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Welke factoren hebben er toe bijgedragen dat de tweede komst een belangrijke Islamitische leerstelling is?

In de eerste plaats wordt gezegd dat de komst van de Messias samenvalt met de komst van de Mahdī, de beloofde leider van de Moslims in de latere dagen, dagen van geestelijke depressie, van verloren geloof, verloren glorie. De Messias en de Mahdī werden met elkaar verbonden in de Islamitische voorspellingen. De Moslims zijn door de eeuwen heen van hun komst overtuigd. Zij gingen aan hen denken als een grote vervulling.

Ten tweede, zou de wederkomst van de Messias in het bijzonder de wedergeboorte van de Islam aangeven. De overwinning van de Islam over andere geloven moet – zoals in deze voorspelling wordt gezegd – deze tweede komst afwachten. De tweede komst wordt daardoor erg belangrijk.

Ten derde zijn de Messias en de Mahdī tot één en dezelfde persoon verklaard. Men begon hen te beschrijven als de tweede komst van de Heilige Profeet^{sa} zelf. De getuigen van de Messias werden beschouwd als getuigen van de Heilige Profeet^{sa}. Dit wekte zonder twijfel nog meer verlangen op in de gedachten van de Moslims.

Ten vierde. De tweede komst was een zeer belangrijke komst. Deze moest de Islam redden van de gevaren die zijn bestaan bedreigden en om veilig voortbestaan daarna voor altijd te verzekeren. Volgens een overlevering heeft de Heilige Profeet^{sa} gezegd: *Hoe is het mogelijk dat een*

Tekenen van de vastgestelde tijd

volk bang is als ze mij aan het begin en de Messias aan het eind hebben?’ (Ibn Mājah)

De tweede komst van de Messias zou daarom een zeer belangrijke en opwindende gebeurtenis zijn. Het zou de Moslims weer in staat stellen om in het gezelschap van de Heilige Profeet^{sa} te leven. Het zou de Islam weer tot leven brengen.

Geleidelijk aan werden de tekenen van de vastgestelde tijd beladen met een geweldige betekenis. Laten we ons echter één ding goed voor ogen houden. Deze tekenen zijn, zoals zij wel moeten, gekleed in beeldspraken, aanwijzingen en beelden van verschillende aard. Zij kunnen niet nadrukkelijk genoeg zijn. De religieuze taal staat dit niet toe. Toch zijn ze voldoende duidelijk om een oprecht onderzoek succesvol te maken. Er is ook nog de kwestie van de onechte tradities. Er zijn zeker valse tradities en dit maakt het zoeken naar de ware tradities zelfs nog belangrijker en interessanter. Het is mogelijk dat sommige van deze tradities zijn bedacht om groeperingen ten goede te komen bij bepaalde geschillen, andere werden gekoppeld aan historische voorvallen van lang geleden. Gelukkig kunnen de echte tradities eruit gezeefd worden. Zuivere tradities laten hun eigen indrukken en sporen na. Toevoegingen die erin gemaakt worden kunnen gemakkelijk worden ontdekt. Zij zien er vreemd uit en zijn onzinnig en niet in overeenstemming met de inhoud van de tekst waaraan zij toegevoegd zijn.

Vrede en zegeningen van God zijn met onze Heilige Profeet, aan hem danken wij deze rijke schat aan tekenen.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Door deze tekenen te volgen kunnen wij gemakkelijk de tijd van de tweede komst vaststellen. De tekenen die door de Heilige Profeet^{sa} genoemd worden zijn geen oppervlakkige tekenen; terloopse details zoals de naam van de belofde, zijn vaders naam, enz. Zulke tekenen kunnen door bedriegers en hun aanhangers in elkaar gezet worden. De tekenen die door de Heilige Profeet^{sa} voorspeld werden, zijn verbonden met grote sociale, politieke en kosmische veranderingen. Zulke tekenen kunnen niet verzonnen worden. Zij hebben eeuwen nodig om vorm aan te nemen en zij kunnen niet zijn verzonnen. Geen belanghebbende partij of volk kan, na generaties hieraan gewerkt te hebben, zulke tekenen scheppen.

Sommige tekenen zijn alleen en uitsluitend bestemd voor de Mahdī. Zij zouden niet eerder plaatsvinden dan ten tijde van de Mahdī. Zulke tekenen kunnen, wanneer zij in vervulling gaan, beslissend zijn in ons zoeken naar die bepaalde tijd. Sommige tekenen blijven onvervuld. Dit hoeft ons er niet van af te brengen de vastgestelde tijd aan te wijzen. Deze kunnen onbewuste of moedwillige toevoegingen van verkeerd geleide mensen zijn. Of zij kunnen symbolische beschrijvingen zijn die uitgelegd kunnen worden.

Laten wij naar de tekenen in hun gehele omvang kijken. Als een dokter een diagnose moet stellen dan houdt hij zich nooit alleen bij één of twee tekenen of symptomen. Sommige tekenen kunnen gevonden worden in diverse verschillende ziekten. Wij moeten naar de tekenen in hun geheel zoeken en zien of het totale beeld al dan niet beantwoordt aan de beschrijving die de Heilige Profeet^{sa}

Tekenen van de vastgestelde tijd

van de betreffende tijd gaf. Beschrijvingen van personen, plaatsen of perioden moeten gehele beschrijvingen zijn die alle verschillende facetten of kenmerken omvatten. We kunnen, als we vertrouwen op de boeken van de Hadīth, deze tekenen verdelen in categorieën als; godsdienstige, sociale, morele, politieke, lichamelijke, kosmische enz.

Laten we ons wenden tot de voorspellingen die opgetekend zijn in de wel bekende Islamitische boeken en deze tekenen verzamelen in één beeld, en dan eens zien of zij niet wijzen op onze tijd als de tijd van de Beloofde Messias en Mahdī. Zij schijnen in zulk detail te treden, als voor iedere persoon of groep onmogelijk is om zelf te bedenken. Zij zijn opgetekend in Tirmidhī, Bābul-Fitan.

Godsdienstige tekenen

Laten we allereerst kijken naar het algemene godsdienstige beeld. De Heilige Profeet^{sa} voorspelde de vernieuwing van de Perzische en Romeinse Keizerrijken, en het in ongebruik raken van de Koninklijke titels Chosroes en Caesar: *'Als Chosroes sterft dan zal er na hem geen Chosroes meer zijn en als Caesar sterft zal er geen Caesar na hem zijn.'* (Tirmidhī, Bābul Fitan)

Tegelijkertijd voorspelde de Heilige Profeet^{sa} de komst van het christendom, in feite zijn overheersing over andere godsdiensten: *'Op de Dag des Oordeels zullen de meeste mensen Romeinen zijn', of 'De aarde zal onder de Romeinen zijn.'*

Tekenen van de vastgestelde tijd

De opkomst van het Christendom na de val van Rome is een opmerkelijke voorspelling en het is precies zo uitgekomen zoals was voorspeld. Eerst verdween het keizerrijk van Caesar, terwijl de titel Caesar nog voortduurde; de laatste regeerders van Constantinopel noemden zichzelf Caesar. Bij de val van Constantinopel verdween ook deze titulaire rang. In alle delen van de toen bekende wereld nam de Islam de plaats in van het Christendom. Vanaf de tiende eeuw na de Hidjra begon het verval van de Islam. Het Christendom begon zich te vestigen in landen waarin het ten tijde van de Heilige Profeet^{sa} totaal onbekend was; en nu zijn de Christelijke naties gedurende ongeveer honderd jaar volkomen overheersend in de wereld. *‘De aarde zal door de Romeinen overheerst worden.’*

Men moet zich ook voor de geest houden dat volgens enkele Moslim autoriteiten, waaronder Nawāb Ṣiddīq Ḥasan Khān, een bekende Indiase geleerde, de komst van het Christendom een belangrijk teken van de tijd was, dat op het allerlaatst zou komen om het beeld als het ware te completeren. (Hujajul-Kirāmah, blz.334)

Toestand van de Moslims

Volgens de woorden van de Heilige Profeet^{sa} zou de Islam erg zwak en arm worden in die tijd. Veel Moslims zouden volgelingen van de *dajjāl* worden; een beeld van de zo vertrouwde onderdanigheid van de Moslim naties aan de westerse naties en westerse cultuur. Formele bekering van Moslims tot het Christendom is een onderdeel van deze onderdanigheid en dit proces gaat nog steeds door.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Er wordt ons verteld over de staat waarin het Moslim geloof verkeert, dat zij niet geloven in *qadr*, Gods macht over alle dingen, dat dit te danken is aan de westerse wetenschappelijke invloed.

Er wordt ons verteld dat de instelling van Zakaat (verplichte aalmoezen die in Moslim gemeenschappen worden opgehaald) in ongebruik zal raken. Dit is letterlijk in vervulling gegaan. Daar waar de Zakaat door de staat geregeld wordt, betaald men het onwillig; waar geen regeling van staatswege is trekt niemand zich er iets van aan. Individuen betalen wel eens Zakaat, maar dat vernietigt het essentiële van de instelling. Het ophalen en betalen van Zakaat is een plicht van de Islamitische gemeenschap.

Een teken van de tijd dat door de Heilige Profeet^{sa} genoemd wordt is de liefde van de Moslims voor het wereldse leven. Wereldse interesses, die eens een tweede plaats innamen worden nu boven het belang van de godsdienst gesteld door alle lagen van de Moslim bevolking, rijk, arm, geleerden, elite en onderontwikkelden.

Een ander teken van de tijd is het verdwijnen van de *namāz*, de vijf dagelijkse gebeden. Als de gebeden gehouden worden, dan gebeurt dit niet in de ware geest. Het zich ter aarde werpen wordt met ongepaste snelheid uitgevoerd. Het oppervlakkige gedeelte wordt veel meer benadrukt dan het wezenlijke en geestelijke.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Een teken dat voorspeld is betreft het verdwijnen van de Heilige Qur'ān. Het is duidelijk dat verdwijning betekent de verdwijning van de betekenis, de geest en het wezenlijke. De woorden blijven zeer zeker ongeschonden, volgens de belofte die in de Heilige Qur'ān zelf is opgenomen (Qur'ān 15:10). Het was de verwaarlozing van de Heilige Qur'ān als leidraad, als bron van licht en wijsheid, dat hier bedoeld werd. Dit teken is in vervulling gegaan. Uiterlijk respect voor het Heilige Boek is één feit. Maar het gebruik als leidraad, als een goddelijke tekst om over na te denken, afgewogen te worden en in overweging te nemen is iets geheel anders. Dit laatste is verdwenen. Volgens het algemeen orthodoxe geloof is het laatste woord over de betekenis van de Heilige Qur'ān gezegd door de commentatoren. Dit is verbazingwekkend want de interpretatie van de Heilige Qur'ān is sinds hij werd geopenbaard voortgegaan en moet voor altijd voortgaan. Door te zeggen dat er niets meer over de betekenis van het Heilige Boek gezegd of gedaan kan worden brengt tot uitdrukking dat het Heilige Boek uitgeput is.

Een teken (vermeld door Ibn Mard'waih volgens Ibn Abbās) is ook dat de tijd die de komst van de Beloofde Messias aangeeft gekenmerkt wordt door formele en uiterlijke eerbied voor het Heilige Boek die omgekeerd evenredig zal zijn met de aandacht die besteed wordt aan de betekenis en de boodschap ervan. Het Heilige Boek wordt tegenwoordig in fluweel verpakt bewaard, in goud en zilver, maar wordt zelden geopend voor zorgvuldige en ijverige studie. De overdreven aandacht die men

Tekenen van de vastgestelde tijd

besteedt aan de buitenste versiering van moskeeën is een ander teken van de tijd.

Een verandering die van levensbelang is, voorspelt de afwijking van de Arabieren van de zuivere Islam en de ware godsdienst. Dit is zowel schokkend als verbazingwekkend. De Islam werd het eerst aan de Arabieren geopenbaard. De eerste volgelingen en aanbidders van de Islam waren Arabieren. Hij werd door de Arabieren naar de buitenwereld gebracht. De taal ervan is Arabisch. Wie had kunnen denken dat uitgerekend de Arabieren onverschillig zouden worden ten opzichte van de voorschriften en navolging van de Islam? Volgens een overlevering zullen Arabieren Arabisch spreken, maar hun geest en karakter zal zijn zoals de geest en het karakter van niet-Arabieren. De verandering is tegenwoordig zichtbaar.

De vrijheid van godsdienst zou ook in Arabische landen afnemen, waardoor de Arabieren elke onorthodoxe benadering van de Heilige Tekst zouden weigeren te leren. De intolerantie van de Arabieren moet wel tot gevolg hebben dat in andere Moslim landen en gemeenschappen de praktijk van godsdienstvrijheid zal worden aangetast. Deze verandering heeft plaatsgevonden.

Zedelijk gedrag

Een teken van de tijd is de toenemende immoraliteit op seksueel gebied, en onwettige geboorten. Dit is zo volgens Ibn Abī Shaiba en Anas Ibn Mālīk, en dit is opgetekend in het boek van tradities genaamd *Muslim*. Seksuele zonden en onbeschaamdheden die door de Islam

Tekenen van de vastgestelde tijd

veroordeeld worden, schijnen in de moderne samenleving tot goede manieren te behoren. Ballroom dansen, het loven van vrouwelijk schoon, vakanties doorbrengen samen met vriendinnen en vreemden zijn tegenwoordig gewone zaken. Vroeger was dat niet zo gewoon. Arabië, India, Iran konden dan wel heidens in hun geloof zijn, maar zij stonden geen losbandig seksueel gedrag toe. De eerste Romeinen, moreel nog weinig ontwikkelt, onderwezen en praktiseerden terughoudendheid in seksuele contacten. Mannen en vrouwen die elkaars partners waren bij het dansen was in het verleden onbekend. Prostituees mochten niet te werk worden gesteld in legerplaatsen om de seksuele lusten van de soldaten te bevredigen. Een vreemde man die met een vrouw samenwoonde zou in het verleden iets heel vreemds zijn geweest.

Sociale werkers schrijven over de rechten van onwettige kinderen, er zijn zulke grote aantallen van hen. Zij worden beschreven als een deel van de welvaart van ieder land, een middel tot verdediging enz. Dit vindt zijn gelijke niet in de vroegere geschiedenis.

Een ander moreel teken is het toenemende gebruik van alcohol. Dit is opgetekend in *Muslim* volgens Anas bin Mâlik en volgens Abū Na‘īm. Het drinken (van alcohol) zou zich wijd en zijd, en openlijk verbreiden, zoals thans het geval is. Er wordt meer wijn dan water gedronken. In het verleden kon dit als luxe of medicijn gedronken worden en dan alleen door een enkeling. Nu is het echter gewoon voor iedereen en overal verkrijgbaar. In het Westen zijn er zoveel drankwinkels dat men niet ver

Tekenen van de vastgestelde tijd

hoeft te gaan om een 'drankje' te nemen. In sommige plaatsten is water schaarser dan wijn. Of, beiden kunnen voor bijna dezelfde prijs worden gekocht. Een Moslim missionaris in Engeland werd door zijn huisbaas aangeraden alleen wijn te drinken in Engeland. 'Mijn vader dronk één keer in zijn leven water en kort daarop stierf hij', zei hij. Toen hij hoorde dat zijn huurder niets anders dronk dan water vond hij dat heel erg ongeloofwaardig.

Een ander teken is het overmatig gokken. In Europa en Amerika is gokken niet het tijdverdrijf van een enkeling. Het is een onderdeel van het dagelijkse leven geworden. Het spelen om prijzen of geld gedurende diners is gebruikelijk. In loterijen wordt een vierde van al het geld dat in de handel zou moeten worden omgezet in het gokken gestoken. In het Italiaanse gokcentrum Monte Carlo gaan miljoenen Engelse ponden van hand tot hand in één nacht. Gokken bestond in het verleden, maar het is niets vergeleken met wat er nu in omgaat. Veel van de tegenwoordige soorten verzekeringen zijn niets dan gokken. Eén jaar gokken in het verleden staat gelijk met één dag gokken nu.

Nog een teken was het verdwijnen van mensen die volgens hun geweten leefden. Eerlijke mensen die bereid zijn hun eigen oordeel, hun binnenste te volgen, zouden schaars worden en zij zouden meer een uitzondering dan de regel zijn. Deze verandering geldt zowel voor Moslims als niet-Moslims; of, meer Moslims dan niet-Moslims. Onze heiligen, Soefies, geleerden en waardigheidsbekleders hebben gebrek aan innerlijke zuiverheid. Het teken van innerlijke zuiverheid is liefde voor God met als

Tekenen van de vastgestelde tijd

resultaat dat God deze liefde beantwoordt. Als we zulke mensen om ons heen hadden dan zouden zij in de veldslagen van de Islam kunnen strijden. Zij zouden onze sociale en geestelijke ziekten kunnen genezen. Maar nee, een dergelijk persoon kan niet onder hen worden gevonden.

Het verdwijnen van eerlijke handel is nog een verandering die is voorspeld, wat men thans op alle niveaus kan waarnemen. Nog een verandering is het verminderen van onze traditionele achting voor ouders en het vermeerderen van achting voor vrienden. Dit kwaad is in het Westen begonnen en het heeft zich naar het Oosten uitgebreid, Moslims van het Oosten inbegrepen. Het is nu heel gewoon dat ouders hun kinderen mishandelen. Dit kwam in het verleden vrijwel niet voor.

Godsdienstige geleerden

Volgens het Ḥadīth boek *Tirmidhī* is het verdwijnen van godsdienstige kennis en het verschijnsel van algemene onwetendheid op dit terrein één van de tekenen van de latere dagen. Er was een tijd dat vrouwen in grote aantallen geleerden waren in de Godsdienstige Wetten, in de Heilige Qur’ān, en de Ḥadīth. Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} loofde ze door te zeggen dat de vrouwen van Madīnah geleerder waren dan Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} zelf. Tegenwoordig wordt godsdienstige kennis alleen verworven door hen die, of door gebrek aan middelen of door gebrek aan talent niets anders kunnen leren. Ongetwijfeld hebben wij een klasse van halve geleerden, namelijk de *‘ulemā*.

Tekenen van de vastgestelde tijd

Terwijl godsdienstige kennis zou vervallen, zou wereldse kennis toenemen. Natuurlijke vaardigheden en wetenschappen zouden bloeien. Volgens Abū Huraira (opgetekend in *Tirmidhī*) zullen de mensen in de latere dagen zich wel moeite getroosten voor deze zaken, maar zij zouden de godsdienst verwaarlozen voor wereldse doeleinden.

Sociale omstandigheden

De sociale veranderingen die als tekenen voor de aangewezen tijd voorspeld werden zijn van verschillende aard en allen veelbetekenend en waar.

Ten eerste is er een verandering in de Islamitische traditionele groet '*Assalāmu 'Alaikum*'. Vroeger zou men er niet aan denken dat Moslims deze ooit zouden opgeven. Of dat ze zich verlegen zouden voelen en de groet vervangen voor een niet-Islamitische groet. Toch is dit gebeurd. In India vermijden de Moslims onder de Hindoe invloed het uitspreken van '*Assalāmu 'Alaikum*', en zeggen in plaats daarvan *Bandgi*, *Taslim* of *Adaab*. In andere plaatsen werd de Westerse manier van groeten geprefereerd.

Een verandering die ook voorspeld werd was de verandering van de publieke verering. In het verleden was dat wetenschap, diensten bewezen aan het gewone volk wegens iemands familie of afkomst. Nu is het financiële of politieke status en bijna niets anders (Ibn Mard'waih op gezag van Ibn Abbās).

Tekenen van de vastgestelde tijd

Valse lofprijzingen in privé of in het openbaar zouden worden uitgestort over hen die geen enkele deugden zouden hebben, maar die wel aan hen werden toegeschreven. Hoe waar is dit! Mensen gaan door voor vertolkers van de Islam, en hun enige verdienste is dat zij openbare vergaderingen kunnen toespreken en hun tegenstanders kunnen overtroeven en overtreffen. Oprechte gelovigen zouden worden vernederd en op de achtergrond worden verdrongen en goede mensen zouden sociaal minderwaardig zijn.

Een ander heel belangrijk teken is het afnemen van de populariteit van het Arabisch. Dit wordt ons pijnlijk duidelijk ten tijde van de Hadj, de jaarlijkse pelgrims-tocht naar de heilige plaatsen in de Hedjaz. Moslims vermijden het Arabisch, de enige taal die Moslims van verschillende landen en sekten helpt om met elkaar in contact te komen. Nu ontmoeten zij elkaar als vreemdelingen en keren naar hun betreffende landen terug zonder zich met elkaar te hebben verstaan over gezamenlijke sociale, culturele of godsdienstige problemen.

Vrouwen

Nog belangrijker zijn de veranderingen die zijn voorspeld over de dameskleding. De techniek van de textiel-industrie heeft het mogelijk gemaakt om de dunste zijde en andere stoffen te fabriceren die nu meer en meer worden gebruikt. Mode moedigt hun gebruik aan, zelfs al zouden sommigen ze liever niet gebruiken. De vrijheid van vrouwen heeft tot deze verandering bijgedragen. Telkens weer worden nieuwe soorten mode uitgevonden en verspreid. Fatsoensnormen van kleding – die altijd een

Tekenen van de vastgestelde tijd

onderdeel van de dameskleding in het verleden waren – worden in de wind geslagen. Blote armen, blote ruggen en blote borsten zijn aan de orde van de dag. Een bepaalde mode begint in het Westen en verspreidt zich naar het Oosten. Moderne haarstijlen worden niet uitgesloten van de profetieën. Een grote knot zal de geliefde haarstijl onder de moderne vrouwen zijn. Hoe vreemd en hoe waar!

Nog een verandering is de invoering van vrouwen in het zakenleven als klerk, verkoopster, enz. Enkele ziekelijke praktijken, symptomen van de toenemende vrijheid van vrouwen, zijn ook beschreven. Eén van deze is de tendens van vrouwen om zich als mannen te kleden. Dit is een teken van hun ontevredenheid met hun natuurlijke rol in het leven en tevens een tendens om te experimenteren met nieuwe en vreemde manieren in hun nieuw gevonden vrijheid. Ook een deel van deze tekenen is het imiteren van mannelijke activiteiten zonder hier ook maar een gering voordeel mee te behalen. Vrouwen beoefenen samen met mannen allerlei soorten van sport zoals jagen te paard, optreden als circusartiest, enz.

Verandering in mode

Een belangrijke verandering die zich aftekent heeft betrekking op het weglaten van de baard en het vervangen ervan door gladgeschoren kin en lip. De profetische beschrijving luidt: *'Mannen zullen er meer als vrouwen gaan uitzien.'* Deze praktijk heeft zich zelfs verspreid tot Moslim geleerden en filosofen.

Dodelijke epidemieën

Voor die tijd wordt een grote pestepidemie voorspeld (*Tirmidhī*). Deze zou zich voltrekken als de *dajjāl* verschijnt en zich tot Madīnah wendt, doch Madīnah zou voor allebei immuun blijken te zijn.

Het verhaal van de *dajjāl* – de westerse Christelijke invloed – is van recente datum; zo ook het verhaal van de pest. De pest is van tijd tot tijd bekend als plaatselijke ziekte in sommige gebieden, maar was volkomen onbekend als grote wijd verspreide epidemie die verschillende volkeren en landen aantastte. Zij was aldus voorspeld en verscheen aldus in India in onze tijd. Zij was volkomen onbekend aan de Heilige Profeet^{sa} of de Arabieren van zijn tijd. Hun kennis van medicijnen was beperkt tot Galen's leer van de lichaamsvochten. In de voorspelling is de ziekte beschreven als '*dābbah*', een worm, een bewonderenswaardige ware beschrijving, want de pest wordt zoals nu bekend is veroorzaakt door de beet van de vlo die van de grond komt. *Dābbah* hoeft niet alleen de pest te betekenen, maar kan ook andere ziekten aanduiden die door bacteriën of micro-organismen worden veroorzaakt die in het verleden onbekend waren. Deze bleven beperkt tot kleine gebieden, of hadden om een of andere reden nooit op grote schaal de dood tot gevolg. De verwoestingen die de pest aanrichtte in India waren kenmerkend (meer hierover in het hoofdstuk over profetieën). Zo kregen we ook spoedig na de Eerste Wereldoorlog de verwoestingen van de influenza. Over deze griep zegt de profetische beschrijving '*een ziekte die verband houdt met de neus.*' De griepepidemie eiste in 1918 twintig miljoen mensen-

Tekenen van de vastgestelde tijd

levens terwijl de wereldoorlog van 1914 - 1918 zes miljoen levens eiste. Zij vernietigde 1,5 procent van de gehele wereldbevolking. Veel harten begonnen God te vrezen. Iedereen begon te begrijpen dat leven en veiligheid afhankelijk waren van Gods welbehagen en wil. Kortom, besmettelijke ziekten werden een belangrijk teken van de tijd die beheerst zou worden door de *dajjāl* en het medicijn hiervoor, de Beloofde Messias.

Verhoudingen van het aantal vrouwen en mannen

Nog één van de voorspelde tekenen was dat de vrouwen van de wereldbevolking de mannen in aantal zouden overtreffen. Deze voorspelling is uitgekomen. In de Europese landen is het aantal mannen teruggelopen door oorlogen. De sociale wetenschappers denken nu in termen van de Islamitische mogelijkheid om meer dan één vrouw te huwen als enige manier om deze situatie het hoofd te bieden. De tegenhanger van wettig erkende huwelijken met meer dan één vrouw is overspel en immoraliteit met versplinterde gezinnen tot gevolg. Het is niet verwonderlijk dat men bigamie niet meer zo ernstig neemt. De verandering in levenshouding is nieuw en is het gevolg van de nieuwe verhoudingen tussen het aantal mannen en vrouwen. En toch – in navolging van de Westerse gewoonte – schamen ontwikkelde Moslims zich nog steeds voor de oplossing die de Islam hiervoor heeft. De situatie is typisch modern en dit verschijnsel is volgens de voorspelling zeer belangrijk.

Het verdwijnen van de kameel

Van moderne, door kracht aangedreven transportmiddelen zoals de stoommachine en de auto is de beschrij-

Tekenen van de vastgestelde tijd

ving die de Heilige Profeet^{sa} hiervan geeft even geheimzinnig als waar. Door dit in termen van het Arabische decor te zetten sprak hij van een tijd wanneer: *‘De kameel als transportmiddel in ongebruik zou ge-raken.’* (Ṣaḥīḥ Muslim Kitābul-Īmān)

De verandering heeft zich nu geheel voltrokken. Zij begon aan de vooravond van de Westerse expansie en industrialisatie. Het stoomschip is de ezel van de *dajjāl*, die zowel op het land als ter zee kan reizen en rookwolken uitblaast. De moderne transportmiddelen hebben het resultaat gehad dat de Westerse propagandisten wijd en zijd konden reizen in voertuigen die steenkool als bron van energie gebruikten. De ezel van de *dajjāl* zou volgens de voorspelling steenkool als voedsel gebruiken.

Economische situatie

De voorspelling over de economische situatie spreekt van een overvloed van goud en zilver. De verandering kan duidelijk in de moderne wereld worden waargenomen en vindt haar oorzaak misschien in meer doeltreffende methoden in de mijnbouw van deze kostbare metalen, of misschien in andere oorzaak. Kortom de handel is als gevolg hiervan zeer levendig.

Nog een verandering op economisch gebied is de toename van overeenkomsten waarbij rente wordt geheven. Over de gehele wereld hebben banken en regeringen er de gewoonte van gemaakt om voor leningen rente te nemen of te geven. Alle lagen van de bevolking uit alle naties nemen hier nu deel aan. Het verbazingwekkende (en dit geeft een bepaalde scherpte aan de voorspelling) is

Tekenen van de vastgestelde tijd

dat Moslims die onderwezen zijn zich niet aan deze praktijk te overgeven, dit toch doen, hoewel met een begrijpelijk schuldgevoel (Qur'ān 2:280).

Nog een ander economische teken is dat de Christenen de rijkste klasse van de wereld zullen vormen. Volgens Nawās bin Sam'ān (Tirmidhī) heeft de Heilige Profeet^{sa} gezegd: *'De dajjāl zal de mensen uitnodigen hem en zijn leiding te aanvaarden. Zij die dit weigeren zullen arm blijven; zij die dit aanvaarden zullen rijk en welvarend worden.'* Commentaar is overbodig. De economische slavernij door het Christelijke Westen is zo overduidelijk.

Politieke veranderingen

Belangrijke politieke veranderingen die voorspeld zijn in de Ḥadīth hebben betrekking op de Islamitische wereld. *'Moslims in de latere dagen,'* zei de Heilige Profeet^{sa} *'zullen als de Joden worden.'* Evenals de Joden zullen zij tot politieke afhankelijkheid worden gereduceerd en zij zullen aan de genade van anderen overgeleverd zijn. Hoe waar is dit!

De politieke macht van de Moslims is geleidelijk afgenomen. Spoedig na de Eerste Wereldoorlog bereikte deze haar dieptepunt. Het is waar dat sindsdien hier en daar Moslim volkeren hun onafhankelijkheid hebben verkregen, maar zij vinden het moeilijk om die te handhaven zonder hulp van de westerse of Christelijke machten. Een andere politieke verandering is als volgt beschreven: *Irak zal weigeren haar productie en bezittingen te delen met anderen, evenals Egypte. En jullie (hiermee worden de*

Tekenen van de vastgestelde tijd

Arabieren bedoeld) zullen even verdeeld zijn en uit elkaar gaan als eens het geval was. (Ṣaḥīḥ Muslim, Kitābul-Fitan)

De voorspelling is uitgekomen. Irak, Syrië en Egypte zijn onafhankelijke landen en daar zij niet langer onder Turkije vallen, weigeren zij hun producten met dat land te delen. Maar de Arabieren zijn weer verdeeld.

Nog een voorspelling is de komst van Gog en Magog, twee grote wereldmachten die alle andere volkeren overschaduwden. Volgens Nawās bin Sam‘ān, zoals opgetekend in *Muslim* en *Tirmidhī*, heeft de Heilige Profeet^{sa} gezegd: *‘God zal de Beloofde Messias bevelen te zeggen: ‘Leid mijn dienaren naar Sinai: Ik heb mensen de wereld ingezonden, die niemand kan verslaan.’*

Gog en Magog zijn de wereldmachten die gewoonlijk Westerse landen en de Oostbloklanden genoemd worden en die tegenover elkaar staan en die dreigen de wereld in een derde wereldoorlog te storten van ongekende hevigheid. De Oosterse landen zijn met Rusland verbonden, het Westen met Amerika en Engeland. Wij vinden er verwijzingen over in de Bijbel: *Gog, de voornaamste prins van Meshech en Tubal, en Magog en onder hen bevinden zich hen die achteloos op de eilanden wonen.* (Ezechiël 39:1,6)

Volgens het verslag van de Ḥadīth zou de opkomst van deze machten plaatsvinden na de komst van de Beloofde Messias. Als Gog en Magog zijn verschenen dan moet de Beloofde Messias al eerder zijn verschenen.

Andere interessante tekenen

Nog een teken is de opkomst van de arbeiders als politieke macht in de gehele wereld. De Ḥadīth beschrijft de arbeidersklasse als *'naakt en ongeklee'd'*, d.w.z. arm. Daar de regeringen meer en meer vertegenwoordigende lichamen zijn geworden is de politieke macht naar de armen, het proletariaat gegaan. De koningen van de wereld sidderen nu voor de leiders van de arbeiders. In sommige landen zijn zij de gevestigde heersende klasse. In andere landen zijn zij machtig.

De uitbreiding van de bureaucratische ambtenarij is een ander teken. De uitdrukking die de Ḥadīth hier gebruikt is: *'Shurt'* wat assistenten of afgevaardigden van de heerser betekent. De openbare administraties hadden voorheen niet zoveel verschillende departementen of afdelingen en ook niet zoveel ambtenaren en functionarissen. Administratieve organisaties hebben een toenemend aantal van zulke assistenten of afgevaardigden erbij gekregen. Politiek, openbare gezondheid, openbare werken, verbindingen, irrigatie, douane, accountancy enz. zijn namen uit een lange lijst. Zij zijn allemaal afdelingen van de regering, en elke afdeling heeft een aantal kantoren en elke secretaris heeft een staf van specialisten en assistenten van verschillende aard.

Een verandering die hiermee samenhangt, is de afschaffing van de door de Islam voorgeschreven straffen. In Turkije, Arabië, Egypte en Iran worden het *'stenigen voor overspel'* en *'het afhakken van de hand voor diefstal'* niet langer als straf toegepast. Sommige Islamitische regeringen hebben ingestemd met de afschaffing ervan en

Tekenen van de vastgestelde tijd

overeenkomsten gemaakt met andere regeringen. Niemand kan zich indenken dat de Islamitische straffen zo volkomen in ongenade zouden vallen dat zelfs Islamitische regeringen die ze wilden handhaven niet bij machte zouden blijken dit te doen.

Aardbevingen

Laten we nu eens onze aandacht wenden tot de kosmische verschijnselen, als aardbevingen en zons- en maansverduisteringen. Volgens Ḥudhaifa bin Al-Yamān heeft de Heilige Profeet^{sa} nadat hij de tekenen van de tijd van de Beloofde Messias had beschreven, gezegd: *Als deze tekenen zijn verschenen, moet u erop voorbereid zijn dat er catastrofes komen.*

Eén hiervan wordt genoemd in de Ḥadīth als ‘*Khasf*,’ wat betekent: het rijzen van vloedén samen met het schudden van de aarde. Aardbevingen zijn karakteristiek voor de tijd. Gedurende de laatste 60, 70 of 80 jaren hebben meer aardbevingen – aardbevingen van grote hevigheid – verschillende delen van de wereld geschokt dan het geval was in de voorafgaande 300 jaren.

Twee verduisteringen

Het teken van de twee verduisteringen is misschien wel het belangrijkste, het meest betekenisvolle op zichzelf staand teken van de tijd van de Beloofde Messias. Het wordt beschreven in de Ḥadīth (Dār Quṭnī, blz. 188):

Volgens Muḥammad bin ‘Alī^{ra} heeft de Heilige Profeet^{sa} gezegd: *Onze Mahdī zal twee belangrijke tekenen hebben; deze zijn nooit eerder voorgekomen, niet sinds*

Tekenen van de vastgestelde tijd

de schepping van de hemel en de aarde. De ene is de verduistering van de maan op de eerste van de Ramādān; de tweede is de verduistering van de zon in het midden van de Ramādān. Deze tekenen zijn sinds de schepping van de hemel en de aarde nog nooit verschenen.

Dit teken is uniek. Het is nooit tevoren vertoond en is uniek voor de Mahdī. Het wordt als zodanig door Sunni en Shia autoriteiten erkend. Deze bijzonderheid wordt nog eens benadrukt door het feit dat het ook in het Nieuwe Testament en in de Heilige Qur'ān genoemd wordt.

Jezus^{as} heeft gezegd toen hij de tekenen van de tijd van zijn tweede komst opsomde: *Onmiddellijk na de be-roeringen van die tijd zal de zon verduisterd worden, en de maan zal geen licht geven.* (Matthéus 24:29)

De Heilige Qur'ān spreekt van de Dag van het Ontwaken en vervolgt:

فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ وَخَسَفَ الْقَمَرُ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ

Maar als het oog verblindt wordt, en de maan verduisterd zal zijn en de zon en de maan zullen samengebracht worden. (Qur'ān 75:8-10)

Dit samenbrengen heeft betrekking op het verschijnsel van de twee eclipsen in één maand, de maand Ramādān, zoals in de Ḥadīth vermeld is. De zons- en de maansverduistering vonden plaats in 1311 na de Hijra ofwel 1894 A.D. Gedurende Ramādān van dat jaar werd de maan verduisterd op de eerste van de drie nachten (13-

Tekenen van de vastgestelde tijd

15) waarin de verduistering moest plaatsvinden; de zonsverduistering vond plaats op de middelste van de drie dagen waarop deze moest plaatsvinden, namelijk op de 28-ste.

In deze tekenen, die vele verschillende soorten van feiten, voorvallen en veranderingen omvatten, krijgen we een beeld van de tijd van de Beloofde Messias en Mahdī. Deze tekenen kunnen niet gemaakt zijn door de mens. Het feit dat zij allemaal op ongeveer dezelfde tijd moesten samenvallen, gaat boven het vermogen van de mens. Zij werden verteld door de Heilige Profeet, op wie de zegeningen en de vrede van Allah zijn, als zijnde de tekenen van de beloofde persoon. Er is geen duidelijker aanduiding mogelijk voor deze tijd. Als u zoekt naar een beloofde persoon dan vindt u er één, ja één, die voor zich opeist de beloofde persoon te zijn; hij is zeker die beloofde persoon uit de voorspellingen, degene die de Islam moet verjongen en die de overwinning ervan over haar rivalen in onze tijd zal bewerkstelligen.

Als u echter niemand vindt die aanspraken maakt op de gestelde voorwaarden of aan de voorwaarden van de aanspraak voldoet, wat zou u dan zeggen? De tekenen zijn gekomen maar niet de beloofde persoon van de tekenen? Dan zal hij helemaal niet komen. Het moet nu zijn of nooit.

Aanhangsel bij argument 2

Een aantekening betreffende de Dajjāl

De voorspelling betreffende de *dajjāl*⁵ is het centrale thema van de tekenen van de tweede komst. De *dajjāl* die moest verschijnen voor de Beloofde Messias wordt beschreven als een machtige persoon met één oog, zijn rijdier is een ezel die voor en achter rook uitblaast, de letters K F R zijn op zijn voorhoofd geschreven en hij zou er niet in slagen Madīnah te bereiken, enz.

Een afdoend teken zoals dit – en oppervlakkig tenminste makkelijk na te bootsen – ligt open voor interpretatie. Wij hebben hiervoor in de Heilige Qur’ān bronnen. Dromen zijn symbolisch, en profetische dromen vormen hierop geen uitzondering. Bijvoorbeeld:

يَا بَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ
O mijn vader, (in mijn droom) zag ik elf sterren en de zon en de maan en ik zag ze voor mij nedrewerpen. (Qur’ān 12:5)

يُحْيِيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ
O mijn lieve zoon, ik heb in een droom gezien, dat ik u heb te offeren. (Qur’ān 37:103)

Het eerste voorspelt de triomf van Ḥaḍrat Joseph^{as}, het tweede de beslissing van Ḥaḍrat Abraham^{as} om (op Gods

⁵ De Antichrist, lett: ‘Misleider’

Tekenen van de vastgestelde tijd

bevel) Ḥaḍrat Ismaël^{as} in de woestijn van de Hejaz achter te laten, zodat hij stamvader van het ras Bani Ismaël zou worden, waarvan de Heilige Profeet^{sa} zou afstammen.

De voorspelling over de *dajjāl* kan niet begrepen worden zonder hulp van andere tekenen uit de traditionele literatuur en in het licht van de algemene wetten van God.

Het eerste dat ons helpt om de tijd van de *dajjāl* vast te stellen is dat volgens de tradities, twee machtige zaken, namelijk de *dajjāl* en een golf van corrupt Christelijk geloof, aan de komst van de Beloofde Messias vooraf zouden gaan. Twee machtige zaken of krachten zouden wel twee aspecten van één zaak kunnen zijn. Er is in de Heilige Qur'ān bewijs hiervoor. Wij hebben een verwijzing naar corrupt Christelijk geloof:

En om diegenen te waarschuwen, die zeggen:

اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا

Allah heeft Zich een zoon genomen. (Qur'ān 18:5)

Dat dit vers betrekking heeft op de tijd van de Beloofde Messias wordt bewezen door de traditie die zegt dat de Heilige Profeet^{sa} de Moslims opdracht gaf zich tot de eerste tien verzen van hoofdstuk 18 in de Heilige Qur'ān te wenden als zij oog in oog kwamen met de bedreiging van de *dajjāl*. De verzen bevatten een verwerping van het corrupte Christelijke geloof. Bewijst dit niet dat de *dajjāl* en het Christendom één en hetzelfde zijn? De *dajjāl* is een bedreiging, een onbehaaglijk gevoel. De behandeling die ervoor wordt voorgeschreven is de behandeling van

Tekenen van de vastgestelde tijd

het Christendom. Hieruit volgt duidelijk dat de *dajjāl* het Christendom is, een interpretatie die we in onze tijd gepropageerd zien.

De *dajjāl* is niet een reus met één oog, die op een ezel met vreemde eigenschappen rijdt. Het is duidelijk als we de Arabische woordenboeken bestuderen dat niettegenstaande andere beschrijvingen van de *dajjāl*, deze niet één man kan zijn; hoe massief en machtig deze dan ook mag zijn. Volgens de woordenboeken is de *dajjāl* een grote groep, een volk, een beschrijving die volmaakt opgaat voor de Westerse Christelijke propagandisten van onze tijd.

Eénogig kan dan betekenen: alleen maar in staat tot één soort van inzicht, niet in staat om het andere standpunt te zien. Dit heeft betrekking op Christelijke missionarissen die zó geïnteresseerd zijn in het aantal mensen dat tot het Christendom toetreedt en die totaal geen belangstelling hebben voor andere godsdiensten en de andere stichters hiervan. De ezel van buitensporige afmeting – die volgens de voorspelling het rijdier van de *dajjāl* is, is symbolisch voor de moderne mechanische transportmiddelen, de spoorweg, het stoomschip enz. die typisch moderne transportmiddelen zijn en die de verspreiding van de Christelijke predikers over de gehele wereld mogelijk maakten.

Voor de gezonde praktijk van het interpreteren van de symbolen van voorspellingen kennen we ook de bewijzen van de Heilige Profeet^{sa} zelf. Men zegt (Mishqāt, onder Ibn Ṣayyād) dat de Heilige Profeet^{sa} op een dag Ibn

Tekenen van de vastgestelde tijd

Ṣayyād opzocht, die uit Madīnah afkomstig was en vreemde ervaringen had opgedaan. Ḥaḍrat ‘Umar^{ra}, die de Heilige Profeet^{sa} vergezelde trok zijn zwaard toen hij Ibn Ṣayyād zag en zei: ‘Bij God, deze man is de *dajjāl* van de voorspelling; sta mij toe zijn hoofd af te slaan’. Waarop de Profeet van God zei: ‘Nee, want als hij de *dajjāl* niet zou blijken te zijn, dan zou het verkeerd zijn hem te doden, en als hij het wel is dan moet niet u, maar de Beloofde Messias hem doden.’

Geen van die andere tekenen die de *dajjāl* kenmerken – zoals éénogig, zijn ezel met rookpluimen, de letters KFR op zijn voorhoofd – werden door de Heilige Profeet^{sa} opgeroepen in zijn antwoord. Ibn Ṣayyād had geen van deze tekenen. Een verwijzing ernaar zou Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} meteen van tegenspraak gediend hebben. Maar de Heilige Profeet^{sa} deed niets van dit al. In plaats hiervan aarzelde hij, en gebruikte een ander argument om Ḥaḍrat ‘Umar^{ra} tegen te houden.

Wat anders betekent dit dan dat de tekenen die in de voorspelling worden genoemd niet altijd letterlijk moeten worden opgevat. Zij zijn vaak symbolisch, hun werkelijk belang ligt dieper.

Argument 3: Persoonlijke zuiverheid

Het bewijs van de zon is de zon zelf

We hebben gezien dat het nu de vastgestelde tijd is voor zijn komst en dat de Messias en de Mahdī, van de voorspellingen van de Heilige Profeet^{sa}, de hervormer van de vastgestelde tijd is. De Stichter van de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at, Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uit Qadian, is de enige die voor zichzelf opeist de vervulling van deze voorspellingen te zijn. Hem afwijzen staat gelijk aan het afwijzen van de geestelijke wet die geestelijke noden hun vervulling doen vinden in de komst van geestelijke hervormers. Het staat ook gelijk met het afwijzen van de voorspellingen van de Heilige Profeet^{sa} die toch vervat zijn in zijn meest authentieke uitspraken.

We kunnen nu verder gaan met het bewijs om de aanspraak uiteen te zetten of Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} nu werkelijk de Beloofde persoon uit de voorspellingen is. Het bewijs kan velerlei zijn en elk ervan vereist een aparte beschrijving en discussie. Het kan betrekking hebben op de persoonlijke zuiverheid, het karakter van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Het kan betrekking hebben op zijn werk voor de Islam. Het kan betrekking hebben op de goddelijke hulp die hij ontving bij zijn werk en zijn zending. Het kan ook in verband staan met het lot dat zijn vijanden overkwam. En het kan betrekking hebben op de kwaliteit van zijn liefde voor God, zijn liefde voor de Heilige Profeet^{sa}. Het kan betrekking hebben op zijn levengevende krachten enz.

Het bewijs van persoonlijke zuiverheid

Laten we ons wenden tot het bewijs van zijn persoonlijke zuiverheid. In de Heilige Qur'ān staat:

فَمَذْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِّن قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

Voorzeker, ik heb voordien een heel leven onder u doorgebracht. Wilt u dan niet begrijpen? (Qur'ān 10:17)

De Heilige Profeet^{sa} was bekend, werd vertrouwd en gerespecteerd door zijn gemeenschap en zijn tijdgenoten als een onkreukbare en karaktervolle persoonlijkheid. Hij kon niet opeens een andere persoonlijkheid worden. In de natuur, waarbij inbegrepen de menselijke natuur veranderen dingen niet plotseling. Er is continuïteit in de betekenis dat veranderingen klein zijn en binnen bepaalde beperkingen plaatsvinden. Het leven van de Heilige Profeet^{sa} was als een open boek voor zijn gemeente. Iemand die niet over een mens wilde liegen kan niet opeens leugens over God gaan vertellen.

Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} geloofde op grond van zijn intieme kennis in het persoonlijke karakter van de Heilige Profeet^{sa}. Toen hij hoorde dat de Heilige Profeet^{sa} zichzelf had aankondigt als een profeet, ging Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} hem meteen opzoeken. Hij vroeg hem of het waar was. De Heilige Profeet^{sa} wilde uitleg geven, maar Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} wenste geen uitleg. Was het waar dat hij zijn uitverkiezing tot profeet had afgekondigd? 'Het is waar,' zei de Profeet^{sa}. Toen zei Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra}, dat hij een gelovige was. Hij had de Heilige Profeet^{sa} gekend als een waarheidsliebende persoon. Als hij zichzelf als

Persoonlijke zuiverheid

profeet aankondigde dan kon hij niet opeens leugens vertellen. Ḥaḍrat Abū Bakr^{ra} had geen argumenten nodig, geen tekenen. Hij werd overtuigd door het getuigenis van het karakter van de Heilige Profeet^{sa}.

Er waren er nog meer die onmiddellijk in hem geloofden; zijn vrouw Ḥaḍrat Khadījah^{ra}, zijn neef Ḥaḍrat ‘Alī^{ra}, en Ḥaḍrat Zaid bin Ḥārith^{ra}, zijn vrijgemaakte slaaf. Allen geloofden zij zodra zij het te weten kwamen op dezelfde manier. ‘Ik ben bang voor mijzelf,’ vertelde de Heilige Profeet^{sa} aan Ḥaḍrat Khadījah^{ra} toen hij zijn eerste openbaring ontving. ‘Maar,’ antwoordde Ḥaḍrat Khadījah^{ra}, ‘neen, bij Allah, Allah laat je niet in de steek. Jij bent bereid de lasten van anderen te dragen. Jij bent een voorbeeld van goede, al lang vergeten eigenschappen. Jij bent vriendelijk voor vreemdelingen en je staat altijd klaar om iedereen die in nood is te helpen.’

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}

Een dergelijk bewijs van persoonlijke zuiverheid hebben we in het geval van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ook. Terwijl hij temidden van vijandig gezinde Hindoes, Sikhs en Moslims woonde, werd hij toch door allen gerespecteerd voor zijn persoonlijke rechtschapenheid en karakter. Hij werd geboren in Qadian en groeide op temidden van een gemengde gemeenschap die grotendeels bestond uit pachters van zijn familie. Er had een verandering van regering plaatsgevonden, de Britten hadden de macht van de Sikhs overgenomen. De vroegere pachters begonnen de oude contracten en overeenkomsten te beëindigen. Het hele dorp had een rechtszaak aangespannen tegen zijn familie. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn verschijning

Persoonlijke zuiverheid

had hem in de verschillende rechtszaken een onwelkome gast gemaakt bij iedereen uit het dorp, vooral de Sikhs vonden het niet prettig om een familie die eerst alles was kwijtgeraakt weer tot welvaart terug te zien keren ten koste van henzelf.

Zijn kennis en liefde voor de Islam had hem openlijk in conflict gebracht met de leiders van andere godsdiensten. Toch ontving hij alom respect. Zijn eerlijke manier van handelen maakten hem tot een vertrouwde vriend van allen. Mensen die in een rechtszaak verwikkeld waren met zijn familie vroegen vaak of hij zijn bemiddeling wilde verlenen. Hij was altijd strikt, eerlijk en rechtvaardig.

Maulawī Muḥammad Ḥussain van Batala levert een zeer belangrijk getuigenis uit die tijd af. Hij was toen redacteur van de invloedrijke *Ishā'atus-Sunnah*, leider van de Ahle-Ḥadīth sekte, en had bij dezelfde leraar gestudeerd als Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Bij de publicatie van *Barāhīne-Aḥmadiyyah*, het eerste lijvige boek over de Islam dat van de hand van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verscheen, schreef Maulawī Muḥammad Ḥussain een lange recensie. Hierin schreef hij:

De schrijver van Barāhīne-Aḥmadiyyah is ons welbekend, zijn gedachten en omstandigheden zijn ons beter bekend dan anderen. Hij is uit ons district afkomstig. Toen hij jong was gingen wij naar dezelfde lessen en hetzelfde onderwijs. Wij hebben dezelfde leraar gehad. Quṭabī en Sharaḥ Mullā hebben wij

Persoonlijke zuiverheid

samen bestudeerd. Sinds die dagen zijn wij voortdurend met elkaar in verbinding en contact geweest. (Ishā'atus-Sunnah, deel VI, 7)

Nadat hij verzekerd was dat zijn getuigenis niet op horen zeggen berustte maar op persoonlijke kennis, ging hij verder:

Dit boek (Barāhīne-Aḥmadiyyah) vindt zijn gelijke niet en is, met het oog op onze tijd en onze behoefte, uniek in de geschiedenis van de Islam. Allah alleen kent de waarheid over de toekomst.

Voor wat betreft de auteur, weinig Moslims, zo er al zijn, zijn zo constant in hun toewijding voor de Islam en hebben de moeite genomen de Islam te dienen met geld, persoon en pen, zowel met gesproken woord of door stilte. Als wij als Aziaten te overdrijven, zoals wij graag doen, laten we dan tenminste weten of er één boek bestaat in onze tijd dat de vijanden van de Islam, de Āryahs en de Brahmas, zo van repliek dient, met zoveel energie en kracht als dit boek. Laat ons dan weten of één of twee of meer vrienden van de Islam besloten hebben het op dezelfde manier te dienen. (Ishā'atus-Sunnah, deel VI, 7)

De auteur van deze lofrede heeft later de vijandigheden tegen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} geleid; hij noemde hem een *kāfir* en een bedrieger op dezelfde manier als de Mekkanen, degenen die de Heilige Profeet^{sa} afwezen,

Persoonlijke zuiverheid

hadden gedaan, nadat zij hem eerst geprezen hadden om zijn betrouwbaarheid en waarheidsliefde. De oppositie die later opkomt is gemotiveerd. De Heilige Qur'ān, in het hiervoor genoemde vers, vindt deze oppositie niet meer dan een waardevol argument. Toen de leiders van de gemeenschap hun oordeel velden over de Heilige Profeet^{sa} en nog onbevooroordeeld waren, was hun oordeel waar, eerlijk en eervol. Toen zij echter een andere reden hadden om zich tegen hem te verzetten, beoordeelden zij hem geheel anders. De door God gegeven natuur van de mens is een zekere beveiliging tegen plotselinge veranderingen van reputatie. Degene die onbeschadigd door de verleidingen en beproevingen in zijn relatie met andere mensen komt, kan niet anders dan rechtvaardig zijn en waarachtig in zijn relatie met God.

De Heilige Profeet^{sa} gebruikte dit argument tegen hen die op hem afgaven. Hadden zij hem voorheen anders beoordeeld? Als zij dat hadden gedaan, laten zij dat dan zeggen. Op dezelfde manier daagde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn vijanden uit toen zij hem afwezen als een bedrieger en *kāfir*. Hij vroeg hen te verklaren dat zij hem voor zijn aanspraak niet beoordeeld hadden als een eerlijke, waarheidsgetrouwe Moslim. Een man wiens persoonlijke zuiverheid voordien nooit in twijfel was getrokken door zijn Hindoe-, Sikh-, Christen- en Moslimburen en vrienden, kon niet corrupt worden met het ouder worden.

Persoonlijke zuiverheid die door vriend en vijand gelijk vóór de aanspraak werd bevestigd is een duidelijk

Persoonlijke zuiverheid

getuigenis van de waarheid van degene die er aanspraak op maakt. Het is als zodanig door de Heilige Qur'ān aangegeven en is daarom een goed getuigenis in het geval van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}.

Agument 4: De overwinning van de Islam

We hebben gezien dat de behoefte aan een hervormer vandaag dringend is, dat alle tekenen die de tijd van zijn komst beschrijven allen in vervulling zijn gegaan en dat de enige persoon die aanspraken maakt op deze functie Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uit Qadian is en dat zijn aanspraak in overeenstemming is met de zuiverheid van zijn karakter.

De volgende vraag die we moeten beantwoorden is of de beloofde overwinning van de Islam over andere godsdiensten plaats heeft gevonden zoals beloofd was door toedoen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Als de beloofde overwinning gekomen is en wel door toedoen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, dan zal dit nog een argument zijn voor de ondersteuning van zijn aanspraak.

Laat we de beloften van de overwinning voor de geest halen:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ

Hij is het, Die Zijn boodschapper met leiding en de ware godsdienst heeft gezonden om deze te doen zegevieren boven alle godsdiensten, ofschoon de afgodendienaren er afkerig van zijn. (Qur'ān 9:33)

Deze triomf moet plaatsvinden in de tijd van de Beloofde Messias en door zijn toedoen. In het welbekende com-

De overwinning van de Islam

mentaar *Jāmi‘ul-Bayān* wordt onder dit vers als voetnoot gezegd: *‘De tijd waarover dit vers spreekt is de tijd van de tweede komst van de Messias, zoon van Maria.’*

En dit is zoals het moet zijn. De verscheidenheid van godsdiensten en overtuigingen die we tegenwoordig hebben, kenden we nooit tevoren. De contacten en methoden van communicatie hebben zich bovenmatig vermenigvuldigd. De mogelijkheden van de drukpers zijn toenomen. Er heerst rivaliteit onder de godsdiensten en ideologieën. De strijd is begonnen. Als de Islam wil zegevieren dan is de tijd er nu rijp voor.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verscheen toen de Moslims begonnen te wanhopen aan de toekomst van de Islam, toen de niet-Moslims openlijk de ondergang van de Islam voorspelden. Moslims liepen maar al te graag over naar de geleerden van de Christenen. Sayyeds en *‘ulemā* die Christen waren geworden schreven boeken tegen de Islam en zetten campagnes op touw voor de overwinning van het Christendom, die nabij scheen. De Āryah Samāj – een Hindoe sekte – viel de Islam en de Heilige Profeet^{sa} openlijk aan, en toch hadden de Hindoes zich nooit verdedigd of zich defensief betreffende hun godsdienst opgesteld. De Islam die door andere godsdiensten zo gevreesd werd lag nu terneergeslagen als een dood lichaam, waar de aasvogels op zaten. Moslims die zich verontschuldigten zeiden dat de leerstellingen van de Islam goed waren in hun eigen tijd. Het was verkeerd om er nu fouten in te vinden!

Barāhīne-Aḥmadiyyah

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} begon te schrijven. Zijn eerste belangrijke boek *Barāhīne-Aḥmadiyyah* bracht iedereen in beroering. Het bevatte een uiteenzetting van de logische grondslagen van de Islam en een uitdaging aan de vijanden van de Islam om dergelijke argumenten ter ondersteuning van hun eigen godsdiensten te geven en één vijfde van de argumenten die in *Barāhīne-Aḥmadiyyah* vervat waren ter ondersteuning van de Islam zou voldoende zijn. Iedereen die daarin slaagde kon 10.000 Rupies eisen als beloning. De vijanden van de Islam waren met stomheid geslagen. De Islam die tot op heden in de verdediging was geweest was nu tot de aanval overgegaan. Het zwaard van de Islam was neergekomen en had de vijanden op de vlucht gejaagd.

De Moslims die nog niet verontrust waren over de aanspraken van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ontvingen de *Barāhīne-Aḥmadiyyah* met geestdrift. Duizenden verklaarden Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} tot de hervormer van de eeuw. Een welbekende heilige leraar uit Ludhiana schreef:

ہم مریضوں کی ہے تمہیں پر نظر تم میجا بنو خدا کے لئے

De zieken kijken alleen naar u.

In Gods naam, verklaar u zelf de Messias.

De Moslims kregen hun zelfvertrouwen terug. De vijanden van de Islam kregen angst voor hun toekomst.

Aanval op het Christendom

Laten we eerst zien hoe de aanval de Christenen overviel. Het centrale geloof van de Christenen is dat Ḥaḍrat Jezus^{as} aan het kruis was gestorven. Zijn dood geeft vergeving van zonden aan allen die in hem geloven. Na de wederopstanding zat Ḥaḍrat Jezus^{as} in de hemel aan de rechterhand van God. Ḥaḍrat Jezus^{as} was 'voor anderen' gestorven en was sindsdien ten hemel opgestegen. Wat anders kon dit betekenen dan dat Ḥaḍrat Jezus^{as} God was? Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} besloot deze dogma's te onderzoeken – van Ḥaḍrat Jezus^{as} dood aan het kruis en zijn wonderbaarlijke opstanding – en wel aan de hand van het Nieuwe Testament. Hij wees erop dat onder omstandigheden die in het Nieuwe Testament uiteengezet worden, Ḥaḍrat Jezus^{as} nooit aan het kruis gestorven kon zijn. Want het was bekend dat als een man zelfs drie dagen aan het kruis bleef het niet noodzakelijk was dat hij zou sterven. Ḥaḍrat Jezus^{as} bleef slechts drie tot vier uur aan het kruis. Bovendien bracht een speer die in zijn zijde gestoken werd water en bloed naar buiten (Johannes 19:31-34). We kunnen geen water en bloed uit een dood lichaam doen stromen.

Ḥaḍrat Jezus^{as} zelf had zijn einde in betekenisvolle mystieke taal beschreven: *Een boos en overspelig geslacht (zei hij) verlangt naar een teken, maar het zal geen teken ontvangen dan het teken van Jonas, de profeet. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten in de buik van het zeemonster was, zo zal de zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn.* (Matthéus 12:39-40)

De overwinning van de Islam

Jonas^{as} werd levend door het zeemonster opgeslokt, maar kwam er weer levend uit. Ḥaḍrat Jezus^{as} zou dezelfde ervaring opdoen. Hij zou de tombe levend binnengaan en er na drie dagen en drie nachten levend uitkomen. De Christenen konden niet antwoorden. De theorie van de kruisdood van Ḥaḍrat Jezus^{as} voor de zonden van de mensheid viel in stukken. Het Christendom verloor één been. Het andere been was de wederopstanding van Ḥaḍrat Jezus^{as} en zijn ten hemel stijging enz. Aan de hand van het Nieuwe Testament werd bewezen dat dit een mythe was. Volgens het Nieuwe Testament steeg Ḥaḍrat Jezus^{as} niet op ten hemel maar begaf hij zich naar het Oosten om de verloren stammen van Israël te zoeken. Hij bleef zichzelf en de anderen steeds herinneren aan zijn en hun plicht ten opzichte van 'de verloren schapen': *Nog andere schapen heb ik die niet van deze stal zijn; ook die moet ik leiden en de boodschap brengen.* (Johannes 10:16)

Tien van de twaalf stammen van Israël waren gevangen genomen en verbannen naar Afghanistan en aangrenzende landen in het Oosten. Ḥaḍrat Jezus^{as} was het hun verschuldigd hen op te zoeken en de boodschap te brengen. Anders zou zijn komst een mislukking zijn geweest.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kreeg zijn gegevens uit oude historische en geografische gegevens om zijn stelling te bewijzen. Het was bekend dat volgelingen van Ḥaḍrat Jezus^{as} naar India waren getrokken. In Tibet was een boek gevonden dat wat inhoud betreft overeenkwam met de boeken van het Nieuwe Testament, en Ḥaḍrat

De overwinning van de Islam

Jezus^{as} moet daarom in die delen van de wereld gereisd hebben. De namen van steden, dorpen, rivieren en stammen in Afghanistan en Kashmir bewijzen dat die delen eens door Joden bevolkt zijn geweest. De naam *Kashmir* zelf bewijst dit. Kashmir komt van *Kashīr*, de naam waaronder Kashmir eens door zijn oorspronkelijke bewoners bekend stond. (Een boek in twee delen, dat uitgegeven werd door de Punjab Universiteit te Lahore over de studie van Kashmir door G.M.D. Sufi wordt ook *Kashmir* genoemd.) *Ka-Shīr* betekent ‘zoals *Shir*’ of ‘zoals *Syrië*’, een land dat lijkt op Syrië, het oorspronkelijke thuisland van Israël.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} bekroonde zijn triomf met de ontdekking van de graftombe van Ḥaḍrat Jezus^{as} in Khanjar Street, te Srinagar, die al lang bij de plaatselijke bevolking bekend stond als een graf van een prinsprofeet die 1900 jaar geleden uit het Westen kwam. Het graf wordt ook beschreven als het graf van ‘Īsā Ṣāḥib. En dit is in overeenstemming met de belofte van de Heilige Qur’ān:

وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ

En Wij bestemden de zoon van Maria en zijn moeder tot een teken en schonken hun toevlucht op een hoog plateau met groene weiden en bronnen. (Qur’ān 23:51)

Het geloof in Ḥaḍrat Jezus^{as}, de God, was dood om nooit meer op te staan.

Islam en andere godsdiensten

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} vond een machtig wapen om de andere godsdiensten allen tegelijk mee te slaan. Het is namelijk zo dat in alle godsdienstige boeken voorspellingen voorkomen die de komst aankondigen van een leraar, profeet, een avatar, een guru en wat niet meer. Hindoeïstische, Boeddhistische en Zoroasterische boeken bevatten alle voorspellingen hieromtrent. Met de komst van zo iemand wordt de hoop van de herleving van elke godsdienst levend gehouden. De voorspellingen beschrijven de tekenen van de tijd en de beloofde leraar. Deze tekenen komen erg met elkaar overeen. Wanneer sommige verslagen meer details vertonen, dan wijzen die naar dezelfde tijd en dezelfde leraar. Het is niet logisch dat er verschillende leraren zouden verschijnen om dezelfde boodschap te brengen, vooral in een tijd als de onze, waarin moeilijkheden met afstand en reizen verdwenen zijn.

Voorspellingen die gebeurtenissen duizenden jaren vooruit voorspellen kunnen geen bedenksels zijn; zij moeten een goddelijke oorsprong hebben.

فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ

*En Hij geeft niemand overvloedige kennis van Zijn geheimen. Behalve hem die Hij als boodschapper kiest.
(Qur'ān 72:27-28)*

Zulke voorspellingen moeten altijd waar zijn. Er moet dus iemand zijn die aan de beschrijving van de voorspelling beantwoordt. Een aantal door God aangestelde

De overwinning van de Islam

leraren verschijnen, de één na de ander. Ieder van hen werkt voor zijn eigen geloof en voor de overwinning van zijn eigen geloof over de andere geloofsrichtingen, wat niets anders dan verwarring en strijd betekent; of anders gezegd, overbodige en elkaar overlappende moeite. Dit kan nooit de bedoeling van God zijn. Daarom, zo concludeerde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, moeten de voorspellingen van de verschillende godsdienstige richtingen uitgelegd worden als het aanwijzen van één en dezelfde persoon. Het doel van deze voorspellingen was dat iedere godsdienstige gemeenschap een leraar zou verwachten. De beloofde persoon zou dan komen. Hij zou de waarheid van de Islam verkondigen en alle volgelingen van de verschillende godsdiensten in één ware godsdienst verenigen. De mensen zouden dan ontdekken dat dezelfde leraar onder verschillende namen voorspeld was. Deze leraar was niemand anders dan de Beloofde Messias van de Islam. Hij behoort aan allen. Hij is degene die aan iedere godsdienst is beloofd. Hem volgen betekent zich bij de Islam aansluiten, de godsdienst van de Beloofde.

Dit was een opvallende benadering van de bestaande godsdiensten. Zij bevatten alle voorspellingen betreffende een te komen persoon. De tekenen die in die voorspellingen vervat waren zijn in vervulling gegaan. Maar niemand anders is gekomen dan degene die beweerde de Beloofde Messias te zijn, en deze leerde dat de Islam de godsdienst is die voor God aanvaardbaar is. Als de volgelingen van andere godsdiensten ontkennen dat zulke voorspellingen bestonden, dan zouden ze het bestaan van hun eigen godsdienstige boeken moeten ontkennen. Als zij hadden ontkend dat Ḥaḍrat Mirzā

De overwinning van de Islam

Ghulām Aḥmad^{as} het antwoord op deze voorspelling was dan zouden ze hebben moeten toegeven dat de voorspellingen die in hun boeken voorkwamen niet in vervulling waren gegaan, hoewel de tijd voor hun vervulling aangebroken was. Geen van beide interpretaties is werkelijk mogelijk. De enige mogelijkheid voor hen was toe te geven dat de voorspellingen bestaan, dat de tijd voor hun vervulling aangebroken was en dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de vervulling hiervan was. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} predikte Islam, dus moeten zij zich aansluiten bij deze godsdienst.

Islam en de Sikh-religie

Onder de godsdiensten is de Sikh-religie uniek. Hoe behandelde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de Sikh-religie?

De boeken van de Sikhs bevatten een voorspelling over de hervormer die zou verschijnen in Tehsil Batala, een onderverdeling van het district Gurdaspur. De geboorteplaats van de Beloofde Messias, Qadian, ligt in Tehsil Batala, in het district Gurdaspur. De Sikhs hebben hierdoor dus een waarschuwing gehad.

Maar is de Sikh godsdienst wel een religie *buiten* de tradities van de Islam? Als dat zo was dan zou dat niet in overeenstemming zijn met de merkwaardige status en titel van de Heilige Profeet^{sa}, die *Khātamun-Nabiyyīn* is, het Zegel der Profeten. Geen godsdienstige leraar kan na de Heilige Profeet^{sa} komen als hij niet een volgeling van hem is. Zo iemand zou – als hij zou komen – aanstoot geven aan het Islamitische idee van *Khātame-Nabuwwat*. Gūrū Nānak was klaarblijkelijk zo'n leraar.

De overwinning van de Islam

Deed hij dan de Islamitische leer, het goddelijke Plan, geweld aan?

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ontving van God speciale leiding om dit probleem op te lossen. Hij zag in een visioen dat Gūrū Nānak (de Genade van Allah zij met hem) niet de stichter was van een nieuwe godsdienst, maar een heilige die tot de Islam behoorde en daardoor onderdeel was van de Islamitische traditie. Onderzoeken brachten méér en méér bewijzen voor dit punt aan het licht. In de Granth Ṣāḥib (een verzameling van preken en toespraken van Gūrū Nānak) vond men aanmoedigingen om de vijf dagelijkse gebeden en het jaarlijkse vasten te houden, om de zakaat te betalen en om op pelgrimstocht naar Makkah te gaan; dit zijn allemaal Islamitische begrippen. Degene die deze fundamentele Islamitische verplichtingen niet nakomen worden door de Gūrū gekastijd. Er is ook bewijs dat Gūrū Nānak voortdurend in het gezelschap van Moslim-heiligen verkeerde, dat hij de Moslim heiligdommen bezocht, dat hij zich aansloot bij de Moslim gebeden, dat hij de bedevaart naar Makkah maakte en dat hij Bagdad en andere heilige plaatsen van de Islam had bezocht.

De bekroning van dit alles was de ontdekking van de *Chola*, de heilige mantel, die door de Sikhs als relikwie van hun meester wordt aanbeden. Op deze mantel zijn beroemde gedeelten uit de Heilige Qur'ān geschreven, zoals het kortste hoofdstuk 112, vers 2:256 en vers 3:20. Met grote letters is er verder de Islamitische geloofsbelijdenis *'Er is niemand aanbidningswaardig behalve*

De overwinning van de Islam

Allah, en Muḥammad is Zijn Profeet' op geschreven. De Sikhs hadden deze teksten als mysterieus aanbeden terwijl ze niet de moeite hadden genomen de Arabische lettertekens en hun betekenis te ontcijferen. Er was nog meer bewijs dat naar dezelfde conclusie verwees. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schreef over dit onderwerp en verklaarde dat Gūrū Nānak een Moslim was en dat zijn eerste volgelingen ook Moslims waren geweest. De invloed hiervan op de Sikh gemeenschap was groot en diepgaand. Veel Sikhs werden Moslim. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} bracht nog een ander concept dat door de Islam onderwezen wordt onder de aandacht van zijn tijdgenoten, een concept dat de Islam enig in zijn soort maakte onder andere godsdiensten en over hen alle doet zegevieren.

Stichters van andere godsdiensten

Dit concept heeft betrekking op de vraag hoe de ene godsdienst de andere behandelt. Het zou een test kunnen worden waardoor iedere godsdienst gemeten zou kunnen worden op zijn ruime opvatting, verdraagzaamheid en het begrip van het goddelijke Plan of van de geopenbaarde leerstellingen en zijn leraren.

Het was heel gewoon, voor de komst van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, dat iedere godsdienst de andere afkraakte en hun stichters als vals verklaarde. Het was de gewoonte van de Joden om Ḥaḍrat Jezus^{as} als vals af te zweren, voor de Christenen, om de Heilige Profeet^{sa} van de Islam als een valse profeet af te wijzen, enz. Zoroastrianen verwierpen de profeten van andere religies, en andere godsdiensten verwierpen Zoroaster. De twist-

De overwinning van de Islam

gesprekken tussen de verschillende godsdiensten waren vernederend geworden. Het afwijzen van godsdiensten en godsdienstige leraren die anders waren dan die van de eigen godsdienst waren gewoontegetrouw schokkend geworden. Het druiste ook in tegen het gezonde verstand. Want bewijzen van de waarheid konden in alle godsdiensten gevonden worden en tot zekere hoogte schenen alle godsdienstige leraren waar en respectabel.

Wat moest men hier allemaal van denken? Hoe moest men het geloof in de eigen religie in overeenstemming brengen met het respect voor andere godsdiensten? De vrijzinnige Hindoes hadden hiervoor een oplossing. Ze beweerden dat alle godsdiensten van God komen en zij leiden de mens tot God, evenals verschillende wegen naar hetzelfde doel leiden. Hieruit rezen echter twee ernstige moeilijkheden, als iemand dit standpunt serieus wilde nemen.

De eerste moeilijkheid is dat als alle godsdiensten zoals zij heden ten dage gevonden worden van God afkomstig zijn, en als zij allen tot Hem terugleiden, waarom leren zij dan zulke verschillende dingen van zaken die van levensbelang zijn. Verschillende minder belangrijke punten en details kunnen bestaan, maar niet in fundamentele begrippen. Verschillende wegen kunnen hetzelfde huis bereiken, maar hun algemene richting moet naar het huis lopen.

Het is onbegrijpelijk dat God tegen de Joden zou zeggen: 'Ik ben Eén', tegen de Zoroastrianen: 'Ik ben Twée', tegen de Christenen: 'Ik ben Drie', tegen de Hindoes: 'Ik ben

De overwinning van de Islam

Velen' en tegen de Chinezen: 'Ik ben overal en in alles'. Het was ook onbegrijpelijk dat God het ene volk leerde dat Hij boven alles en allen was, boven incarnatie stond en dat Hij het andere volk zou leren dat Hij gereïncarneerd kon zijn in een menselijke gedaante enz.

De tweede moeilijkheid in het Hindoeïstische begrip was dat hoewel alle godsdiensten van God waren, goddelijk en waar, toch de Hindoegoddienst op de een of andere manier de beste was. Dit was omdat de Hindoegoddienst de oudste was. De situatie wierp moeilijke vragen op. Als God in het begin al de beste godsdienst had geopenbaard, waarvoor was het dan nog nodig latere godsdiensten te openbaren die minder waren dan de beste? Waarom hielden de oorspronkelijke leerstellingen geen stand? Waarom verspreidden deze zich niet over de gehele aarde? Dat was de Hindoe oplossing.

De Christenen hadden ook een oplossing. Volgens deze oplossing had God de gehele mensheid tot Zijn Barmhartigheid uitgenodigd door Ḥaḍrat Jezus^{as}. Hij verkoos niemand boven een ander. Hij nodigde iedereen uit, sommige accepteerden die uitnodiging en anderen niet. Zij die deze aanvaardden werden Zijn uitverkorenen, alle anderen vielen in ongenade. Deze oplossing zit ook vol voetangels en klemmen. Ten eerste staat het niet in de Bijbel dat Ḥaḍrat Jezus^{as} de gehele mensheid uitnodigde tot Gods Genade. De uitnodiging, of wat het ook mag zijn, was aan de stammen van Israël gericht. Het was geen universele uitnodiging. Maar laten we veronderstellen dat het een universele uitnodiging was, hoe kon deze dan de miljoenen menselijke wezens helpen die

De overwinning van de Islam

voor de tijd van Ḥaḍrat Jezus^{as} geleefd hadden en al gestorven waren? Zij wisten niets en konden niets weten van de uitnodiging van Ḥaḍrat Jezus^{as} tot Gods Genade. En onder hen waren profeten en heiligen die door vele volkeren vereerd werden en die zeer geacht werden door schrijvers van de Bijbel zelf. Volgens de Christelijke leer kwamen zij in deze wereld en verlieten die weer zonder Gods Genade te krijgen. Zij hoorden nooit van de uitdeling van genade door Ḥaḍrat Jezus^{as}. Zij misten dit niet door eigen schuld.

Een andere belangrijkere vraag is wat God deed met de generaties die vóór Ḥaḍrat Jezus^{as} leefden? Ontvingen zij geen goddelijke leiding? En waarom dan niet?

Deze vragen bleven onbeantwoord. Waarom zoveel godsdiensten? Waarom al die verschillen? Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} vond het Islamitische antwoord en na dit antwoord was het onmogelijk om godsdienstige leraars te belasteren als zijnde vals of om ze te behandelen als minderwaardig en niet geaccepteerd door God. De Heilige Qur'ān leert ons:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

... en er is geen volk waaronder zich geen boodschappers heeft bevonden. (Qur'ān 35:25)

Alle landen en volkeren hadden waarschuwers, de Islam kwam het laatst en voor de gehele mensheid. Geen volk was weggelaten uit het goddelijke plan. De Islam was alleen gekomen om de eerste boodschappen te kronen en om de laatste boodschap aan de mens over te brengen.

De overwinning van de Islam

De Islamitische leerstelling wordt ondersteund door de geschiedenis. De vroegere openbaringen waren onbeschermd geweest en waren van toevoegingen voorzien. Dit was niet het geval met de Heilige Qur'ān die nog steeds gelezen kan worden, door iedereen, in de onvervalste oorspronkelijke Arabische tekst. Het goddelijke plan was duidelijk. De vroegere boodschappen waren over hun bloei heen. Hun profeten, de mannen die de boodschappen onderwezen, moeten in het geloof in herinnering geacht blijven. Vandaag worden zij allen opgenomen in de universele boodschap van de Islam. De alomvattende boodschap van de Islam heeft de eenzijdige boodschappen die vóór de Islam ontstonden opgeheven. De vroegere profeten en de vroegere leerstellingen zijn waar en goddelijk vanwege hun goddelijke oorsprong, maar ze zijn vals geworden vanwege de verdraaiingen die door mensenhanden erin zijn aangebracht. Dit grootste begrip dat door Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uiteengezet werd, bewees onweerstaanbaar te zijn. Het behandelde alle openbaringen als waarachtig, hun verdraaiingen alleen als vals. Het hield de Islam voor uniek onder de godsdiensten, want de Islam is universeel. De voorgaande godsdiensten niet.

Godsdienstige debatten

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} legde ook stelregels vast voor de regeling van godsdienstige debatten om deze daardoor vruchtbaarder te maken, meer betekenisvol. In de godsdienstige debatten in zijn tijd was het heel gewoon, en het gebeurt nog steeds, om aan de eigen of andere godsdiensten toe te schrijven wat men wilde. De

De overwinning van de Islam

debatten hadden geen omschreven omvang, noch methode.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} wees erop dat het in een godsdienstig debat om twee geopenbaarde boeken gaat. Waarom dan niet de boeken voor zichzelf laten spreken. Een geopenbaard boek moet zowel aanspraken als argumenten bieden. Als een voorstander van een bepaald boek een aanspraak naar voren brengt die niet in dat boek voorkomt, of als hij een argument naar voren brengt dat niet in het boek staat, dan laat hij de zaak voor dat boek vallen. Hij maakt het debat lang zonder het productief te maken, en dit bewijst de godsdienstige waarheid geen dienst, noch degenen die geïnteresseerd zijn in godsdienstige waarheid. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} heeft daarom vastgesteld dat deelnemers aan godsdienstige debatten hun aanspraken en argumenten voor die aanspraken moeten ondersteunen met aanhalingen uit de boeken die ze verdedigen.

Degenen die geïnteresseerd waren in godsdienstige debatten konden geen bezwaar hebben tegen een principe dat, als het door iedereen aanvaard werd, de uitwisselingen tussen godsdiensten vredig en productief kan maken. Maar ze vonden het niet zo gemakkelijk om dit te aanvaarden. Dit om de eenvoudige reden dat, als de aanspraken van andere godsdiensten in het licht van dit principe werden onderzocht, negen van de tien van hen niet ondersteund werden door de geopenbaarde boeken. Als de aanspraken werden ondersteund door de geopenbaarde teksten dan werden ze niet altijd ondersteund door argumenten in hun eigen teksten.

De overwinning van de Islam

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} toonde de niet te evenaren Heilige Qur'ān aan door zichzelf in zijn eigen geschriften aan deze regel te houden. De Heilige Qur'ān beantwoordde aan deze regel. Alleen de Heilige Qur'ān kon voor zowel verklaringen van leerstellingen, als voor argumenten voor deze leerstellingen aangehaald worden.

Kenmerk van een levende godsdienst

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} stelde nog een andere methode voor om de deugden van de Islam aan die van andere godsdiensten te toetsen. De methode bracht een zekere overwinning voor de Islam en een zekere nederlaag voor de andere godsdiensten. Ḥaḍrat Ghulām Aḥmad^{as} herinnerde iedereen eraan dat het uiteindelijke doel van de religie was om contact met God tot stand te brengen, en dat contact met God tekenen moet hebben die gemeten kunnen worden. Als alle godsdiensten aanspraak maakten op superieure verdiensten, maar geen middel gevonden kon worden om deze verdiensten te meten, dan zouden ze door kunnen gaan met onderlinge strijd tot het einde der dagen. Er moet een maatstaf gevonden worden. Welke maatstaf kan beter zijn dan die van geestelijk leven en geestelijkenvitaliteit, de maatstaf van Gods gunst, Zijn liefde en bezorgdheid?

Was een gegeven godsdienst een levende godsdienst? Bracht het zijn volgelingen voldoende in de nabijheid van God? Als dat zo is dan moeten er zich onder de aanhangers ervan mensen bevinden die deze nabijheid kunnen demonstreren door tekenen die profeten en heiligen onderscheiden van anderen.

De overwinning van de Islam

Als de aanhangers van andere godsdiensten erin toestemmen om godsdienstige verdiensten te meten door een dergelijk maatstaf, dan bood hij aan ze te testen met de Islam. Hindoes, Christenen, Joden, ze konden allen naar voren komen. Op verschillende manieren en bij verschillende gelegenheden nodigde hij hen uit tot deze test, maar niemand kwam naar voren.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} nodigde de Bisschop van Lahore uit, die aan het hoofd stond van het grote Bisdom van Noord-India, om met hem een test aan te gaan over de doeltreffendheid van het gebed. Had het Nieuwe Testament niet geleerd dat als Christenen geloof ter grootte van een mosterdzaadje zouden hebben, dat zij dan bergen konden verplaatsen? Het was ook aan de Moslims beloofd, dat ware gelovigen erop konden vertrouwen dat God hun gebeden zou aanvaarden. Was het daarom niet juist dat de Bisschop daarom een gebedswedstrijd met een Moslim aan zou gaan om uit te vinden van wie de gebeden verhoord werden? Die van een Christen of die van een Moslim? De Bisschop antwoordde niet. Zijn stilte bleek de ergernis van het publiek op te wekken. De kranten die door Engelsen uitgegeven werden vielen de Bisschop aan. Wat voor nut hadden de aanspraken die de Bisschoppen luid verkondigden voor het Christelijke geloof, de vele inkomsten die zij uit publieke fondsen trokken, wanneer zij, als het erop aan kwam, wegrenden van het slagveld? Maar de Bisschop bleef onberoerd. Of men hem nu smeekte of belachelijk maakte, het hielp niet. De Bisschop was aldoor in staat de uitdaging uit te stellen.

De overwinning van de Islam

De benadering van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} van godsdienstige geschillen konden niet beantwoord worden. Het resultaat was de overwinning van de Islam. Bij argument en tegenargument kan men onverslagen blijven tot het einde. Maar als een gegeven in de praktijk kan worden omgezet, dan wordt de waarheid op de een of andere manier zichtbaar. Op dit terrein kon geen andere godsdienst gevonden worden die de wedstrijd wilde aangaan. De overwinning van de Islam werd duidelijk. De Islam vond in het zwaard van argumenteren in de Belofde Messias een zwaardvechter.

Argument 5: Verjonging opnieuw geformuleerd

De Messias van de Islam zou komen als de tijd daarvoor rijp was. Zijn komst zou de overwinning van de Islam over andere godsdiensten inluiden. Maar hij zou nog meer doen. Hij zou een verjonging van de Islam teweeg brengen, een verandering van binnenuit. Zonder dit zou de overwinning over andere godsdiensten niet volmaakt zijn. De leidinggevende ideeën van de Islam waren verworden en hadden hun oorspronkelijke betekenis verloren. De tijd scheen voorbij te zijn dat de Islam de jaloezie van zijn vijanden kon opwekken:

رُبَّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ

De ongelovigen zullen dikwijls wensen, dat zij Moslims waren. (Qur'ān 15:3)

Dit heeft betrekking op ongelovigen van 1400 jaar geleden. Islam wordt thans belachelijk gemaakt en niet vertrouwd door de gelovigen. Geen wonder dat de gelovigen niet bereid zijn zich de opofferingen te getroosten die hun geloof van hun vraagt. Erger nog, om hun eigen gebrek aan geloof te bedekken zijn er nu Moslims die betwijfelen of de eerste Moslims wel werkelijk zo opofferingsgezind waren als men beweert, of dat wat we over hen lezen wel ware geschiedenis is.

Toch is de zuiverende kracht van de Islam niet groten-deels geschiedenis, maar is ook zichtbaar aan de morele

Verjonging opnieuw geformuleerd

en geestelijke prestaties van de Moslims. De tekenen hiervan kunnen over de gehele aarde waargenomen worden. Toen de Moslims werkelijk Moslims waren, toen zij geloofden en dit geloof in praktijk brachten waren zij progressief en dominerend. Men kan niet zeggen dat niemand nu de Islam in praktijk brengt. De Moslims belijden de Islam waarin zij geloven en doen wat zij denken dat verplicht is door hun geloof. Zij zouden zelfs hun leven opofferen voor de Islam. Toch bereiken zij weinig voor zichzelf en zo ook voor de Islam. Dit betekent dat het begrip over de Islam dat zich in de harten van de Moslims bevindt niet het juiste begrip is. De Heilige Profeet^{sa} heeft dit indertijd duidelijk omschreven: *Er zal een tijd komen wanneer er niets van de Islam over zal zijn dan de naam.* (Mishqāt, Kitābul-Īmān)

Die tijd is aangebroken. Alleen de uiterlijkheden van de Islam zijn overgebleven, het wezen ervan is verdwenen. Geen wonder dat de Islam, die nu beleden en in praktijk gebracht wordt, niet de resultaten oplevert die hij eens leverde.

Het is waar, er zijn niet-Moslims die nog altijd aangetrokken worden door de vergane glorie van de Islam. Zulke zijn er maar enkele, en ze moeten buitengewoon goed van hart zijn. De Islam heeft duidelijk zijn oorspronkelijke aantrekkingskracht verloren. De Heilige Profeet^{sa} heeft dit voorspeld: *De tijd zal komen dat mijn kudde verdeeld zal zijn in drie en zeventig sekten, die alle, behalve één, voorbestemd zijn voor de hel.*

Verjonging opnieuw geformuleerd

Toen men hem vroeg dit nader toe te lichten, zei hij: ‘Zij zal bestaan uit hen die mij nadoen en mijn metgezellen.’ Daarop vervolgde hij: ‘O, mens, verzamel kennis opdat de kennis niet zal verdwijnen.’ ‘Hoe kan kennis verdwijnen als zij de Heilige Qur’ān hadden?’ vroegen de metgezellen. Hij zei: ‘Zoals deze voorheen verdween. Kijk maar naar de Joden en de Christenen. Zij hadden hun boeken, maar wisten niets meer van de leer die hun profeten van God brachten. Kennis verdwijnt van de aardbodem als de wijze mensen van de aardbodem verdwijnen.’

De laatste zin herhaalde de Heilige Profeet^{sa} drie keer. Deze aanhalingen zijn uit de Ḥadīth waaruit blijkt dat een zeer zware tijd voor de Moslims zou aanbreken. Deze zou gekenmerkt worden door het verdwijnen van kennis. Toch zou er in deze tijd een groep Moslims te vinden zijn die de ware Islam zouden volgen naar het voorbeeld van de eerste Moslims. Deze groep is, volgens een andere uitspraak van de Heilige Profeet^{sa} de groep van de Beloofde Messias. Onder de verschillende sekten en groeperingen in de Islam van vandaag hebben de volgelingen van de Beloofde Messias het levengevende, krachtgevende en lichtgevende voorbeeld van een man van God gezien. Zij alleen hebben een goddelijke boodschapper in levenden lijve gezien. Zij alleen zijn onder zijn invloed gekomen.

Het is echter de plechtige belofte van God dat de Islam weer zal verjongen en terug zal keren tot innerlijk leven en kennis, een belofte die vervuld zou worden door de Beloofde Messias. De Beloofde Messias moet daarom

komen om de Islam te ontdoen van alle misvormingen die er door de eeuwen heen in geslopen waren. De vraag is nu wat heeft de Beloofde Messias in verband hiermee gedaan?

On-Islamitische ideeën onder de Moslims

Het geloof in Eén God

Laten we één voor één de Islamitische begrippen die verwrongen zijn eens nader bekijken: als eerste het geloof in Eén God, en ons dan afvragen hoe dit geloof in de oorspronkelijke Islam tot stand kwam en waarin het in onze tijd verandert. Iedereen kent de unieke nadruk die de Islam op de Eenheid van God legt. God is Eén en niemand anders is waardig om aanbeden te worden. De bezorgdheid van de Heilige Profeet^{sa} aangaande dit deel van de Islam wordt telkens gedurende zijn gehele leven aangetoond en wordt waarschijnlijk het duidelijkst aangetoond in de woorden die hij op zijn sterfbed sprak. Toen hij door zijn laatste ziekte geheel uitgeput was beheerste één gedachte hem. Men hoorde hem mompelen: 'De vloek van Allah zij over de Joden en de Christenen. Zij maakten de graven van hun profeten tot voorwerpen van aanbidding.' (Bukhārī).

Niemand – zelfs hij niet – bleef dank zij de Voorzienigheid - immuun voor alle kwade onislamitische gebruiken. De woorden van de stervende profeet ontvingen hulde van God. De graven van heilige Moslims bleven niet bewaard voor afgoderij. Elk graf waar een heilige begraven ligt is het toneel van afgoderij die de godvrezende Moslims schokken; een belediging van de

Verjonging opnieuw geformuleerd

Islam. Deze activiteiten die wijdverspreid zijn onder het gewone volk beperken zich niet alleen tot hen. Vele van de geleerden en de vooraanstaande ‘ulemā en anderen geven zich hieraan over; sommigen zijn het er in hun hart mee eens, anderen onderwerpen zich uit angst voor hen die deze rituelen van afgoderij serieus nemen. Dit is op zichzelf voldoende bewijs van het verval van het geloof in de Eenheid van God.

Het is waar dat er puriteinse Moslim sekten zijn die geen enkel compromis met de *Tawhīd* of het Islamitische monotheïsme toestaan. Maar, zelfs zij houden er geloofsgebruiken op na die tegen de *Tawhīd* zijn en gelijk zijn aan *Shirk*. Het enige verschil is dat terwijl gewone Moslims menige heiligen als goden naast God aanvoeren, de Moslim ‘ulemā alleen maar Ḥaḍrat Jezus^{as} als Zijn gelijke aanstelt. Zij en de rest geloven allemaal dat Ḥaḍrat Jezus^{as} levend in de hemel is. De Heilige Profeet ligt zoals alle stervelingen begraven, maar Ḥaḍrat Jezus^{as} niet, die is nu al 2.000 jaar levend in de hemel. Zij sluiten hun ogen voor de verklaring van de Heilige Qur’ān dat de heiligen en goddelijke personen die naast Allah aanbeden worden dood zijn en dat niemand weet wanneer zij weer tot leven zullen worden opgewekt:

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ

Dood en niet levend, en zij weten niet wanneer zij zullen worden opgewekt. (Qur’ān 16:22)

Zij lezen ook dat de doden niet tot het leven terugkeren in deze wereld (Qur’ān 21:96 en 23:16) en toch geloven zij dat Ḥaḍrat Jezus^{as} na zijn lichamelijke dood weer tot

Verjonging opnieuw geformuleerd

leven gewekt kon worden; zoals de Christenen rekenen zij dit tot één van de wonderen van Ḥaḍrat Jezus^{as}.

We hebben het hier over de sekte van de Ahle-Ḥaḍīth die grote waarde hechten aan de Ḥaḍīth, de verslagen van wat de Heilige Profeet^{sa} gezegd heeft, maar zij gaan voorbij aan wat in Tirmidhī Kitābul-Tafsīr over Sūrah Āl-‘Imrān vermeld staat.

Jābir’s vader ‘Abdullāh was stervende en God vroeg hem wat zijn laatste wens was. ‘Abdullāh zei dat hij wilde leven en vechtende voor de Islam wilde omkomen, weer wilde leven en weer in het gevecht sterven, enz. Maar God zei dat dit onmogelijk was.

Het is waar dat in de Heilige Qur’ān de woorden ‘*Ik doe de doden herleven*’ (3:50) door Ḥaḍrat Jezus^{as} gezegd worden. Maar dit is het idioom van de Heilige Qur’ān dat gebruikt wordt voor geestelijke herleving, een taak die aan alle profeten wordt toegeschreven. De Heilige Qur’ān zegt over de Heilige Profeet^{sa}:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

O, u die gelooft, geeft gehoor aan Allah en de boodschapper wanneer Hij u roept, opdat Hij u leven moge geven. (Qur’ān 8:25)

Het is duidelijk genoeg dat met ‘leven geven’ geestelijk leven voor de geestelijk doden wordt bedoeld. Waarom zouden we het de betekenis geven die gelijk staat aan *Shirk* en daarmee de volle betekenis van de Eenheid van God in opspraak brengen? Deze puriteinse Moslimsekte

Verjonging opnieuw geformuleerd

gelooft dat Ḥaḍrat Jezus^{as} enkele vogels schiep, terwijl we in de Heilige Qur'ān lezen:

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

Maar degenen, die zij naast Allah aanroepen, scheppen niets, want zij zijn zelf geschapen. (Qur'ān 16:21)

أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

Of schrijven zij aan Allah medegoden toe die iets, op Zijn schepping lijkende hebben geschapen, zodat beide scheppingen hun gelijk voorkomen?' Zeg: 'Allah is de Schepper aller dingen en Hij is de Ene, de Opperste.' (Qur'ān 13:17)

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا

Voorzeker, degenen die u in plaats van Allah aanbidt kunnen zelfs geen vlieg scheppen. (Qur'ān 22:74)

En toch zien de 'ulemā, dank zij een eeuwenlange verwarring, Ḥaḍrat Jezus^{as} in een geheel ander licht. Als Ḥaḍrat Jezus^{as} 'leven gaf', dan moet dat lichamelijk leven zijn, schijnen ze te zeggen. Zij zijn er zich niet van bewust dat een woord verschillende betekenissen kan hebben. De inhoud bepaalt welke van de vele betekenissen aan een bepaald woord gegeven moet worden. Het zal in ieder geval verkeerd zijn om een woord een bepaalde betekenis te geven die niet past bij de mens of

Verjonging opnieuw geformuleerd

bij God, een betekenis die tegengesteld is aan de fundamentele boodschap van God, tegengesteld aan *Tawhīd*.

En omdat Moslims vandaag de dag hier niet op letten kunnen we niet zeggen dat ze in *Tawhīd* geloven zoals ze behoren te doen. Zij beweren zonder twijfel in de Eenheid van God te geloven, maar dit is niet alleen een uiterlijke en formele verklaring. Want tegelijkertijd houden zij er overtuigingen op na die in strijd zijn met de Eenheid van God. Eenheid belijden en heidens geloof koesteren gaan niet samen. Het betekent afdwalen van de ware Islam.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} herstellde de ware Islamitische leer over God en Zijn Eenheid. God is Eén, de Enige Ene. Om te geloven dat ook maar één mens onsterfelijk is en om de mens scheppingskracht toe te schrijven, een vermogen waarop alleen God aanspraken kan doen gelden, om offeranden op graven te brengen en om goddelijke krachten aan mensen toe te schrijven, betekent dat men de Islamitische *Tawhīd* in opspraak brengt. Hadrat Jezus^{as} was menselijk en sterfelijk, en is nu dood evenals alle menselijke wezens, de profeten inbegrepen. Hij gaf geestelijk leven aan geestelijke doden en geen lichamelijk leven aan lichamelijk doden.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} bande heidens geloof uit, dat zich met de Islam vermengd had. Hij deed wat de Messias van de voorspellingen zou doen.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Het geloof in engelen

Het geloof in engelen was ook op verschillende manieren vervormd geraakt. Volgens sommigen konden engelen zondigen. In veel verslagen over Adam^{as} staan de engelen voor God en opfferen op een of andere manier bezwaren tegen Zijn scheppingsplan. En toch is de beschrijving van engelen in de Heilige Qur'ān dat zij alleen gemaakt zijn om God te prijzen en Zijn Wijsheid, Macht en Heiligheid te roemen.

Men beweert dat twee engelen Haroet en Maroet, zich uitgaven als mensen, en verliefd werden op een slechte vrouw. Zij werden voor straf omgekeerd opgehangen dus met hun hoofd naar beneden.

Men zegt ook dat Iblies of Satan een leider van de engelen was. Dat de engelen een lichaam hadden en alleen maar in staat zijn tot grove lichamelijke activiteiten. En dat zij boodschappen aan God over brengen en dat de doodsengel Isra'el heen en weer rent om het leven weg te nemen.

Zulke primitieve begrippen vormen het ene uiterste van het onderwerp. Het andere uiterste is dat men het bestaan van engelen volkomen verwerpt. Volgens een ander uiterste kunnen engelen alleen maar namen van natuurlijke lichamelijke krachten zijn. Weer anderen filosoferen en zeggen dat het bestaan van engelen afbreuk doet aan de Macht van God. Velen verwerpen de stelling van de Heilige Qur'ān en de Ḥadīth over de engel Gabriël en de rol die hij speelde in het overbrengen van openbaringen,

Verjonging opnieuw geformuleerd

vooral het overbrengen van de openbaringen van de Heilige Qur'ān.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schreef en legde zijn standpunt over engelen uit aan de hand van de Heilige Qur'ān:

مَلَائِكَةٌ غِلَاطٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

... waarover engelen zijn, hard en streng, die Allah niet ongehoorzaam zijn in hetgeen Hij hun beveelt, en volvoeren wat hun wordt geboden. (Qur'ān 66:7)

Engelen, die een speciale soort geesten zijn, doen bepaalde dingen op bepaalde manieren, hun essentie is volmaakte onderwerping. Voor zulke schepselen is het onmogelijk om te zondigen; liefde te bedrijven met zondige vrouwen valt daar geheel buiten.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ons dat engelen geestelijke wezens zijn. Zij hoeven zich niet te verplaatsen om hun taken uit te oefenen. Satan was geen engel onder de engelen. Satan was en is nog steeds een kwade geest,

وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ

Hij behoorde tot de ongelovigen. (Qur'ān 2:35)

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde dat engelen geen namen zijn van fantasie wezens of fysieke krachten en dat hun bestaan niets afdoet aan de Macht van God. Ogen hebben licht en kleur nodig die elkaar aanvullen, het ene doet geen afbreuk aan het andere.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Het schijnt dat God middelen en media gebruikt als onderdeel van Zijn plannen, in de veranderingen die Hij in de wereld teweeg wil brengen.

De Heilige Qur'ān

Moslims werden beziggehouden door vreemde zaken betreffende de geopenbaarde boeken, en de gedachten over de Heilige Qur'ān waren het vreemdst. Sommige Moslims begonnen te denken dat het grootste gedeelte van het Heilige Boek op een of andere manier verloren was gegaan. Volgens anderen is de tegenwoordige Qur'ān niet zonder menselijke toevoegingen. Anderen verwerpen deze gedachten en noemen deze gedachten *kufr*, maar houden er zelf begrippen op na die nog gevaarlijker zijn: ze denken dat sommige gedeelten van het Heilige Boek andere gedeelten uitsluiten. Deze opheffingstheorie wordt toegepast op elk vers (of verzen) dat niet in overeenstemming gebracht kan worden met een ander vers of verzen. Verzen die niet met elkaar overeenstemmen lopen op tot een vrij groot aantal. De twijfel komt op of de Heilige Tekst wel betrouwbaar is. Als opgeheven verzen een deel van de Heilige Qur'ān zijn, en wij weten niet welke verzen elkaar uitsluiten, dan is de gehele tekst niet meer zo betrouwbaar.

Men begon ook te denken dat *alle* openbaringen onderhevig waren aan inmenging van Satan; de Heilige Qur'ān vormde hierop geen uitzondering. Deze theorie wordt uitgebreid met een fantasieverhaal dat door de commentatoren wordt aanvaard. Men beweert dat de Heilige Profeet^{sa} Sura 53 aan het reciteren was. Zodra hij klaar

Verjonging opnieuw geformuleerd

was met de verzen 20-21, 'Ziet, de Laat en de Ozza, En een ander, de derde, Manaas?', voegde Satan de woorden 'en de godinnen van de mooie lange nekken kunnen als voorspraak dienen' toe. Het aanwezige publiek nam aan dat de ingevoegde woorden deel vormden van de geopenbaarde tekst. De ongelovigen onder de toehoorders wierpen zich ter aarde samen met de gelovigen toen zij deze onverwachte lof van hun godin hoorden. De Heilige Profeet^{sa} realiseerde zich spoedig dat hij door Satan bedrogen was. Dit voorval dat door de commentatoren werd geaccepteerd is nu een onderdeel van het algemeen Moslim geloof. Men beweert zelfs dat de desbetreffende woorden door Satan omgevormd werden volgens de manier waarop de Heilige Profeet^{sa} sprak, zodat ze eenvoudig per vergissing konden worden aanvaard als deel van de recitatie.

Men zegt weliswaar dat de bijvoeging later door God is verwijderd en het kwaad ervan opgeheven (Qur'ān 22:53). Maar hoe dom en treurig is deze theorie en zijn uitleg! De zuivere huidige tekst, die door vriend en vijand bewonderd wordt, schijnt niet langer meer zuiver te zijn.

De Moslims zijn ook verward in de vraag over het betrekkelijke gezag van de Heilige Qur'ān en Ḥadīth. Door een vreemde list worden zwakke en valse overleveringen boven de Heilige Qur'ān verkozen. Het maakt op hen geen indruk of er in de Heilige Qur'ān stellige bevestigingen of ontkenningen gevonden worden, zij blijven krampachtig vasthouden aan een twijfelachtige verklaring in de Ḥadīth.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Sommigen denken zelfs dat de Heilige Qur'ān van de Heilige Profeet^{sa} is. De ideeën zijn van God, de woorden waarin deze tot uitdrukking zijn gebracht zijn van de Heilige Profeet^{sa}. Anderen zijn tegen de vertaling van het Heilige Qur'ān. Anderen denken weer dat de Heilige Qur'ān goed is voor algemene principes en niet voor details van geloof en gedrag. Volgens deze groep Moslims was zij alleen van kracht in de tijd van zijn openbaring en niet voor alle tijden. Sommigen hechten geen belang aan de eeuwige volgorde van woorden en verzen in de Heilige Qur'ān. Sommigen klampen zich vast aan Joodse verhalen als zijnde onomstotelijk waar en geloven de meest fantastische verhalen over heiligen en profeten, zelfs als deze tegen de duidelijke leerstellingen van de Heilige Qur'ān zijn en tegen elk gezond verstand indruisen.

Sommigen doen geen poging om de redelijke volgorde van onderwerpen te begrijpen, waarom het ene vers het andere opvolgt, het ene hoofdstuk na het andere komt enz. Zij nemen er genoeg mee om de Heilige Qur'ān te accepteren als een soort onsamenhangend geschrift of rede, waarin het niet nodig is naar redelijke samenhang te zoeken. Een wijdverspreid idee onder de Moslims is dat God niet langer tot de mensen spreekt. Dat deed Hij in het verleden, maar nu niet meer. De totale uitwerking van deze verwarringen is een vervreemding en onverschilligheid; vervreemding van het Heilige Boek als zijnde geopenbaard en onverschilligheid voor wat het aan verplichtingen onderwijst.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verwijderde deze verwarringen. Hij leerde ons dat de Heilige Qur'ān Gods laatste boodschap was, een boodschap die bedoeld was om voort te duren. Het weglaten van welk deel dan ook was uitgesloten. De verordeningen erin golden vandaag en voor altijd. De leer ervan was logisch. Zij die er onsamengangendheid in vonden en deze verwijderden door te verklaren dat sommige delen andere delen ophieven gaven alleen maar blijk van hun onvermogen het Heilige Boek te begrijpen! Het Heilige Boek is sinds de openbaring ervan niet veranderd, noch in betekenis, noch in woord. Want God heeft middelen verschaft voor de natuurlijke en bovennatuurlijke bescherming ervan, en dit is een onderdeel van zijn volmaaktheid. Niet alleen de Heilige Qur'ān maar elk soort van openbaring is een bewijs tegen de inmenging van Satan. Het voorval betreffende Sūrah Annajm is zuiver bedenkfel.

Ḥadīth

De belofte van goddelijke bescherming is op de meest wonderbaarlijke manier in vervulling gegaan. Het is een belediging voor de Heilige Qur'ān om deze te vergelijken met de Ḥadīth, en het staat gelijk met het te verwerpen van de openbaring. Wanneer een Ḥadīth niet in overeenstemming is met de Heilige Qur'ān of deze tegensprekt, dan is de Ḥadīth niet waar. De Ḥadīth moet dan terzijde gezet worden. De Ḥadīth is altijd ondergeschikt aan de Qur'ān. De Ḥadīth wordt pas van belang als het iets ondersteund of verder toelicht van wat er in de Heilige Qur'ān staat beschreven.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Sunnah

De Heilige Qur'ān en de Ḥadīth zijn niet de enige bronnen van Islamitische kennis. De *Sunnah* is ook een bron. Dit is het dagelijkse leven van de Heilige Profeet^{sa}, zijn voorbeeld zoals het door ononderbroken nabootsing van generatie op generatie is overgeleverd. *Sunnah* is betrouwbaarder dan de zogenaamde uitlatingen van de Heilige Profeet^{sa}. De *Sunnah* is steviger gefundeerd. De Ḥadīth moet echter op waarde geschat worden. Het is historisch materiaal dat niet zonder reden terzijde geschoven kan worden. Het is kostbaar materiaal als het precies overeenkomt met de betekenis van de Heilige Qur'ān.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ook dat de Heilige Qur'ān niet de woorden van de Heilige Profeet^{sa} waren maar, die van God. God zendt Zijn boodschap in Zijn eigen woorden. Zij die bekend zijn met de ervaring van openbaringen weten goed hoe de boodschappen van God in Zijn eigen taal komen.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} citeerde zijn eigen ervaring en getuigenis. Het is niets om verwonderd over te zijn. Openbaring kan in woorden overkomen. De Heilige Qur'ān is een gesproken openbaring.

Tegenover het traditionele verbod om de Arabische Qur'ān te vertalen, nam Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} het standpunt in dat vertalingen noodzakelijk zijn. Als vertalingen niet toegestaan zouden zijn. Dan zou Gods Woord degenen die het Arabisch niet spreken, niet kunnen bereiken. Vertalingen moeten ook de Arabische tekst

Verjonging opnieuw geformuleerd

bevatten en wel zo dat de Arabische tekst zich naast de vertaling bevindt. Het is wel nodig om een minimale kennis van het Arabisch te hebben, zodat de lezers van het Heilige Boek de invloed kunnen ervaren van het Arabisch dat door God gebruikt werd.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} deelde niet de mening dat de Heilige Qur'ān slechts als een brede leidraad voor ideeën gehouden werd. Dit was de mening van vrijzinnige verdedigers van het geloof. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was van mening dat alles in de Heilige Qur'ān serieus genomen moet worden; zowel algemene verordeningen, als details in voorschriften en betekenissen die zich onder de oppervlakte vinden. De Heilige Qur'ān is bondig in stijl, maar zelfs kleine wendingen hebben hun betekenis. Men wordt zich hiervan bewust als men de Heilige Qur'ān met een schone geest benadert. Eenzelfde tekst kan een verscheidenheid van betekenissen opleveren om te beantwoorden aan een verscheidenheid van omstandigheden. Dit is het wonder.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was ook zeer nauwkeurig over de volgorde van de woorden en de verzen van de Heilige Qur'ān. De volgorde vormt een onderdeel van de tekst en draagt bij tot de betekenis. Alleen onwetendheid leidde de mensen ertoe om te denken dat volgorde van de woorden en de verzen niet belangrijk zijn. Hij zei ook dat het ontbekritiseerde gebruik van Israëlitisch materiaal om de verhalen van de profeten verder toe te lichten gevaarlijk is. Het belang van de Heilige Qur'ān in deze verhalen was bedoeld als waarschuwing of als voorbode van de toekomst. Ze voorspelden gebeurtenissen in het leven van

Verjonging opnieuw geformuleerd

de Heilige Profeet^{sa} of daaropvolgende Islamitische geschiedenis.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ons ook dat de rangschikking van verzen en hoofdstukken belangrijk is. Elk hoofdstuk heeft zijn thema en dit ontwikkelt zich als we van vers naar vers gaan. De onderwerpen van verschillende hoofdstukken vormen nog grotere thema's. Er is een logisch verband tussen verzen, hoofdstukken, groepen van hoofdstukken enz.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verwierp, en wel herhaaldelijk het idee dat zich zo diep in de gedachten van de Moslims had geworteld, dat God nu niet meer tot de mens spreekt. Goddelijke eigenschappen verslappen niet. De eigenschap van *takallum* (spraak) is niet verlopen. Deze blijft functioneren volgens de behoefte. Als God vandaag openbaringen zou zenden. Dan zijn sommige mensen bang dat zulke openbaringen de volmaakte openbaring van de Heilige Qur'ān ter zijde zou schuiven. Men vergeet dat alleen nieuwe verordeningen of leerstellingen dit volmaakte Boek kunnen vervangen. God zendt niet alleen nieuwe wetten en verordeningen. Hij bericht ook over Zijn bestaan, Zijn instemming, Zijn goede wil, enz. Wanneer mensen ernaar streven Gods weg te bewandelen. En zei hopen zich met Hem in verbinding te stellen, dan is het normaal dat God met Zijn eigen Stem naar gelieven antwoord.

Kortom Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} herbouwde een godsdienst die in verval was geraakt. Moslims en niet-Moslims begonnen allen het schitterende licht van de

Verjonging opnieuw geformuleerd

Heilige Qur'ān te zien. Zij konden hun ogen niet openen vanwege het verblindende licht.

Het geloof in Profeten

Over het geloof in Profeten – een grondbeginsel in de Islam – waren er vreemde zaken in de Moslim boeken en het Moslim geloof geslopen. Men twijfelt zelfs om zulke zaken aan gewone mensen toe te schrijven, laat staan aan Profeten. Vanaf Noeh^{as} is iedere profeet van een of andere misdaad beschuldigd. Men zegt dat Noeh^{as}, nadat hem dit verboden was toch voor zijn zoon gebeden heeft. Abraham^{sa} zou bij drie gelegenheden gelogen hebben. Jacob^{as} zou zijn vader die op sterven lag hebben bedrogen; om zijn zegeningen te verkrijgen zou hij zich uitgegeven hebben voor zijn oudste broer. Men zegt dat Jozef^{fas} in gedachten overspel zou hebben gepleegd met de vrouw van zijn Egyptische heerser. Ḥaḍrat Mozes^{as} zou een onschuldige vermoord hebben en er met zijn bezittingen vandoor zijn gegaan. Ḥaḍrat David^{as} moet een man vermoord hebben om zijn vrouw te veroveren, en God zou hem hiervoor berispt hebben. Salomon^{as} zou verliefd zijn geworden op een heidense vrouw, hierdoor zou hij door de duivel bezeten zijn. Hij zou ook zijn plicht tegenover God vergeten hebben zoals; de tijd van zijn gebeden.

De ergste fouten werden en worden toegeschreven aan de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}. Men zegt dat hij Ḥaḍrat ‘Alī^{ra} als opvolger wenste, maar dat hij dit niet zei uit angst voor de mensen. Dat hij verliefd werd op zijn nicht Ḥaḍrat Zainab^{ra} en dat God hem toestond haar te trouwen na haar scheiding van Ḥaḍrat Zaid^{ra}. Men zegt ook dat hij

Verjonging opnieuw geformuleerd

heimelijk omgang had met een slavinnetje van een van zijn vrouwen. Deze ideeën zijn in het Moslim geloof geslopen omdat ze in de commentaren en geschiedenis zijn opgenomen en door Moslims vereerd worden. Ze worden door niet-islamitische schrijvers gebruikt als teksten tegen de Islam.

Moderne Moslims moedigen nog een ander even gevaarlijke manier van denken aan. Volgens hen zijn instellingen als het Hiernamaals, de Dag des Oordeels, Hel en Hemel middelen om onwetende volgelingen op het rechte pad te houden. Het zijn geen ideeën die serieus genomen moeten worden. Geheimzinnige zaken kunnen onderwezen worden zodat de mensen de beperkingen van de beschaving zullen aanvaarden. Openbaring als contact met God is geen feit. Het wordt voorgewend omdat er geen andere manier is om indruk op de mensen te maken. Profeten kunnen gerespecteerd worden om hun goede bedoelingen.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ons dat dit geen Islamitische leer was. Profeten worden verheven om te onderwijzen en te leiden, en zij doen dit zowel door voorschrift als door voorbeeld. Adam^{as} zondigde niet. Abraham^{sa} loog nooit. Jozef^{as} nam zich nooit voor kwaad te doen. Ḥaḍrat Mozes^{as} vermoordde niemand. Ḥaḍrat David^{as} verleidde nooit iemand anders dan zijn eigen vrouw. Ḥaḍrat Salomon^{as} vergat zijn plicht niet om te bidden, niet door een heidense vrouw of door wie dan ook.

Verjonging opnieuw geformuleerd

De Heilige Profeet^{sa} zondigde dan ook niet; hij was zuiver en zonder zonden, een volmaakt voorbeeld in alle zaken, groot of klein. De verhalen die men aan hem toeschrijft zijn verzonnen door hypocrieten. De schijnbare ware gedachte blijkt duidelijk uit het feit dat ze niet overeenkomt met zijn bewezen zuivere gedachtegang en daden in allerlei omstandigheden. De aantijgingen zijn overblijfselen van bedenksels van hypocrieten die onder de lichtgelovige gelovigen woonden en met hen omgingen. Zij werden gangbaar onder de Christelijke invloed. In de Christelijke geschriften en uiteenzettingen was het doel om fouten van de profeten op te sommen. Het werd nodig voor hen om dit te doen om daarmee de goddelijkheid van Ḥaḍrat Jezus^{as} te bewijzen. Ḥaḍrat Jezus^{as} moest zonder zonden zijn en andere profeten moesten tot op zekere hoogte zonder zonde zijn, indien Ḥaḍrat Jezus^{as} goddelijk moest blijken te zijn, of de menswording van God zou belichamen. Daarom worden de fouten die in verhalen van Moslimboeken worden gevonden en die de ronde doen onder de Moslims aan alle profeten toegeschreven, de Heilige Profeet^{sa} inbegrepen. Maar er worden geen fouten toegeschreven aan Ḥaḍrat Jezus^{as} en zijn moeder Maria. Beiden worden voorgesteld als toonbeelden van zuiverheid.

Hoe dit kwaadaardige gebruik de Moslimgeschriften is binnengeslopen is een andere zaak. Misschien door het dagelijkse contact met de Christenen, misschien door moedwillige bedenking door geheime vijanden, de hypocrieten. In het begin werden deze verhalen als verzinselforteld; later verdween het onderscheid tussen waar en onwaar.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} scheidde het kaf van het koren. De zuiverheid van alle profeten, vooral het vlekkeloze karakter van de Heilige Profeet^{sa} is nu het geliefde thema van de uiteenzettingen van de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at. Het grondbeginsel is ontleend aan teksten van de Heilige Qur'ān. Verwaarlozing of verkeerde interpretatie hiervan hebben in het verleden geleid tot de ongelukkige verspreiding van verhalen tegen de profeten.

Het geloof in het Hiernamaals was bijna verdwenen. Het algemene begrip van de Moslims over het Paradijs was geworden tot een plaats van lichamelijke geneugten, ongebreidelde zinnelijkheid van wijn vrouwen tot gezang. Hoe verschilt dit met het Islamitisch begrip over het ware einde van het menselijke leven.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

En ik heb de djinn en de mens slechts tot Mijn aanbidding geschapen. (Qur'ān 51:57)

God aanbidden betekent God gehoorzamen, God gehoorzamen, betekent God navolgen, God navolgen is proberen om op menselijk niveau de hoedanigheden van God te verwerven. Het einde van dit leven is zich te verheffen tot het goddelijke leven. Het is dan ook ondenkbaar dat men hier in een leven van ongeveer 70 jaar goddelijk leven te leiden, terwijl men in het leven hierna zich zou werpen op het najagen van lichamelijke verrukkingen. Het Paradijs kan geen plaats van lichamelijke genietingen zijn, maar meer een plaats waar een goddelijk bestaan van onbegrensde dimensies. Op een soort-

Verjonging opnieuw geformuleerd

gelijke manier is de Hel ook een permanente verblijfplaats van de zondaren. Zij die tot een leven in de Hel zijn veroordeeld zijn niet tot een eeuwigdurend leven daar veroordeeld. Dit gebeurt zelfs in deze wereld niet. Zelfs levenslange straffen komen tot een eind.

Door argumenten en door zijn eigen uitzonderlijk geloof schiep Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} in zijn volgelingen geloof in de zekerheid en schoonheid van het leven hierna. De vreugden van het Paradijs zijn als de vreugden die wij krijgen uit het verrichten van goede daden. De menselijke persoonlijkheid heeft een lichamelijke en een geestelijke zijde. Deze tweezijdigheid is inherent aan het menselijke sperma. Zelfs het sperma heeft zowel een lichaam als een geest. Een volwassen persoonlijkheid heeft een geest die veel meer ontwikkeld is dan die van het sperma. De geest van het leven hierna is op zijn beurt weer veel meer ontwikkeld dan de geest van dit leven. Het begrip van het leven hierna kan dus steeds duidelijker worden.

De straf in de Hel is niet een eindeloze straf. Het is een straf die vroeger of later moet eindigen. Het kan langer duren, maar niet voor eeuwig. Een eeuwigdurende Hel is onverenigbaar met Gods Barmhartigheid:

عَذَابِيَّ أَصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

Ik zal Mijn straf opleggen aan wie ik wil, maar Mijn barmhartigheid omvat alle dingen. (Qur'ān 7:157)

Verjonging opnieuw geformuleerd

يَأْتِي عَلَى جَهَنَّمَ يَوْمَ مَا فِيهَا مِنْ بَنِي آدَمَ أَحَدٌ خُفِقَ أَبْوَابُهَا

En er zal een tijd komen dat niemand meer in de Hel zal achterblijven. (Kanzul- 'Ummāl)

De Heilige Qur'ān zegt over de beloning in het paradijs:

فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

Hunner is een oneindige beloning. (Qur'ān 95:7)

Liefde voor de uitersten

Behalve de verdraaiingen in het geloof – in grondbeginselen van het geloof – hebben zich ongezone en ongewenste veranderingen voltrokken in het dagelijkse leven van de Moslims. Zij zijn van uitersten gaan houden. Sommigen denken dat het voldoende is om de *Kalimah* uit te spreken. Na de *Kalimah* is ieder vrij te doen wat hij wil. De Heilige Profeet^{sa} was hun bemiddelaar. Als er geen zondaren waren, voor wie moest de Heilige Profeet^{sa} dan bemiddelen? Anderen dachten dat godsdienstige voorschriften slechts een middel waren. Als men aan wal was wat voor nut had de boot dan? Nog weer anderen menen dat godsdienstige verplichtingen ingesteld werden als uiterlijke vormen van innerlijke situaties. De uiterlijke vormen die nodig waren ten tijde van de Heilige Profeet^{sa} zijn tegenwoordig niet meer nodig. Rituele was-singen, dagelijkse gebeden, hun voorgeschreven teraardewerping, jaarlijkse feesten, zijn allemaal niet langer nodig. We moeten alleen zorgen voor onze innerlijke condities, en dat moet genoeg zijn.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Sommigen gingen tot andere uitersten. Volgens hen was voor redding het absoluut nodig voor de Moslims om de Heilige Profeet^{sa} na te volgen tot in de kleinste details. Niet alleen in dat wat hij deed, maar ook op de manier waarop hij het deed was van universeel blijvend belang. De kleren die hij droeg, en de manier waarop hij zijn haar had. Dat zijn de kleding en haarstijl die alle Moslims moeten aannemen.

Sommigen begonnen te denken dat er geen officiële godsdienstige plichten waren. Alleen dat wat in de Heilige Qur'ān staat is in brede trekken noodzakelijk. De details over het voorbeeld van de Heilige Profeet^{sa} zijn niet van belang. En weer anderen dachten dat de geleerden, die zich door traditie hadden onderscheiden, het laatste woord over godsdienstige plichten hadden gesproken.

In minder belangrijke zaken

Dit was de situatie wat betreft de belangrijkste zaken, de grotere godsdienstige overtuigingen en verplichtingen. In minder belangrijke zaken hadden Moslims zowel volkomen on-Islamitische als Islamitische gebruiken aangenomen. Het leren van vreemde talen, bijvoorbeeld Engels was *kuf*r. Evenals het beoefenen van Westerse wetenschappen.

Het nemen en geven van rente op leningen werd door de meesten licht opgevat. En toch staat het nemen van rente gelijk aan oorlog tegen God volgens de Heilige Qur'ān (Qur'ān 2:280).

Verjonging opnieuw geformuleerd

In verschillen over vele kleine zaken tussen de sekten onderling waren zij onverzoenlijk geworden. Het was belangrijk geworden bijvoorbeeld, of de gemeenschap die in het gebed achter de Imām stond: ‘*Āmīn*’ hardop kon zeggen. (*Āmīn* wordt na de recitatie van Sūrah Al-Fātiḥah gezegd). Moesten zij hun wijsvinger opheffen terwijl ze zeiden: ‘Ik getuig ...enz.’ of konden zij het niet doen? Kortom Moslims waren in het dagelijkse leven het slachtoffer geworden van uitersten.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} hervormde het dagelijkse leven. Hij onderwees dat onverschilligheid ten opzichte van godsdienstige plichten verderfelijk was. Men kon niet moedwillig zondigen en toch de bemiddeling van de Heilige Profeet^{sa} verwachten op de Dag des Oordeels. Bemiddeling was bestemd voor hen die hun uiterste best deden om zonde te vermijden.

‘*Abūdiyyat* – innerlijke onderwerping – was het einde van het menselijke leven en *sharī‘ah* – uiterlijke onderwerping – was het middel tot dit doel. ‘*Abūdiyyat* was een oneindig proces. Om in gelijke tred met ‘*abūdiyyat* te blijven moest de uiterlijke onderwerping ook oneindig voortgaan. De Heilige Profeet^{sa} zelf gebruikte het gebed dat in de Heilige Qur’ān wordt geleerd. ‘Heer vermeerder mijn kennis’. Nadat we kennis verkregen hebben kunnen we voor meer en meer kennis bidden.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} onderwees ook dat de menselijke daden van tweeërlei aard zijn:

1. Daden van aanbidding of universele daden.
2. Daden met lokale betekenis die voortkomen uit de

Verjonging opnieuw geformuleerd

plaats waar iemand woont en de gemeenschap waar hij deel van uitmaakt.

Wat betreft de eerste soort moesten de Moslims de Heilige Profeet^{sa} navolgen. Wat betreft de tweede soort van daden was het verkeerd om te verwachten dat Moslims hem zouden navolgen, of dat men de Moslims hiertoe zou dwingen. Want in deze zaken waren zelfs de metgezellen vrij te doen en te laten wat zij wilden. Zij namen gewoonten aan die van elkaar verschilden en bekritiseerden elkaar hier niet over.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} corrigeerde ook de verkeerde gedachtegang dat de Heilige Profeet^{sa} iemand was zoals wij en dat hij daarom geen aanspraken kon maken op onze gehoorzaamheid. Hij zei dat profeten speciaal begrip hebben voor de betekenis en de aard van goddelijke mededelingen en dat zij daarom gehoorzaamd moeten worden als zij deze mededelingen interpreteren. Als wij hen niet gehoorzamen dan doen wij ons geloof te niet.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zette ook de misvatting recht dat wij onze geestelijke leermeesters konden kiezen en hen daarna blindelings konden volgen. Dit kan goed zijn voor hen die hun eigen oordeel niet kunnen vormen. Zulke mensen kunnen leermeesters hebben die zij zijn gaan respecteren. Maar degenen onder ons die kennis van zaken en een eigen oordeel hebben zijn dit niet verplicht. Zij begaan geen zonde als zij dit niet doen. In plaats hiervan zijn zij verplicht om volgens hen eigen kennis van de Heilige Qur'ān en de Ḥadīth te handelen.

Verjonging opnieuw geformuleerd

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} corrigeerde ook de fout om het gebied van de godsdienst onnodig uit te breiden. Alle talen zijn door God gemaakt. We kunnen elke taal leren die we nuttig achten. Op soortgelijke wijze zijn verschillende takken van wetenschap verwant aan onze lichamelijke, morele, intellectuele, sociale, politieke of geestelijke behoeften. De bestudering van wetenschappen die op een of andere manier de belangen van het geloof dienen, brengen ons ook geestelijk voordeel.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} herinnerde de Moslims er ook aan dat de Islamitische leerstellingen aangaande rente gebaseerd zijn op diepgaande wijsheid. Wij moeten niet proberen om deze leerstelling te ruilen voor armzalig werelds voordeel.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ons dat de godsdienstige verplichtingen van tweeërlei aard zijn, belangrijke en onbelangrijke, fundamentele verplichtingen en details van grondbeginselen. De voornaamste verplichtingen zijn vastgelegd in de Heilige Qur'ān. Het is onmogelijk het hier niet mee eens te zijn. Onder minder belangrijke verplichtingen zijn er enkele waarvan de Heilige Profeet^{sa} ons bevolen heeft ze uit te voeren, maar dan op een bepaalde manier. Zulke plichten moeten we uitvoeren op de manier die de Heilige profeet^{sa} ons geleerd heeft. Onbelangrijke verplichtingen waarvan wij weten dat zij door de Heilige Profeet^{sa} nagekomen werden en die door generaties van Moslims op verschillende manieren uitgevoerd werden, kunnen ook door ons op verschillende manieren nagekomen worden. De ver-

schillende manieren zijn allemaal juist, als deel van de *Sunnah* of als gewoonte van de Heilige Profeet^{sa}. In deze zaken heeft de Heilige Profeet^{sa} vrijheid van keuze gelaten. Hijzelf handelde bij verschillende gelegenheden op verschillende manieren zodat zonder twijfel sommige plichten voor verschillende personen en omstandigheden anders uitgevoerd kunnen worden. Dit heeft betrekking op zaken zoals het opheffen van de handen voor de *Takbier*.⁶ Bij sommige gelegenheden hief de Heilige Profeet^{sa} zijn handen op en bij andere gelegenheden niet. Zo kan ook *Āmīn* al niet te hardop door de *Djamā'at* gezegd worden. De Heilige Profeet^{sa} deed het op beide manieren. Het vouwen van de armen gedurende het gebed kan op verschillende manieren gedaan worden. Wij kunnen ze ter hoogte van ons middel vouwen of hoger, al naar gelang wij dat wensen. Wij worden hierin vrij gelaten en kunnen onze eigen manier kiezen zonder anderen te bekritisieren die het op deze manier wensen te doen.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} heeft ons deze verschillen uiteengezet en deze bijgelegd. Hij heeft op deze manier een einde gemaakt aan de vaak gevaarlijke ruzies over deze punten. De Moslims konden, dank zij hem, weer de vrije lucht inademen van de eerste dagen van de Islam. Door hem werden verdraaiingen, onenigheden en verschillen die in het Islamitisch geloof binnen geslopen waren, bijgelegd. De Islam trad weer naar voren in zijn oorspronkelijke zuiverheid, aantrekkelijk en doeltreffend in aantrekkingskracht als voorheen.

⁶ [vertaler] De aanvang van het gebed

Verjonging opnieuw geformuleerd

Een boek bezittend als de Heilige Qur'ān – dat door de eeuwen heen op wonderbaarlijke wijze intact is gebleven – konden wij niet meer veranderen dan dat wij veranderd zijn. Als Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} voor ons het oorspronkelijke geloof en het aanzien van de Islam hersteld heeft en als dat het geen is waarvoor hij geroepen was, dan is zonder twijfel Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de Beloofde Messias.

Argument 6: Goddelijke hulp

Het argument van goddelijke hulp – zoals onze andere argumenten – is samengesteld uit vele argumenten. Want goddelijke hulp is van velerlei soort en iedere soort heeft veel voorbeelden en elk voorbeeld vormt een argument.

Hoe wordt goddelijke hulp een argument voor de waarachtigheid van een 'boodschapper'? Een boodschapper is iemand die door God gezonden wordt. Als hij bij het verspreiden van zijn boodschap geen hulp van God ontvangt, dan kan hij niet van God komen. Als hij echter wel hulp van God ontvangt, en hulp in zichtbare hulp wat op zich een bewijs is van Gods liefde en zorg voor 'de Boodschapper', dan is het bewezen dat 'de Boodschapper' ook werkelijk een boodschapper is. In de Heilige Qur'ān staat:

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ

Allah heeft verordend: 'Voorwaar Ik en Mijn boodschappers zullen zegevieren'. Voorzeker Allah is Sterk, Almachtig. (Qur'ān 58:22)

De verordening is dat God en Gods boodschappers zullen zegevieren over anderen, zodat dit als bewijs zal zijn voor deze boodschappers en de Macht en Heerschappij van God.

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ

Goddelijke hulp

Voorwaar, Wij helpen Onze boodschappers en de gelovigen in het leven op deze wereld en op de Dag waarop de getuigen zullen opstaan. (Qur'ān 40:52)

وَلَكِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ

Allah geeft macht aan Zijn boodschappers over wie Hij wil. (Qur'ān 59:7)

Huichelaars kunnen echter niet slagen: huichelaars worden gestraft. 'En daarna de levensader hebben afgesneden'. (Qur'ān 69:45/47)

Vernedering of vroegtijdige dood. Huichelaars kunnen niet slagen en ook niet zij die leugens over goddelijke boodschappers uitkramen (Qur'ān 6:22). Beiden zijn onrechtvaardig en wreed. Beiden verspreiden losbandigheid in de wereld.

Kortom Gods wet bestaat uit twee delen:

1. God moet de waarachtige boodschappers helpen.
2. Hij moet de huichelaars straffen.

Mogelijke oorzaken van succes

De wereldwijze ongelovige probeert het succes van de boodschapper toe te schrijven aan natuurlijke voorwaarden en omstandigheden die de oorzaak waren van hun succes. Welke omstandigheden konden Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} geholpen hebben?

Hij behoorde tot wat men een gerespecteerde familie noemt, een familie die enige invloed had. Dat geldt, trouwens voor alle waarachtige boodschappers. Dit kan

Goddelijke hulp

aangevoerd worden als bewijs van algemene goddelijke genade. Dit maakt het voor de mensen gemakkelijk en aangename mensen van God aan te nemen en hun liefde en rouw te schenken. Het is inderdaad waar dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} tot een dergelijk familie behoorde. Maar toen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ten tonele verscheen had zijn familie zijn invloed al verloren en was niet meer belangrijk. De Sikhs hadden hun politieke invloed van hen afgenomen en zij hadden hun bezittingen aan de Engelsen, de nieuwe heersers over de Punjab, moeten overhandigen.

Kon Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zich verheugen op de status van wijsgeer of geleerde? Nauwelijks. Want Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had zijn scholing gekregen van privé onderwijzers uit de omgeving waar hij woonde. Hij kon zeker niet gerekend worden tot de dokters of ‘ulemā van de Islam. Op dit terrein had hij dus ook geen voorsprong.

Behoorde hij tot de familie van Pirs of heiligen zodat aanzien en leiderschap van vader op zoon kon overgaan? Neen. Had hij een hoge functie in de regering of de nieuwe politieke hiërarchie? Neen. Hij was een man met een teruggetrokken natuur en hij woonde liever alleen, terwijl zijn bezoekers meestal bestonden uit wezen en behoeftige, waarmee hij zijn maaltijden deelde. Sommigen van hen waren in godsdienst geïnteresseerd, maar dat was dan ook alles. Daarom, geen voorsprong in bekendheid en populariteit.

Goddelijke hulp

Wat betreft de algemene situatie, Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} maakte er aanspraak op de Messias van de Islamitische voorspellingen te zijn. Zijn eerste confrontatie was met de *‘ulemā*, van wie iedereen weet dat ze het niet met hem eens zouden zijn. Immers, als zijn aanspraken succes zouden hebben, dan zou de macht van de *‘ulemā* en de greep op de bevolking teniet gaan en overgenomen worden door iemand anders. Tot op de dag van vandaag zijn zij tegen hem in verzet.

De oligarchieën van heiligen, de *gaddī-nashīns* verzetten zich ook tegen hem, want de verspreiding van zijn invloed betekende voor hen ook dat hun invloed zou afnemen.

De rijken verzetten zich tegen hem of hielden zich op een afstand. Want, hij ging Islamitische deugden onderwijzen zoals: eenvoud, gelijkheid, liefdadigheid, en hij zou erop aandringen dat de vijf dagelijkse gebeden gehouden moeten worden, en dat men moet vasten, en *zakaat* moet betalen en op *pelgrimstocht* (Hadj) moet gaan.

De volgelingen van andere godsdiensten, zoals de Hindoes, Sikhs en Christenen verzetten zich ook tegen hem. Want het succes van de boodschap van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} betekende ook succes voor de Islam.

De overheid, die altijd bang was voor de Messias en Mahdī, zou hem ook tegenstand bieden. Het verschijnen van heiligen wordt in hun gedachten geassocieerd met rebellie, opstand of ordeverstoring van de een of ander soort. Het is waar dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had

Goddelijke hulp

verklaard dat loyaliteit zijn politieke overtuiging zou zijn, maar dit kon een voorwendsel zijn.

Het gewone volk was ook tegen hem gekant. Zij konden niet anders, want zij werden beïnvloed door hun natuurlijke leiders. Zij konden niets anders doen dan elke verandering in de gevestigde geloofsovertuiging weerstaan en hun woede werd gemakkelijk opgewekt.

In het geval van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zien we dus dat de omstandigheden in de situatie waarin hij verkeerde *tegen* hem waren gericht en niet in zijn *voordeel* waren. De *‘ulemā* gingen ertoe over om *fatwa*’s van ketterij af te kondigen. De *Soefies* dachten dat hun aanspraken bedreigd werden. De rijken vonden hem een lastpost en gebruikten hun geld en invloed tegen hem. Het gewone volk dat tot openlijke vijandigheden, boycot, protesten en relletjes werd aangezet onderschreef en accentueerde de vijandigheid van zijn leiders. Christelijke en Hindoe leiders en vooraanstaanden uit beide godsdiensten deden ook allen mee tegen hem.

Geen natuurlijke voordelen

Hoe stond het met de heersende sociale tendensen of dergelijke veranderingen?

Als Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} gekomen was om enkele sociale tendensen of veranderingen te propageren, die in meer of mindere mate welkom waren in die dagen, dan had zijn succes niet aan God toegeschreven hoeven te worden. Dergelijke tendensen zouden welkom kunnen zijn bij mensen in het algemeen. Of ze zouden welkom

Goddelijke hulp

zijn bij de elite. De massa van de bevolking vond dat hij een nieuwlichter, een afgescheidene en een ongelovige op traditionele wijze was. Dat vindt men nu nog steeds. De elite en de wereldwijzen hielden hem voor iemand die vasthield aan tradities en die geen vooruitgang wenste. Toen hij de mensen begon te onderwijzen dat Ḥaḍrat Jezus^{as} niet levend in de hemel was, of tegen de populaire fantasieën betreffende hemel en hel, en tegen de letterlijke opvattingen, en formalistische interpretaties van godsdienstige verordeningen en parabels inging beledigde hij het gewone volk. Toen hij echter aandrong op het naleven van fundamentele Islamitische principes, zoals het houden van de dagelijkse gebeden, het vasten en het in acht nemen van de welbekende onthoudingen, beledigde hij de intellectuelen. Hij kon met geen enkele stroom mee zwemmen, hij kon geen richtlijn volgen die populair was.

Er bestonden dus geen natuurlijke voordelen die het succes van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verzekerden, geen persoonlijke invloed noch die van zijn familie, geen steun van de bevolking die voortspruiten uit het samengaan van populaire doelstellingen, geen enkele tendentie die hem in zijn tijd terzijde stond. Als hij dan toch, ondanks dit alles, er in slaagt om een Djamā‘at te stichten die op zijn aanspraken gebaseerd is, dan moet het succes daarvan toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade.

God spaart degenen niet die ten onrechte beweren openbaringen te hebben ontvangen en die dan aan Hem toeschrijven. Als een (valse) profeet zo lang kan leven als

Goddelijke hulp

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} en er ook nog wel bij vaart, zoals hij (Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}) deed nadat hij zijn openbaring had gepubliceerd. Dan is het criterium zoals het in hoofdstuk (69:45-47) van de Heilige Qur'ān is vastgelegd 'Dan zouden Wij hem zeker bij de rechterhand hebben gegrepen. En daarna zijn levensader hebben afgesneden' geen criterium. Een criterium dat in de Heilige Qur'ān is vastgelegd kan niet onwaar zijn, wat dus betekent dat dit ook van toepassing is op Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Als het mogelijk is voor Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn openbaringen te publiceren als zijnde openbaringen die hij van God ontvangen heeft en als hij dan lang daarna nog steeds in leven is en speciale hulp van God ontvangt, dan is hij een waarachtige boodschapper van God.

Toen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn aanspraken deed gelden was hij alleen. Zijn aanspraken riepen complete vijandigheid op. De Mulla, de Pir, de Gaddinashin, de Pandit, de Priester, zij waren allen tegen hem. De armen en de rijken weerstonden hem, de regering behandelde hem met grote achterdocht. Zij probeerden met vereende krachten te voorkomen dat ook maar iemand enige aandacht aan hem zou schenken. En toch begonnen de mensen zich met twee en drie tegelijk bij hem aan te sluiten. Zij kwamen van allerlei rangen en standen, zowel uit Moslim kringen als niet-Moslim kringen, zowel rijken als armen, zowel 'ulemā als soefies, uit binnen- en buitenland. Zijn volgelingen vermeerderden zich in aantal en beliep op het laatst een getal van 6 cijfers. In Afghanistan waren zijn volgelingen in iedere provincie te vinden, ondanks de steniging van een enkeling door de

Goddelijke hulp

Afghaanse vorsten, opgehitst door de plaatselijke Mullāhs. Tegenwoordig kan men over de gehele wereld leden van de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at vinden, in elk land van Zuid Oost Azië en het Midden-Oosten, in Afrikaanse landen, Europa en Amerika. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} woonde in India, dat toen een kolonie van de Engelse Kroon was. Toch kwamen zijn volgelingen uit de vrije wereld en van godsdienstige groeperingen die bevooroordeeld waren tegen de Islam. Het succes van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was wonderbaarlijk, langzaam maar gestaag en het neemt steeds toe. Dit soort succes, op zulke grote schaal, kan niet plaatsvinden zonder goddelijke hulp.

De vijandigheden groeiden met het succes. Er waren moordaanslagen, pogingen om hem lastig te vallen en te vervolgen. Men sleepte hem, onder allerlei beschuldigingen, voor het gerecht. Op een dag werd hij beschuldigd van moord dat verzonnen was door de Christenen. Dit alles mislukte en dankzij goddelijke hulp was hij voorspoedig. Thans hebben zijn volgelingen periodieken in allerlei talen uitgegeven, in verschillende landen boeken en pamfletten gedrukt in verschillende talen, vertalingen van de Heilige Qur’ān in meer en meer talen uitgegeven en in steeds meer centra moskeeën gebouwd. En bovenal, het werk van de Gemeenschap wordt geheel door vrijwilligers verricht.

Het is interessant dat duizenden die in het begin, later en nu tot zijn Gemeenschap toetreden dit doen als resultaat van geestelijke ervaring van henzelf. Zij treden toe omdat

zij een visioen of een openbaring hebben gehad. De Gemeenschap kent vele wonderbaarlijke bekeringen.

Vijf hoofdzaken

Toch zouden er nog twijfels kunnen rijzen. Komt succes niet vaak als het minste verwacht wordt; succes bij een grote overmacht enz.? Nadir Shah was een herder, maar hij werd beroemd en een belangrijke persoon. Napoleon was een arme ziekelijke persoon, maar toch werd hij een wereldveroveraar. Kan men zeggen dat God hen deze speciale rol toebedacht heeft? Kan succes toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade? Dit zijn allemaal vragen die hierop van toepassing zijn. Hoe kan men onderscheid maken tussen een persoon van wie zijn succes kan worden toegeschreven aan de natuurlijke oorzaken en van iemand van wie zijn welslagen toe te schrijven zijn aan speciale goddelijke hulp en genade?

Het antwoord is gevat in de aard van het succes van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Ḥaḍrat:

1. Maakte er al vroeg aanspraak op dat hij door God gekozen was en dat hij de beloofde Messias is van de voorspellingen. Als dit alleen maar valse voorwendsels waren dan zou hij volgens Gods wetten die vervat zijn in de passages van de Heilige Qur'ān (69:45-47) vernederd zijn geworden en vroeg zijn gestorven;
2. Er waren geen natuurlijke voordelen die tot succes konden leiden;
3. Hij moest in plaats daarvan het hoofd bieden aan complete vijandigheden;

Goddelijke hulp

4. Hij onderwees ondanks alles aan de mensen en haalde hen over dingen te geloven die tegen de stromingen van de tijd in gingen;
5. Hij had toch succes.

De vijf hoofdzaken samen genomen kunnen niet in een onwaarachtige profeet gevonden worden. Nadir Shah, noch Napoleon maakten hier aanspraken op en zij deden geen voorspellingen over goddelijke hulp.

Men kan twijfels koesteren betreffende Bahā'ullāh, de stichter van het Bahai geloof. Moslims moeten op zijn minst deze twijfels terzijde leggen, want de criteria van waarheid waarover wij spreken zijn in de Heilige Qur'ān vervat. Tegelijkertijd moet het eenvoudig voor hen zijn in te zien dat Bahā'ullāh niet beweerde een boodschapper van God te zijn, in de betekenis zoals deze voorkomt in de Heilige Qur'ān, een mens die berichten van God ontvangt. Bahā'ullāh beweerde een incarnatie van God te zijn. Hij had geen behoefte aan berichten van waar dan ook. Volgens zijn beweringen waren zijn eigen berichten goddelijk, zijn woord was Gods woord, zijn gedachten de gedachten van God. Zulke mensen vallen niet onder de strafmaat die vastgelegd is in de Heilige Qur'ān (69:45-47).

Argument 7: Het lot van zijn vijanden

Een ander argument (samengesteld uit verschillende argumenten), komt voort uit het lot dat diegenen trof die de weg van vijandigheid gekozen hadden. Door gedachte en daad roepen deze mensen schande en nederlaag, ongemak of vroegtijdige dood over zich uit.

Vijanden van Gods heiligen, Zijn boodschappers, moeten lijden. Hoe zou anders Gods oordeel bekend worden? Wij lezen in de Heilige Qur'ān:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ
إِنَّهُ لَا يَفْلَحُ الظَّالِمُونَ

En wie is onrechtvaardiger dan hij, die een leugen tegen Allah uitdenkt of Zijn tekenen verloochent? Voorzeker, de onrechtvaardigen zullen niet slagen. (Qur'ān 6:22)

وَلَقَدْ اسْتَهْزَأَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

En voorzeker de boodschappers voor u werden ook bespot, zo trof diegenen die bespotten, de straf voor hetgeen zij bespotten. Zeg: 'Gaaf op de aarde rond en ziet, wat het einde was der loochenaars. (Qur'ān 6:11-12)

Zij die leugens uitroepen tegen profeten, die hen bespotten of tegen hen samenspannen, zullen vernietigd worden

om een les te zijn voor anderen. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had wat dit betreft een speciale verzekering van God. Een openbaring aan hem zegt: 'Ik zal hem vernederen die u probeert te vernederen'.

Maulawī Muḥammad Ḥussain

Wij hebben Maulawī Muḥammad Ḥussain van Batala, de leider van de Ahle-Ḥadīth sekte al eerder genoemd. Hij kende Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} al vanaf zijn kindertijd en hij schreef een lofprijzend verslag over Ḥaḍrat's boek '*Barāhīne-Aḥmadiyyah*', waarin hij het werk beschreef als zijnde ongeëvenaard in de geschiedenis van de Islam, en hij noemde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de meest onzelfzuchtige persoon die aan de Islam toegewijd was.

Deze Maulawī werd vijandig toen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn aanspraak bekend maakte. Om Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te weerspreken organiseerde hij door het gehele land oppositie tegen hem. Hij reisde rond om handtekeningen te verzamelen voor een *fatwā* die Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} tot *kāfir* (ongelovige) verklaarde.

Een groot aantal van de '*ulemā*' werd overgehaald. De *fatwā* zei niet alleen dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, maar ook zijn volgelingen *kāfirs* waren, en zij die het hier niet mee eens waren, waren ook zelf *kāfirs*. De Maulawī Ṣāḥib dacht dat hij met succes zijn plannen had uitgevoerd, al de waarschuwingen van de Heilige Qur'ān vergetend.

Het lot van zijn vijanden

... zo trof diegenen die bespotten, de straf voor hetgeen zij bespotten. (Qur'ān 6:11)

Engelen uit de hemel herhaalden deze en andere waarschuwingen uit de Heilige Qur'ān. Zij herhaalden ook de nieuwe waarschuwing die vervat was in de openbaring die Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ontvangen had (die hierboven aangehaald is). Het duurde niet lang nadat de *fatwā* gepubliceerd was of de populariteit van de Maulawī begon af te nemen. Tot kort geleden verscheen hij nooit in het openbaar of de mensen stonden rondom hem om hun achting te betuigen. Dit gebeurde zelfs in grote steden. Als hij door een drukke straat ging stonden de winkeliers aan beide kanten op uit respect voor hem, en zij bleven staan totdat hij voorbij was gelopen. Zowel de Hindoes als Sikhs deden dit. De Gouverneur van de provincie en de Gouverneur Generaal ontvingen hem altijd beleefd, omdat zij zagen hoeveel eerbied het volk voor hem had. Maar, na de publicatie van de *fatwā* begon er iets tegen hem ter sprake te komen. Verval begon. Zijn eigen sekte besloot zich van hem af te keren. Zijn inkomsten liepen terug. Als hij met de trein op reis ging kon men zien hoe hij zijn eigen bagage moest dragen omdat hij het zich niet kon veroorloven een kruier te betalen. In zijn eigen omgeving had hij geen aanhang meer. Niemand wilde hem meer iets op krediet verkopen. Hij moest kruidenierswaren via vreemden bestellen. Zijn familie werd verbitterd. Zijn vrouw liet zich van hem scheiden, zijn zoons en hun vrouwen weigerden hem te ontvangen. Een van zijn zonen keerde de Islam de rug toe. Hij werd gedwongen om in het openbaar de tragische ommekeer in zijn leven te beklagen en het in zijn eigen

Het lot van zijn vijanden

krant te schrijven. Hij stierf ellendig, ongeëerd, onbeveend en onbezonnen.

*... en ziet wat het einde was van der loochenaars.
(Qur'ān 6:12)*

Chirāgh Dīn van Jammū

Nog een voorbeeld van vernedering en dood dat een vijand bezocht was dat van Chiragh Din van Jammu. De man rekende zich tot een volgeling, maar besloot later voor zichzelf het geestelijke ambt op te eisen. Hij begon over zijn aanspraken te schrijven en deze te publiceren terwijl hij vlugschriften tegen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uitgaf. Tenslotte besloot hij tegen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te bidden. Het gebed werd gepubliceerd. Het volgende stond erin.

God, deze man (hiermee bedoelde hij Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}) is de oorzaak van groot onheil in uw godsdienst. Hij maakt de mensen bang en zegt dat de pestepidemie een teken is om zijn aanspraken te ondersteunen en dat de aardbevingen het gevolg zijn van het feit dat de mensen hem verwerpen. O God, bewijs dat hij een leugenaar is. Neem deze pest weg van ons zodat de waarheid bekend wordt en van het bedrog is te onderscheiden. (Ḥaḳīqat-ul-Wahī)

Het gebed werd aan de pers gezonden, maar ziet hoe de hand van God hem greep! Het gebed was nog niet op de druksteen geperst, of de pest velde hem en zijn familie.

Het lot van zijn vijanden

Eerst stierven zijn twee zonen (zijn enige kinderen). Zijn vrouw verliet hem en ging er vandoor met een ander. Daarna kreeg hijzelf de pest en stierf. Toen hij stervende was zei hij: 'God, U hebt mij zelfs verlaten.'

Ghulām Dastagīr van Qaṣūr

Een andere Maulawī, Ghulām Dastagīr van Qaṣūr, die een Ḥanafī geleerde was en die grote invloed had, bad om goddelijke straf voor de bedrieger. Hij stierf zelf een paar maanden later aan de pest.

Faqīr Mirzā van Dulmiyāl

Hetzelfde overkwam Faqīr Mirzā van Dulmiyāl uit het Jhelum district. Hij verkondigde dat hij een visioen had gehad aan de hand waarvan hij kon voorspellen dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} omstreeks de 27^e Ramādān 1321 A.H. zou sterven. Hij schreef deze bekendmaking op en gaf deze aan Aḥmadīs die in zijn dorp woonden. De bekendmaking was ondertekend door enkele getuigen. Was opgesteld en ondertekend op de 7de Ramādān. De 27de Ramādān verstreek en er gebeurde niets. Zijn voorspelling bleek vals te zijn. Het daarop-volgende jaar gedurende de maand Ramādān brak de pest uit in Dulmiyāl en zijn vrouw bezweek hieraan. Hij kreeg later ook de pest en bezweek hieraan, op de 7e Ramādān, precies één jaar nadat hij bekendmaking had getekend waarin hij de dood van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} voorspelde. Enkele dagen later stierf ook zijn dochter.

De voorbeelden van dood als antwoord op gebed betreffende een uitdaging loopt in de duizenden. Mensen die met argumenten verslagen waren richtten wanhopige ge-

Het lot van zijn vijanden

beden tot God om een godsoordeel in hun conflict met Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Het oordeel kwam met fatale gevolgen.

Maulawī Thanā'ullāh

Een Maulawī Thanā'ullāh uit Amritsar ging alle perken te buiten. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, daarbij de leerstellingen van de Heilige Qur'ān (3:62) volgend, nodigde hem uit tot een gebedsduel. 'Laten we onze zonen en uw zonen roepen, onze vrouwen en uw vrouwen, onze mensen en uw volk en Allah's vloek uitroepen over de leugenaar.' De Maulawī werd bang door dit plechtige voorstel, en hij nam het niet aan. Maar hij staakte zijn vijandigheid niet. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schreef toen een gebed en nodigde de Maulawī uit dit in zijn krant '*Ahle-Ḥadīth*' af te drukken. Het gebed riep op tot een goddelijke beslissing. De Maulawī was het hiermee niet eens. In plaats hiervan schreef hij dat volgens de Heilige Qur'ān bedriegers lang leven. De Maulawī leefde lang en bewees hiermee een teken te zijn voor de waarachtigheid van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}.

De vijanden van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kwamen op betekenisvolle wijze aan hun eind, meestal tengevolge van ziekten waarvan zij in gebeden gevraagd hadden dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} hieraan zou sterven.

'Abdul-Ḥakīm van Patiala

'Abdul-Ḥakīm Khān van Patiala voorspelde dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} aan een longziekte zou sterven.

Het lot van zijn vijanden

Hijzelf stierf na een langdurige longziekte. God toonde verschrikkelijke tekenen ter zijn ondersteuning van hem.

Argument 8: Engelen werpen zich voor hem neer

God schiep Adam^{as} en gaf de engelen bevel zich aan Adam^{as} te onderwerpen (Qur'ān 2:35). Onderwerping aan Adam^{as} – in dit verband – betekende niet de *aanbidding* van Adam^{as}. Het kan ook betekenen dat ze Adam^{as} moeten *gehoorzamen*. Deze betekenis is vevat in het Arabische taalgebruik (*Lisānul-‘Arab* onder *‘sajdah*). Dus het bevel om zich te onderwerpen was geen bevel om te aanbidden, maar om te gehoorzamen. Dit bevel wordt herhaald als iemand door God opgedragen wordt een bepaalde missie uit te voeren. Het is terecht en juist dat zo iemand de hulp van engelen krijgt.

De slag bij Badr

De Heilige Profeet^{sa} ontving dergelijke hulp tijdens de slag bij Badr. In deze strijd deden de engelen de vijand van angst verlammen. De Heilige Profeet^{sa} nam een handvol fijn grind en wierp dat naar de vijand. Op datzelfde ogenblik begon er een stevige wind te waaien die het voor de vijand moeilijk maakte om stand te houden.

De slag van de Loopgraaf

Er kwam ook hulp van de engelen gedurende de Slag van de Loopgraaf. De belegerde Moslims leken niet meer gered te kunnen worden. Maar een vuur dat door een aanvoerder was ontstoken werd door de wind uitgeblazen en dit leidde ertoe dat de vijand er vandoor ging. Ander bewijs hoe engelen hem te hulp kwamen zijn de talloze

Engelen werpen zich voor hem neer

malen dat de Heilige Profeet^{sa} op wonderbaarlijke wijze aan de dood ontsnapte.

De hulp van engelen wordt gewoonlijk onder natuurlijke oorzaken gerangschikt. In dergelijke gevallen worden de natuurlijke oorzaken door engelen gecontroleerd. In de tijd van de Heilige Profeet^{sa} waren de engelen druk bezig de natuurlijke oorzaken in het voordeel van de Heilige Profeet^{sa} te keren.

Een dak stortte in

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had ook dergelijke ervaringen. Het gebeurde eens dat hij met enkele vrienden, onder hen was één Hindoe, onder een dak sliep. Plotseling werd hij wakker door één of ander teken wat naar zijn oordeel een teken was dat het dak op het punt stond naar beneden te komen. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} maakte iedereen wakker en vroeg hen naar buiten te gaan. Zij keken rond en zagen niets verdachts waarop zij weer gingen slapen. En weer had Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} het gevoel dat het dak naar beneden zou komen. Hij maakte opnieuw zijn vrienden wakker en stond er nu op dat iedereen meteen naar buiten moest gaan of zij het er mee eens waren of niet. Zij gingen toen allen naar buiten, Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} het laatst van hen. Op het moment dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} veilig buiten was kwam het dak met een klap naar beneden. Dit voorval verbaasde zijn vrienden heel erg en maakte hen zeer dankbaar.

Genezing geopenbaard

Het gebeurde ook dat gedurende ernstige ziekte hij de openbaring kreeg hoe hij deze moest genezen. In een droom verscheen dan het medicijn voor zijn kwaal, soms in een wakende droom. Eens verscheen er iemand die 'pepermunt' zei. Pepermunt was het medicijn.

Soms had hij het voorgevoel van ophanden zijnde moord-aanslagen, of de engelen wekte zo'n angst op in de harten van de moordenaars, die angst kwam overeen met de angst van de vijanden van de Moslims tijdens de slag bij Badr. Soms leidde zijn aanblik tot onmiddellijke bekering van een vijandige bezoeker.

Het teken van de Pest

Het meest zichtbare teken van hulp van engelen verscheen echter in de tijd van de pestepidemie die over het gehele land kwam in navolging van een profetische waarschuwing van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad. (Voor een volledig verslag ziet het 10^e argument.) Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zag dat een olifant verwoesting aanrichtte in de wereld. De olifant was het symbool van de pest die een groot aantal slachtoffers voor zich op zou eisen. In de droom werd het dier tam en ongevaarlijk en ging als hij bij Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kwam eerbiedig voor hem zitten, wat een belofte van immuniteit inhield. Hij verklaarde dat hij en zijn volgelingen weinig te lijden zouden krijgen, veel minder dan andere steden en plaatsen. Het huishouden van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zou hiervoor volkomen veilig zijn. De pest-epidemie brak uit en richtte grote verwoesting aan in het land. Elk jaar stierven er honderdduizenden mensen. Zijn

Engelen werpen zich voor hem neer

volgelingen leden maar weinig. Zij weigerden inenting om het beloofde teken daadwerkelijk kracht bij te zetten. Dit maakte indruk op de mensen. Duizenden sloten zich bij Hadrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} aan. De betrekkelijke maar klaarblijkelijke immuniteit die zijn volgelingen ondervonden en bewees dat zijn openbaring *‘Vuur is onze slaaf, nee, slaaf der slaven’* juist was geweest.

De engelen hadden ook hun aandeel. Zij onderwierpen zich aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, want zij zouden zich altijd onderwerpen aan een man die door God begenadigd wordt.

De pest bereikte Qadian, maar bleef daar niet langer dan twee tot drie jaar en taste Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} en zijn familie niet aan. Op andere plaatsen bleef de pest tien jaar of langer.

Er waren enkele pestgevallen bij zijn burens. Zijn eigen familie was vrij groot. Een groep van ongeveer 100 mensen, bestaande uit zijn eigen gezin, zijn vrienden en hun gezinnen woonden min of meer permanent bij hem in. Zelfs geen enkele rat werd ziek. In een pestepidemie zijn het de ratten die het eerst sterven. Als het niet de engelen waren die hem beschermden wie waren het dan? Wat zorgde voor dit grote verschil? Zelfs dokters werden slachtoffer van de pest. Zij die in een gezonde omgeving woonden – ver weg van overbevolkte gebieden – werden besmet en stierven. Zij die ingeënt waren stierven. Hadrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} en de leden van zijn grote huishouding die nog groter werd vanwege de velen die kwamen schuilen vanwege de pest, werden niet besmet.

Engelen werpen zich voor hem neer

Als de pest helemaal niet tot Qadian gekomen was of als zij niet de wijk waarin hij woonde had bezocht, dan zou het teken twijfelachtig zijn gebleven. Zijn immuniteit en die van zijn huishouden zou beschreven kunnen worden als toevallig, een speling van de natuur. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had dit niet lang van te voren verkondigd en wel aan de hand van openbaringen die hij had ontvangen. De pest kwam naar Qadian, maar als slaaf. Zij deed haar werk, maar onder bepaalde beperkingen. Zij was onder controle van de engelen. Een dergelijke onderwerping komt geen bedrieger toe.

Argument 9: Wonderbaarlijke kennis

Ons negende argument is zoals de andere argumenten uit vele andere argumenten opgebouwd. Het is de ongebruikelijke gave van geestelijke kennis dat een voorrecht is van goddelijke leermeesters. Zulke gaven ontving Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} in overvloed. Daarom moet hij aangeroepen worden als goddelijk begaafd leermeester. Wij lezen in de Heilige Qur'ān:

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا

En Hij leerde Adam al de namen. (Qur'ān 2:32)

Namen zijn de eigenschappen van God. De kennis van goddelijke eigenschappen is kennis van de grondbeginselen. Een dergelijke kennis wordt aan elke goddelijke leermeester gegeven. We lezen ook het volgende:

وَلُوطًا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا

En aan Lot schonken Wij wijsheid en kennis. (Qur'ān 21:75)

وَوَرِثَ سُلَيْمُنُ دَاوُودَ

En Wij gaven kennis aan David en Salomo. (Qur'ān 27:16)

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا

Wonderbaarlijke kennis

Toen hij (Jozef) volwassen was, schonken Wij hem oordeel en kennis. (Qur'ān 12:23)

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا

En toen hij (Mozes) volwassen werd en zijn volle kracht had bereikt, gaven Wij hem wijsheid en kennis. (Qur'ān 28:15)

Al diegenen die een goddelijke opdracht kregen zijn ontvangers van geestelijke kennis. De Heilige Profeet^{sa} bezat niet alleen dergelijke kennis, maar kreeg ook de aanmoediging om voor meer kennis te bidden en meer en meer werd hem beloofd:

وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا

O mijn Heer, doe mij toenemen in kennis. (Qur'ān 20:115)

Zulke kennis werd ook aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}, de Beloofde Messias gegeven. Door speciale genade kreeg hij speciale kennis, en niet alleen kennis maar ook het vermogen om deze op anderen over te brengen. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was aldus begaafd in navolging van zijn en onze Meester, de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}.

De Heilige Qur'ān, een intellectueel wonder

Het unieke van de Heilige Profeet^{sa} spruit voort uit de unieke aard van de Heilige Qur'ān. Een wonder van kennis als uitdrukkingsvorm. Dit wonder werd niet aan voorgaande profeten gegeven. Een dergelijk boek konden de

Wonderbaarlijke kennis

voorgaande profeten niet bieden. Geen boek biedt een dergelijk uitdaging.

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ وَادْعُوا
شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

En indien u in twijfel zijt omtrent hetgeen Wij aan Onze dienaar hebben geopenbaard, probeer dan een dergelijk hoofdstuk voort te brengen, en roept uw helpers buiten Allah (te hulp), als u waarachtig zijt. (Qur'ān 2:24)

Deze uitdaging verklaart de Heilige Qur'ān tot een uniek boek, tot een wonder van spraak en geschrift. De uitdaging is gekoppeld aan een waarschuwing voor hen die dit Heilige Boek niet willen erkennen, dat zij nooit iets kunnen produceren dat ermee gelijk staat. Als voorbeeld van diepgaande en waardevolle kennis en als voorbeeld van stijl en uitdrukkingskracht is de Heilige Qur'ān onovertreffelijk, en dit is het wonder. Als zij dit niet onderkennen laten zij dan proberen om hun eigen literaire scheppingen hiermee overeen te doen komen. We lezen ook:

كِتَابٌ أَحْكَمْتُ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

Dit is een Boek, waarvan de verzen onherroepelijk zijn gemaakt, en bovendien zijn ze in bijzonderheden uitgelegd, door de Alwijze de Alwetende. (Qur'ān 11:2)

De Alwijze God heeft een Boek vol wijsheid geopenbaard. De Alwetende God wist dat de wereld aan het begin van grote wetenschappelijke vooruitgang stond;

daarom was er behoefte aan een intellectueel wonder, om hen van de kennis en macht van God te overtuigen. De Heilige Qur'ān kwam als een wonder van kennis en uitdrukingskracht.

Een wonderbaarlijke beheersing van het Arabisch

De Beloofde Messias, die in alle opzichten een weerspiegeling was van zijn Meester Muḥammad^{sa}, moest dus de gave van het woord weerspiegelen. En toch was hij, zoals wij al eerder opmerkten, niet op een vooraanstaande school geweest om van de groten van zijn tijd kennis te vergaren. Hij had alleen gestudeerd onder toezicht van privé onderwijzers die middelmatige kennis bezaten. Hij had alleen maar de gebruikelijke boeken van die tijd bestudeerd. Hij had ook geen plaatsen bezocht waar het Arabisch de voertaal was. Hij woonde zijn hele leven in een dorpje in de Punjab.

Hij kondigde aan dat hij de Beloofde Messias was. De geschrokken *'ulemā* besloten hem aan te vallen op zijn gebrek aan de gebruikelijke kennis. Zij noemde hem een *Munshī*; dat is een matig ontwikkelde Schriftgeleerde. Onmiddellijk werd er een muur van vooroordeel opgetrokken. Toen de *'ulemā* hun kwaad gedaan hadden schonk Allah hem speciale kennis van de Arabische taal. Zijn woordenschat groeide wonderbaarlijk tot 40.000 grondwoorden in één nacht. Hij kreeg de opdracht om in het Arabisch te schrijven met de belofte dat hij hulp zou krijgen. Zijn eerste Arabische geschrift was een aanhangsel van zijn *Ā'īnah-Kamālāte-Islām*. Dit hoofdstuk bevatte een uitdaging aan het adres van diegenen die een fout in zijn Arabisch zouden kunnen vinden. Konden zij

iets dergelijks of iets beters produceren? Daarna schreef hij boek na boek in het Arabisch, in totaal meer dan 20 en hij loofde geldprijzen uit voor iedereen die iets dergelijks zou schrijven. Arabieren waren niet buitengesloten; één boek was speciaal gericht aan Sayyed Rashīd Razā uit Al-Manār. De Sayyed aanvaardde de uitdaging niet.

De ‘ulemā van India beweerden dat de Arabische werken van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} door Arabieren in het geheim geschreven waren. Zij gaven wel toe dat de geschriften verdiensten hadden. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} antwoordde dat als zij dat wilden zij ook Arabische schrijvers in dienst konden nemen. De literaire wedstrijd viel duidelijk in het voordeel van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uit. Zijn Arabische werken bleven zonder antwoord.

Op de vooravond van het Offerfeest (‘Īdul-Aḍḥā) in het jaar 1900 kondigde hij aan dat hij de voorgeschreven preek in het Arabisch zou houden. Er werden schrijvers aangesteld om het op te tekenen. De preek, uitgegeven onder de naam *Khuṭbah-Ilhāmīyah* (geopenbaarde preek) werd op tijd gepubliceerd.

Dit taalwonder is een afspiegeling van het wonder van de Heilige Qur’ān. Het is een teken van de waarachtigheid van de Beloofde Messias.

Relatieve en absolute verdienste

Teruggezet door het Arabisch en de uitdaging, begonnen sommigen tegenwerpingen te maken dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uitdaging een belediging voor de Hei-

lige Qur'ān is. De tegenstanders vergaten echter dat de verdienste van het Arabische werk van de Beloofde Messias geen absolute verdienste was, doch slechts relatief. Het verschil kan begrepen worden door aanhalingen van teksten uit de Heilige Qur'ān. Tot de Israëlieten zegt het Heilige Boek:

يٰۤاَيُّهَا اِسْرَآئِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْ اَنْعَمْتُ عَلَیْكُمْ
وَ اَنِّیْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَی الْعٰلَمِیْنَ

O kinderen Israëls! Gedenkt Mijn gunsten, die Ik u bewees, dat Ik u boven de volkeren verhief. (Qur'ān 2:48)

Tot de Moslims richt het zich met:

كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

Gij (Moslims) zijt het beste volk dat voor de mensheid (ter lering) is verwekt. (Qur'ān 3:111)

De Israëlieten en Moslims worden beiden beschreven als de beste onder de volkeren – hoe kunnen beiden de beste zijn?

Het wordt spoedig duidelijk dat de Israëlieten de besten zijn op een gegeven tijdstip, Moslims zijn de besten voor alle tijden. De ene ongeëvenaardheid van de Heilige Qur'ān is absoluut, uniek onder alle geschriften, zowel menselijk als goddelijk.

De geschriften van de Beloofde Messias doen de ongeëvenaardheid van de Heilige Qur'ān op belangrijke

wijze nog beter uitkomen. Zij staan tussen de Heilige Qur'ān en in het algemeen menselijke geschriften in. Menselijke geschriften, de beste hiervan, kunnen die van de Beloofde Messias niet evenaren. Het komt niet eens ter sprake dat ze met de Heilige Qur'ān vergeleken zou kunnen worden. Wat een grote afstand ligt er tussen de Heilige Qur'ān en de andere literaire composities!

Het Arabisch, moeder van alle talen

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} deed nog meer. Door toedoen van goddelijke genade had hij inzicht gekregen in de unieke verdienste van de Arabische taal, de taal van de Heilige Qur'ān, namelijk dat het Arabisch de moeder van alle talen is. De Europese geleerden schenen te denken dat het Sanskriet of Pahlvi de moeder van alle talen is. Velen wanhoopten ooit de oorsprong van de menselijke taal te vinden. De Arabische geleerden zelf dachten niet dat het Arabisch deze taal kon zijn. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} dacht na over het unieke karakter van de Heilige Qur'ān als openbaring en bepaalde verzen van het Heilige Boek en besloot dat de taal van het Heilige Boek de eerste taal van de mensheid was. Iedere boodschapper spreekt, volgens de Heilige Qur'ān, de taal van de mensen tot welke hij zich richt (Qur'ān 14:5). De boodschap van de Heilige Qur'ān is universeel en is niet voor een bepaald volk bestemd, maar voor alle volkeren van de gehele wereld. Zij kon dus het best geopenbaard worden in de eerste taal van de mens. De Arabische taal van de Heilige Qur'ān moet daarom dus de eerste taal van de mensheid zijn, de taal die God de mens onderwees.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} werkte dit idee tot in de details uit en legde bepaalde regels vast om de opeenvolging van taalveranderingen te bepalen. Aan de hand van deze details en aan de hand van karakteristieke Arabische grondwoorden bewees hij dat het Arabisch de oorspronkelijke taal van de mens was. Uit het Arabisch ontsprongen de verschillende talen zoals de takken van een boom zich vertakken. Het boek dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} over dit onderwerp schreef werd niet voltooid. Alleen een deel ervan werd gepubliceerd, en dit deel – *Minanur-Raḥmān* 1895, 1915, blz. 104 – is voldoende om geleerden enig inzicht te geven.⁷ (De Engelse vertaling is onder de titel '*Favours of the Beneficient*', gepubliceerd door Aḥmadiyya Muslim Foreign Missions, Rabwah, 1964.)

Natuurlijke en geestelijke kennis

Even verbazingwekkend als deze gave van bijzondere kennis zijn de volgende voorbeelden. Zij kunnen als wonderen van geestelijke kennis beschreven worden, terwijl de al eerder beschreven wonderen beschreven kunnen worden als wonderen van natuurlijke kennis. Zijn kennis van het Arabisch leidde tot wonderbaarlijke

⁷ [vertaler] De auteur van voorliggend boek, Ḥaḍrat Mirzā Bashīruddīn Maḥmūd Aḥmad^{ra}, de tweede opvolger van de Beloofde Messias en de beloofde zoon van de Messias, die stierf in 1965, gaf een lezing over dit onderwerp in Lahore in 1933. Jammer genoeg werd deze lezing die enkele uren duurde nooit gepubliceerd. Er werd alleen door de pers melding van gemaakt. Sheikh Muḥammad Aḥmad heeft sindsdien zijn onderzoek naar talen kunnen voltooien aan de hand van het boek *Minanur-Raḥmān* (van de Beloofde Messias). Zie zijn '*Arabic source of all languages*', (Rabwah 1963) en '*English traced to Arabic*', (Lahore 1967).

Wonderbaarlijke kennis

literaire composities. Het leidde ook tot de wonderbaarlijke ontdekking dat het Arabisch de moeder van alle talen is. De hypothese werd bewezen door na te denken over overeenkomsten in de talen en veranderingen daarin.

Wonderen van geestelijke kennis

De ontdekkingen van de ongeëvenaarde verdiensten van de Heilige Qur'ān zijn wonderen van geestelijke kennis. Zij liggen ten grondslag aan een speciale band met God, Zijn genade en Zijn barmhartigheid.

Laten we proberen om voorbeelden van deze nieuwe kennis van de Heilige Qur'ān te vertellen, nieuwe kennis die Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ons kon vertellen door de speciale genade van God. Samen bewijzen zij de waarheid van de voorspellingen van de Heilige profeet^{sa} over *'De man van Perzische afkomst die het geloof weer terug zou brengen op aarde, indien dat naar de hemel zou verdwijnen'* (Bukhārī; Kitābul-Tafsīr).

Even oneindig als de natuur

Neem nu eens het wijd verspreide geloof van hedendaagse Moslims, dat de betekenis van de Heilige Qur'ān voor eens en voor altijd door de vroegere geleerden en commentatoren is uitgelegd en dat hieraan niets nieuws kan worden toegevoegd. Om hieraan nog iets proberen toe te voegen is nutteloos, zelfs heiligschennis. Echter werd de Beloofde Messias door God ervan verzekerd dat de Heilige Qur'ān oneindige mogelijkheden tot uitleg en betekenis heeft, evenals de natuurlijke wereld oneindig veel eigenschappen heeft en mogelijkheden schept. De honingbij is een schepping van lagere rang en toch neemt

Wonderbaarlijke kennis

de kennis over de bij steeds toe. De geheimen van de delen van ons lichaam, hun bouw, functies enz. schijnen eindeloos te zijn. Het kleinste grassprietje verbergt in zich een eindeloze veelheid van structuren en werkingen. Wij kunnen eindeloos doorgaan met waarnemen en begrijpen. Er is dus ook geen reden waarom Gods woord beperkt in betekenis zou zijn. Er is geen enkele reden waarom het al zijn geheimen zou hebben prijsgegeven aan de vroegere Moslimgeleerden en waarom het ons nu niets meer te bieden zou hebben. Als de natuur ons van dag tot dag nieuwe kennis verschaft, waarom dan niet het woord van God?

Vandaag de dag is er meer reden waarom de Heilige Qur'ān nieuwe kennis en wijsheid moet geven als antwoord op de vooruitgang met al zijn onrustgevende uitwerking op godsdienstig geloof en onze liefde voor God en Zijn profeet.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} verwees ter ondersteuning van dit principe naar de voorspellingen in de Heilige Qur'ān betreffende de veranderingen, ontwikkelingen en belangrijke gebeurtenissen die onze tijd kenmerken. De vroegere commentatoren konden geen idee hebben van dergelijke zaken. Zij lazen beschrijvingen van catastrofale veranderingen in onze tijd, maar ze legden ze terzijde denkende dat het beschrijvingen van de Dag des Oordeels waren. En dit schijnt niet altijd zo te zijn.

Beschrijvende aanwijzingen

Laten we bijvoorbeeld kijken naar de profetische aanwijzingen die in hoofdstuk Al-Takwīr (81) verzen 2-13 voorkomen nader bekijken. De commentatoren denken dat deze betrekking hebben op de Dag des Oordeels, maar in werkelijkheid zijn deze een beschrijving van onze tegenwoordige tijd:

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ

Wanneer de zon wordt omhuld.

وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ

En wanneer de sterren dof worden.

وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ

En wanneer de bergen verdwijnen.

وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ

En wanneer de drachtige kamelen worden verlaten.

وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ

En wanneer de dieren worden bijeengegaard.

وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ

En wanneer men de zeeën in elkaar doet overgaan.

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ

En wanneer de mensen worden verenigd.

Wonderbaarlijke kennis

وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ () بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ

En wanneer er over het gedode kind (verantwoording) zal worden gevraagd. Voor welke misdaad het gedood werd.

وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ

En wanneer geschriften worden verspreid.

وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ

En wanneer de hemel wordt opengelegd.

وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ () وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ

En wanneer het vuur (hel) wordt ontstoken. En wanneer het paradijs nabij wordt gebracht.

De commentatoren werden misleid door de regels 'wanneer de zon wordt omhuld; en wanneer de sterren dof worden' die over het algemeen beschouwd worden als een beschrijving van de Dag des Oordeels. Zij namen dit voor de juiste uitleg aan en besloten dat de rest van dat hoofdstuk dus ook betrekking moest hebben op de oordeelsdag. Maar de regels die volgden geven geen beschrijving van de Dag des Oordeels, maar beschrijven duidelijk de veranderingen en voorvallen van onze tijd. Het verdwijnen van bergen, het in ongebruik raken van kamelen als lastdier en de verlaging van de mens tot het niveau van dieren, de afscheiding van primitieve stammen (zoals in Australië en Amerika etc.) Het vertakken van rivieren ten behoeve van irrigatie, de doorbraken van de ene zee naar de andere, het samenbrengen van de mensen over grote afstanden, de toename van sociale en

Wonderbaarlijke kennis

internationale contacten, de sociale en legale stop op kindermoord, de ongelofelijke toename van gepubliceerde boeken, periodieken en kranten, de buitengewone toename van kennis omtrent hemellichamen en (in metaforische zin) van geestelijke waarheden, de toename van uiteenzettingen over de Heilige Qur'ān en de Islam, de fenomenale vooruitgang van verschillende wetenschappen en groeiende onverschilligheid tegenover God, en tenslotte het nabij komen van de tuin, de tuin (het paradijs) van Gods instemming – zijn dit niet de tekenen van de tijd waarin wij leven?

Het omhullen van de zon en het dof worden van de sterren kan een teken van de Dag des Oordeels zijn, maar wat is dan de betekenis van bijvoorbeeld de kameel die niet meer als transportmiddel gebruikt zal worden? Hoe leggen we het verzamelen van de dieren uit? En het splitsen van water, het samenvloeien van zeeën, de vragen aangaande kinderen? Dit kunnen geen tekenen van de Dag des Oordeels zijn.

Het hoofdstuk gaat verder:

وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ

En de nacht wanneer deze heengaat. En de dageraad als deze aanbreekt. (Qur'ān 81:18-19)

Dit kan geen beschrijving zijn van de Dag des Oordeels. De afwisseling van dag en nacht is dan tot een halt geroepen. Het gehele universum moet dan tot wanorde geraken.

Nee, de verzen hebben betrekking op onze tijd, de toename van zonde, en toename van materiële vooruitgang. Het wijst op mensenmassa's die zich als beesten gedragen en het wijst op de uiteindelijke dageraad van Allah's Genade, de ontbinding van de twijfel en terugkeer tot geloof.

De Sūrah Takwīr is slechts één voorbeeld van de voorstellingen over onze tijd die in de Heilige Qur'ān te vinden zijn. Het is een uitgebreid onderwerp waar wij in dit verband nu niet verder op in kunnen gaan.

Specifiekere ontdekkingen

Er zijn nog meer speciale ontdekkingen betreffende de Heilige Qur'ān die we aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te danken hebben.

1. Een steeds terugkerend thema in de geschriften van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} is de regelmaat waarmee in de Heilige Qur'ān beweringen gevolgd worden door argumenten. Deze ontdekking die even belangrijk is als nieuws, en waar is, heeft bewezen een middel van begrip te zijn in onze eeuw van wetenschap en verlichting. De Heilige Qur'ān nodigt haar lezers niet uit om ook maar iets blindelings te accepteren. Het tegenovergestelde standpunt van vele Moslims en andersdenkenden is geheel ten onrechte. De Heilige Qur'ān nodigt de mens uit om datgene te geloven dat hun waarnemingen, verstand en geweten aanspreekt.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} getuigt van God, van openbaringen, van godsdienstige stellingen met argu-

menten die uit de Heilige Qur'ān komen. Het gevolg hiervan is een toename van verstandelijk geloof, een geloof in God en de Heilige Profeet^{sa}, geloof in engelen, geloof in het goddelijke karakter van het Heilige Boek. Het conflict dat ontstaan was tussen nuchter verstand en geloof is verdwenen. Wetenschap en filosofie creëren niet langer moeilijkheden voor hen die onder invloed van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn gekomen.

De benadering van moderne opvoeding is door de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at eenvoudig en ontspannen geweest. Zij hebben moderne opvoeding en scholing aanvaard zonder angst. Aḥmadiyya lagere en middelbare scholen achten de studie van wetenschap en filosofie aan de ene kant, en Islamitische religieuze scholing aan de andere kant van even groot belang. Zij moedigen de uitoefening van religieuze plichten aan en tegelijkertijd wekken zij belangstelling op voor nieuwe kennis en ontdekkingen. De jeugd in Aḥmadiyyat leert moderne kennis niet te verwerpen om de godsdienst te bewaren, noch hoeven zij hun godsdienst op te geven om moderne kennis te verkrijgen.

2. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leerde ons ook dat als men op moeilijkheden in de tekst van de Heilige Qur'ān stuit, men ook de oplossing voor het probleem in de Heilige Qur'ān zelf kan vinden, vaak in een tekst die dicht bij de betreffende tekst ligt. Zijn gehele leven heeft Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad moeilijkheden en twijfels betreffende de tekst van de Heilige Qur'ān uit de weg moeten ruimen. Hij haalde zijn antwoorden uit de tekst zelf.

3. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} plaatste de gehele discussie aangaande de verdiensten van de Heilige Qur'ān op een onwrikbare basis. De Moslims geloven dat de Heilige Qur'ān enig in zijn soort is, en boven alle andere godsdienstige boeken staat, aangaande aantrekkingskracht en wijsheid. Waarom? De superioriteit van een godsdienstig boek dat men verkiest (boven een ander godsdienstig boek) moet berusten op redelijke argumenten. Het voldoet niet om te zeggen: 'U hebt het recht om te denken dat uw boek superieur is en ik heb het recht om te denken dat mijn boek superieur is.' Dergelijke verschillen van mening moeten berusten op een soort redenering, op bepaalde criteria en methoden. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} vond de criteria in de Heilige Qur'ān zelf. Hij formuleerde de criteria en bracht deze telkens weer naar voren, waarmee hij een nieuw hoofdstuk opende in de studie van de Heilige Qur'ān.

4. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} beweerde ook dat de verzen van de Heilige Qur'ān een verscheidenheid van betekenis leverden. De blijvende boodschap voor de mensheid, die ontworpen was om voor alle tijden te dienen, moest wel een heel wijde betekenis hebben. Het was niet alleen nodig dat mensen van verschillende niveaus van intelligentie er allen van konden profiteren en er vreugde aan konden beleven; dezelfde verzen moesten ook de mensheid in zijn wisselende omstandigheden van dienst kunnen zijn. Dit kon alleen maar omdat de wonderbaarlijke verscheidenheid aan betekenis in de Heilige Qur'ān teksten opgesloten ligt.

5. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} onderwees ook dat de Heilige Qur'ān kennis verschaft over de natuurwetenschappen voor zover nodig is voor de geestelijke vooruitgang van de mens.

6. Wat betreft de moeilijkheden die zich voordoen bij de studie van de Heilige Qur'ān, onderwees Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} dat er twee soorten teksten zijn in het Heilige Boek; *muḥkam en mutashābih*, ofwel onwrikbare, en vloeiende teksten. Deze laatste soort moet aan het eerste onderworpen worden als het erom gaat deze te interpreteren. Er waren ook nog andere beginselen die hielpen om het maken van fouten bij de interpretatie van de teksten te voorkomen.

7. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ontleende verder aan de Heilige Qur'ān de Islamitische leer over de verschillende stadia die de mens doorloopt bij zijn geestelijke ontwikkeling. Dit verslag is van onschatbare waarde voor praktiserende Moslims.

8. Een andere ontdekking die we aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te danken hebben is de ontdekking van de logische opeenvolging van woorden, verzen en hoofdstukken in de Heilige Qur'ān. De Westerse auteurs hadden een vreemd beeld geschapen van wat de Heilige Qur'ān was. Volgens hun opvatting was er geen logische rangschikking in het Heilige Boek, geen onderling verband tussen de onderwerpen. De Moslims hadden met deze kritiek ingestemd. Iedereen scheen te vergeten dat de opeenvolging van onderwerpen en betekenis in gewone boeken aan de oppervlakte ligt, de opeenvolging in

de Heilige Qur'ān ligt diep. Er is inzicht voor nodig om deze diepere opeenvolging naar boven te brengen. Teksten die dicht bij elkaar lagen en teksten die niet zo dicht bij elkaar lagen bleken toen op logische wijze aan elkaar verwant te zijn. Zulke opeenvolging is wonderbaarlijk. En het wonder hiervan wordt nog versterkt als men bedenkt dat het onderlinge verband blijft bestaan als we de delen van de tekst nu eens vanuit één gezichtspunt belichten, dan weer vanuit een ander.

9. Nog een andere ontdekking die we aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te danken hebben, is dat we verzen en teksten van de Heilige Qur'ān samen kunnen voegen om een samenhangende uiteenzetting te geven over welk belangrijk onderwerp dan ook. Neem bijvoorbeeld goed en kwaad. Wij kunnen de verschillende stadia, de omstandigheden die er het gevolg van zijn, kortom het hele onderwerp van morele ontwikkeling kunnen uit de Heilige Qur'ān. Het hele verslag hierover kan dienen als leidraad op het morele vlak, terwijl het ons vrijwaart voor terugslag en voor allerlei denkbeeldige bestemmingen.

10. De schitterendste ontdekking die we aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} te danken hebben is dat het korte openingshoofdstuk van de Heilige Qur'ān een kort uittreksel is van het gehele Boek. Alles wat betreffende geloof of praktijk in de rest van het Heilige Boek behandeld wordt, wordt in essentie in *Al-Fātiḥah* behandeld. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad beschreef vele commentaren uit dit korte hoofdstuk en ontleende er menige belangrijke onderwerpen aan. Voor bijna elk onderwerp wendde hij zich eerst tot de zeven verzen van het hoofd-

Wonderbaarlijke kennis

stuk *Al-Fātiḥah*, of dat nu de eigenschappen van God, waren of de relatie tussen God en de mens, of het moreel van de mens en zijn geestelijke ontwikkeling.

11. Een laatste ontdekking die we te danken hebben aan Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} en die in deze opsomming op zijn plaats is, is dat de kennis van het Heilig Boek, het doordringen tot de diepere betekenis ervan, ons door speciale genade van God wordt verleend:

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ

... zij (de mensen) kunnen niets van Zijn kennis omvatten, dan wat Hij wil... (Qur'ān 2:256)

De kennis van de Heilige Qur'ān blijkt dus het criterium te zijn van iemands zuiverheid van karakter.

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

Een beschermd Boek, dat niemand zal aanraken behalve zij die zich louteren. (Qur'ān 56:79-80)

Het is dan ook niet verwonderlijk dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn tegenstanders vraagt: 'Als ik een bedrieger ben, vanwaar krijg ik dan de kennis over dit Heilige Boek?'

Hij nodigde geleerden en doktoren uit om hun begrip van de Heilige Qur'ān en hun vermogen om er uitleg aan te geven aan dat van hem te meten. Door middel van loting kon men een willekeurige passage van de Heilige Qur'ān trekken, het aan hem overhandigen en ieder willekeurig

Wonderbaarlijke kennis

persoon mocht naar voren komen om deze uitdaging aan te nemen. Het zou dan duidelijk worden wie goddelijke hulp en genade ontving in zijn poging de schoonheden van het Heilige Boek uiteen te zetten. Niemand meldde zich.

Moslim geleerden en heiligen hebben elkaar altijd de loef willen afsteken met het schrijven van lofzangen over de Heilige Profeet^{sa}. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schreef niet alleen lofzangen over de Heilige Profeet^{sa}, maar ook over de Heilige Qur'ān. Zijn gedicht in het Perzisch ter ere van de Heilige Qur'ān is enig in zijn soort.

Argument 10: Voorspellingen

Dit argument dat uit honderd of duizend verschillende argumenten is opgebouwd, gaat over het vermogen om in de toekomst te zien, een gave die alle goddelijke boodschappers hebben. Zulke gaven bewijzen de waarachtigheid van goddelijke boodschappers. De Heilige Qur'ān zegt in duidelijke termen:

عَلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا إِلَّا مَنِ ارْتَضَى مِنْ رَسُولٍ

Hij is de Kenner van het onzienlijke en Hij geeft niemand overvloedig kennis van Zijn geheimen, behalve hem die Hij als boodschapper kiest. (Qur'ān 72:27 en 28)

Een overvloed van geopenbaarde kennis is het bewijs van de waarachtigheid van een boodschapper. Dergelijke kennis wordt niet aan anderen gegeven, zelfs niet een gedeelte daarvan. Als men dit criterium ontkent, dan wijst men iets af wat in de Heilige Qur'ān is vastgelegd en dat ook duidelijk door andere religieuze boeken wordt onderwezen. Zelfs volgens de Bijbel is het teken van een onwaarachtige profeet, dat hij iets in Zijn naam zegt wat niet zal plaatsvinden (Deut.18:22).

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was in overvloed begiftigd met zulke kennis. Allerlei voorvallen werden in de naam van God voorspeld: politieke gebeurtenissen, kosmische verschijnselen, voorvallen die betrekking hadden op personen, gebeurtenissen in verband met zijn eigen missie en Gemeenschap, gebeurtenissen die betrek-

Voorspellingen

king hadden op de mislukking of het lot dat zijn vijanden zou treffen, en voorvallen die een algemeen beeld gaven van zaken die plaats zouden vinden in de toekomst. Wij geven hieronder een verslag van twaalf typische voorbeelden!

I Twee martelaren

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} ontving in 1893 de volgende openbaring:

شَاتَانِ تُذْبَحَانِ وَكُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ

Twee lammeren zullen geslacht worden en iedereen die hier is zal aan zijn eind komen.

Shātān (twee lammeren) zou twee vrouwen kunnen betekenen of twee trouwe en gehoorzame onderdanen (volgens de algemene aanvaardde betekenis van droom-symbolen). Maar 'vrouwen' komt niet overeen met de verdere betekenis van de tekst, want vrouwen worden niet geslacht. *Shātān* betekent daarom twee trouwe en onschuldige onderdanen. *Tudhbaḥān* betekent dat zij ter dood gebracht zullen worden. Het tweede deel van de openbaring 'en iedereen die hier is zal aan zijn eind komen' wijst op een wijd verspreide dood en vernietiging die zullen volgen op het doden van de twee onschuldigen.

De openbaring vermeldt niet het land in kwestie. Dit is in overeenstemming met de manier waarop profetische verklaringen zijn samengesteld. Deze maken niet alles duidelijk. Toch wijst de openbaring duidelijk op vier kanten van het voorval.

Voorspellingen

- i. Het voorval zal plaatsvinden in een land waarin ordelievende en trouwe burgers tot zondebok gemaakt kunnen worden om zo de algemene vijandigheid te sussen.
- ii. De slachtoffers bevinden zich onder de volgelingen van de boodschapper; anders zou een waarschuwing over deze twee onschuldige personen die ter dood gebracht zullen worden, onzin zijn.
- iii. De dood van de twee zou onrechtvaardig en wreed zijn en geen gerechtelijke straf zijn:
- iv. De moord zou gevolgd worden door wijd verspreide dood in het land.

Twintig jaar verstreken na deze bekendmaking en er gebeurde niets. Er was geen enkel teken. Maar na twintig jaar vonden de boeken die door Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} geschreven werden hun weg naar Afghanistan, en kwamen in handen van een inwoner van Khost, een zekere Sayyed ‘Abdul-Laṭīf, die gerespecteerd werd door zijn vroomheid en zijn grote geleerdheid. De Sayyed (ook bekend als Shahzādah of Ṣāḥibzādah vanwege zijn edele afkomst) besloot dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} waarachtig was in zijn aanspraak. Daarom zond hij een leerling – een zekere ‘Abdur-Raḥmān – naar Qadian om inlichtingen in te winnen en hij gaf zijn leerling toetsing om, mocht hij dat wensen, niet alleen zelf de Bai‘at af te leggen (Bai‘at is een eed van trouw), maar ook voor hem (de Sayyed) hetzelfde te doen. Maulawī ‘Abdur-Raḥmān ging naar Qadian zoals hem opgedragen was. Hij legde voor zichzelf en zijn leermeester (Sayyed ‘Abdul-Laṭīf) de eed van trouw af en keerde naar huis terug met meer boeken die door Ḥaḍrat Mirzā Ghulām

Voorspellingen

Aḥmad^{as} geschreven waren. Hij ging eerst naar de hoofdstad om de koning van zijn nieuwe ontdekking op de hoogte te stellen. Maar anderen waren hem voor en hitsten de koning tegen hem op. Zij beweerden dat ‘Abdur-Raḥmān een afvallige was geworden doordat hij Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} als Messias erkende, en de straf voor afvalligheid was de dood. De koning werd overgehaald. Het doodvonnis werd getekend en ‘Abdur-Raḥmān werd gewurgd.

Een paar jaar later besloot Sayyed ‘Abdul-Laṭīf de Pelgrimstocht naar Makkah te maken, en hij bezocht op weg daarheen Qadian. Zijn indrukken van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} waren tot nu toe slechts gevormd door diens geschriften, maar werden nu versterkt. Zijn hart werd gevuld met het Licht van Allah. Hij besloot om het volgende jaar zijn Hadj (pelgrimstocht) te maken en dan langer in Qadian te blijven. Toen hij maanden later in Afghanistan terugkwam besloot hij de koning op de hoogte te brengen van wat hij in Qadian gezien had. Vanuit Khost, zijn woonplaats, schreef hij naar enkele mensen die aan het hof verbonden waren. Dezen besloten de koning tegen hem op te zetten, en slaagden hierin. De Sayyed werd gearresteerd en naar Kabul gebracht, waar hij door de Mullāh’s werd ondervraagd. De Mullāh’s konden niets tegen hem vinden. Daarop overtuigden een aantal mensen die meer egoïstisch dan vaderlandslievend waren de koning. Dat als de Sayyed in vrijheid werd gesteld dit de regering van Afghanistan zou schenden, aangezien hij in dat geval zijn invloed zou verspreiden en de mensen niet meer bereid zouden zijn een heilige oorlog te vechten. Men gaf opdracht de Sayyed te steni-

Voorspellingen

gen. De koning Amīr Ḥabībullāh Khān, die de Sayyed zeer hoog achtte, vroeg hem zijn geloof in Aḥmadiyyat op te geven. De Sayyed antwoordde dat Aḥmadiyyat de enige ware Islam is. Moest hij zijn geloof herroepen en de ware Islam de rug toe keren? Het werd duidelijk dat de Sayyed zijn geloof niet wilde herroepen. Hij werd buiten de stad gebracht en ten overstaan van een grote menigte gestenigd.

Het argument dat de verspreiding van de Aḥmadiyya leerstellingen het enthousiasme uit de Jihād zou nemen was klaarblijkelijk juist. Maar het was te betreuren, want, het Aḥmadiyya geloof over de Jihād was een zuivere invulling van de Islamitische leer op dit punt. Volgens deze leerstelling mag er niet gevochten worden in de naam van Islam tenzij de Islam eerst aangevallen wordt. Dit was ook in de tijd van de Heilige Profeet^{sa} het geval. Moslims mochten niet-moslims niet aanvallen om hen te bekeren; Moslims mochten slechts vechten voor geloofsvrijheid. Deze kijk op Jihād als hij mocht worden verspreid, zou de zuivere leer van de Islam teruggebracht hebben.

De Sayyed stierf als een martelaar, een slachtoffer van intrige en sektarische vijandigheid. Hij was de tweede van de twee lammeren welke volgens de openbaring geslacht zouden worden.

Het gedeelte van de profetie welke een voorspelling gaf over wijd verspreide dood en vernietiging wegens deze slachting bleef over.

Voorspellingen

En ziet wat volgde. Binnen een maand na de steniging was Kabul in de greep van een cholera epidemie. De angst sloeg de bevolking om het hart en iedereen voelde dat deze epidemie een straf van God was voor de moord op een dergelijk onschuldig mens. Frank Martin, een ingenieur in dienst van de Afghaanse regering schrijft in zijn boek *'Under the absolute Amir'* over deze gebeurtenis. De voorgaande epidemieën in Afghanistan in overweging genomen, en de tussenpozen waarmee zij kwamen, scheen een nieuwe epidemie voor jaren uit te sluiten. De plotselinge komst van cholera was daarom een teken. Het werd achtentwintig jaar eerder door Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} voorspeld, en onmiddellijk voor het uitbreken ervan ook door de Sayyed zelf, die beweerde dat hij kon zien dat er onmiddellijk na zijn terechtstelling slechte dagen zouden aanbreken. De epidemie spaarde geen enkel huis. Alle lagen van de bevolking werden erdoor aangetast en vooral diegenen die een groot aandeel hadden gehad in de steniging van Sayyed. Sommigen van hen stierven, anderen verloren hun dierbaren.

Dit was een machtige voorspelling en een duidelijk teken. In de tijd dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} min of meer alleen stond, vertelde deze voorspeling van een tijd dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn volgelingen kon tellen onder de inwoners van een ander land, twee daarvan zouden afgeslacht worden voor hun geloof in hem en uit trouw aan zijn zending. Een dergelijke voorspelling kan niet door een gewoon mens gemaakt worden.

Voorspellingen

Men maakt echter ook tegen zulke duidelijke voorspellingen nog bezwaren. Men beweert bijvoorbeeld dat de openbaring – om precies te zijn het tweede gedeelte – spreekt van ‘*allen die hier wonen*’ (met de klemtoon op *allen*), maar ‘*allen*’ stierven niet als resultaat van de straf. Dergelijke bezwaren worden gemaakt door degenen die niet op de hoogte zijn met het Arabische spraakgebruik. *Kul* (letterlijk *allen* of *iedereen*) betekent niet altijd zonder uitzondering ‘*allen*’ of ‘*iedereen*’. Het betekent ook vaak ‘*enkel*’ of ‘*een groot aantal*’. De honingbij (Qur’ān 16:70) krijgt de opdracht elke soort fruit te eten. Dat gebeurt in werkelijkheid niet. Zoals iedereen weet is de betekenis daarom van ‘*elk*’ of ‘*vele*’ soorten fruit, enzovoort. Ook de koningin van Sheba (Qur’ān 27:24) sprak (zoals wordt verteld) over ‘*alles*’. Maar het betekent alleen maar dat zij een groot aandeel heeft in de zegeningen van deze wereld. *Kul* betekent dus vaak een grote hoeveelheid of een beduidend aantal.

Een tweede bezwaar dat gemaakt wordt is dat volgens de openbaring twee onschuldige personen *geslacht* zouden worden (Arabisch = *Tudhbaḥān*). Maar dat is niet wat er gebeurde; de ene werd gewurgd en de andere gestenigd. Weer komen deze bezwaren voort uit onbekendheid met de Arabische taal.

De Arabische wortel *dhibah* betekent niet alleen *geslacht* worden. Het betekent ook ‘*een einde maken aan*’ zonder enige speciale aanduiding hoe dit gebeurt. Ons gezichtspunt wordt ondersteund door de Heilige Qur’ān. In het verhaal over Ḥaḍrat Mozes^{as} spreekt de Heilige Qur’ān over de Egyptenaren ‘Uw zonen dodend en uw vrouwen

Voorspellingen

sparend' (Qur'ān 2:50). De wortel die hier gebruikt wordt is *dhibah*. Toch weet iedereen dat de Egyptenaren niet alleen de keel afsneden van de manlijke kinderen van Israëel. Zij zouden ook door vroedvrouwen vermoord worden zodra ze geboren werden; of ze konden in de rivier gegooid worden (Exodus 1:22 ; Handelingen 7:19 enz.).

II Revolutie in Iran

Op 15 januari 1906 ontving Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} een openbaring: '*Tazalzul dar Iewaane-Kisrah uftaad.*' (Een schudden vindt plaats in het paleis van Chosroes)

De openbaring werd in de kranten van de Gemeenschap gepubliceerd. In die tijd zat de heerser van Iran stevig op zijn troon. In 1905 had hij de voorstellen aanvaard betreffende de volksvertegenwoordiging, en Iran zou dus een Parlement, een Majlis, krijgen. De mensen waren gelukkig en dankbaar, en de koning Muḥaffirud-Din Shāh was populair. Er had een revolutie plaatsgevonden zonder bloedvergieten. Iran zou na Japan het tweede Aziatische land zijn met een democratische regering. Niemand scheen enig gevaar te zien. Maar lees wat er gebeurde.

In 1907 stierf Muḥaffirud-Din Shāh op 55 jarige leeftijd. Zijn zoon Mirzā Muḥammad 'Alī besteeg de troon en aanvaardde de constitutionele veranderingen die door zijn vader ook aanvaard waren. De Majlis zou blijven bestaan. Maar tekenen die in de openbaring voorspeld waren begonnen zich af te tekenen. Er werden eisen gesteld die de Shāh niet wilde aanvaarden. Hij zond de mannen naar huis, maar de Majlis was het hier niet mee

Voorspellingen

eens en verliet de hoofdstad. Er ontstond spanning tussen de Nationalisten en de Kozakken. De Kozakken leverden manschappen voor de lijfwacht van de koning. Het Parlementsgebouw werd vernield door beschietingen. De koning zond het Parlement naar huis. Er volgde een complete opstand. Laristan, Labudjan, Akbarabad, Bushehr, Shiraz en Zuid Iran werd erbij betrokken. Gouverneurs en officieren van het oude bewind werden ontslagen en het bestuur werd overgenomen door de Nationale democraten. Een bloedige oorlog woedde hevig. De koning bracht de schatkist en zijn persoonlijke eigendommen naar Rusland. Hijzelf bleef achter om met tact en vastberadenheid de revolutie te smoren. Maar de opstand verspreidde zich. In januari van het jaar 1909 had deze zich tot Ispahan uitgebreid. De aanvoerder van Bakhtiari sloot zich bij de Revolutionairen aan, en de koningsgezinden werden verslagen. De koning kondigde zijn aanvaarding van een parlementaire regering af en kondigde aan dat de oude autocratische orde niet meer hersteld zou worden. Maar de vrede keerde niet. In het paleis steeg de spanning. Tenslotte sloten de Kozakken – de lijfwachten van de koning – zich bij de Revolutionairen aan. De koning vluchtte met zijn familie naar de Russische ambassade. Dit gebeurde op 15 juli 1909, twee en een half jaar na de bekendmaking die de revolutie voorspelde. Juni en juli waren angstige, rusteloze en wanhopige dagen in het paleis. Er had een schudden in het paleis van Iran plaatsgevonden.

III De christelijke tegenstander: ‘Abdullāh Ātham

Deze voorspelling bleek een teken te zijn voor Christenen en voor de Indiase Christenen in het bijzonder. De aard

Voorspellingen

ervan toont al te duidelijk aan dat de Almachtige God, Die Waarachtig is en Levend, aan de zijde van Zijn uitverkorenen staat en dat Hij met hun vijanden afrekent volgens hen eigen verdiensten en hun veranderende gemoedstoestanden.

‘Abdullāh Ātham was een geleerde uit Indië die van de Islam tot het Christendom bekeerd was, een ambtenaar uit de hogere kringen, die nauwe contacten onderhield met de Engelsen (de toenmalige heersers over India).

In die dagen vielen de Christelijke propagandisten op lage wijze de Islam aan. Zij gebruikten hierbij argumenten die de Moslims ten onrechte aan de Islam toeschreven, en foutieve overleveringen die de Islamitische literatuur binnengeslopen waren. ‘Abdullāh Ātham bevond zich onder de voorhoede van de Christelijke lasteraars van de Islam in die tijd.

Er vond een 15 dagen durend debat plaats tussen hem en Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}. Het was een debat tussen Christendom en de Islam. Gedurende dit debat werd het onderwerp van wonderen behandeld. Daarom liet God deze gelegenheid niet voorbijgaan zonder een wonder te tonen. In zijn laatste toespraak van dit debat kondigde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} aan dat hij zojuist een openbaring ontvangen had. Deze luidde:

Binnen 15 maanden zal de partij die aan dit debat deelneemt, en die weloverwogen bedrog volgt, en de Ware God heeft verlaten, en die van een gewoon mens een God tracht

Voorspellingen

te maken, in de hel afdalen; mits deze partij geen stap van zijn extreme standpunt zal afwijken.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kondigde in zijn laatste toespraak aan dat deze voorspelling bedoeld was om de waarachtigheid van de Heilige Profeet van de Islam^{sa} aan te tonen, die ‘Abdullāh Ātham als *dajjāl* (valse profeet) had beschreven.

De voorspelling bestond uit twee delen:

- i. ‘Abdullāh Ātham zal binnen 15 maanden zwaar gestraft worden – als hij volhardt in zijn weloverwogen negeren van de waarheid.
- ii. Als hij spijt zou krijgen en zich bewust zou worden van zijn fout hij tenminste 15 maanden gevrijwaard zijn voor straf.

Kortom: Zou ‘Abdullāh Ātham volhouden in zijn oneerlijk ongeloof en toch zijn straf ontlopen, dan zou deze voorspelling onwaar zijn. Wanneer ‘Abdullāh Ātham echter zich zou distantiëren van deze houding van oneerlijke ontkenning, en laster, en toch een vernederende smaad of dood zou ondergaan, dan zou de voorspelling ook onjuist zijn.

De tweede mogelijkheid was moeilijker. Het was vanzelfsprekender voor Ātham dat hij zou volhouden in zijn ontkenning van de waarheid en in zijn vijandigheid. Hij had deze rol al geruime tijd gespeeld en zijn vrienden en volgelingen verwachtten niets anders van hem. Dat hij ook maar voor één enkel ogenblik zijn geloof in de god-

Voorspellingen

delijkheid van Ḥaḍrat Jezus^{as} zou herroepen, of overweldigd zou worden door de leer van de Islam, vanwege de wonderbaarlijke kracht ervan, was niet eenvoudig. Om verder te verkondigen dat hij in dat geval voor ten minste 15 maanden veilig zou zijn voor de dood, enz. was niet eenvoudig. Want, Ātham was 65 jaar en dus dicht bij het einde van zijn te verwachten levensduur.

Het was voor een man als Ātham ook moeilijker om zich terug te trekken van een houding tegen de Islam, dan om daarin volharden. Een garantie dat hij zou leven op zijn 65-jarige leeftijd was ook veel moeilijker.

God koos echter de tweede mogelijkheid van de voorspelling. Ondanks zijn situatie, zijn verleden enz. kwam Ātham toch diep onder de indruk van de voorspelling. Het eerste teken was dat hij zijn vingers op zijn oren legde – een teken van berouw – en ontkende dat hij de Heilige Profeet^{sa} een *dajjāl* had genoemd. Er waren meer tekenen. Ātham hield op om voor het Christendom te spreken en te schrijven. De Islamitische leer had toch enige indruk gemaakt. Zijn schuldgevoel over de onrechtvaardige vijandigheid tegenover de Islam nam toe. Hij kreeg hallucinaties en bekende dit aan zijn vrienden en familie. Hij had dagdromen over slangen, dolle honden en gewapende mannen die hem kwamen doden. Zulke ervaringen kunnen niet bedacht zijn.

Als Ātham er zeker van was dat hij gelijk had en dat God aan zijn kant stond dan had hij niet op zo'n manier te hoeven lijden. De twijfel aangaande de goddelijkheid van Ḥaḍrat Jezus^{as} en een andere kijk op de leer van de Islam

Voorspellingen

waren in zijn geest opgekomen. Er had een terugtocht plaatsgevonden; daarom werd Ātham volgens Gods belofte gespaard voor de dood en voor vernedering, zelfs al hadden angst- en schuldgevoelens hem er bijna toe gedreven. Ātham werd gered door zijn terugtocht.

Als er niets meer gebeurd was hadden de beoordelaars van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} beweerd dat Ātham zich niet terug getrokken had van zijn anti-islamitisch standpunt, en dat daarom de voorspelling niet geslaagd was. Maar de waarheid van de voorspelling zou zeer duidelijk worden. Een groep Christenen en Moslims begon te zeggen dat Ātham niet binnen de vastgestelde limiet van 15 maanden gestorven was, en dat daarom de voorspelling niet uitgekomen was. Men deelde hen mede dat Ātham gestorven zou zijn als hij zich niet had teruggetrokken. Doch aangezien hij zich wel teruggetrokken had was hij aan de dood ontsnapt. De voorspelling was op de tweede manier in vervulling gegaan zoals die in de openbaring vastgelegd was. Maar de critici gingen door te beweren dat Ātham zich niet had teruggetrokken. Hierop nodigde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} Ātham om onder ede te verklaren dat zijn Christen en Moslim aanhangers het bij het juiste eind hadden en dat hij gedurende deze tijd niet met de minste gedachte gespeeld had dat de Islam waarachtig was, en dat het Christendom vals was. Ātham weigerde deze verklaring af te leggen. Hij zei dat hij nog steeds dacht dat het Christendom de waarheid was, maar – en dit toont aan in hoe grote mate God macht over de geest van de mens heeft – hij gaf toe dat zijn opvatting over de goddelijkheid van Christus anders was dan die van andere Christenen.

Voorspellingen

Ātham werd er daarna aan herinnerd dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} hem uitgedaagd had onder ede te verklaren dat hij zich niet teruggetrokken had van de stelling die hij eerder had ingenomen. Ātham schreef terug dat de eedsaflegging in de Christelijke godsdienst niet werd toegestaan. Dit was vreemd, want het afleggen van de eed is volgens het Nieuwe Testament gewettigd. Het is een algemeen gebruik in Christelijke landen en organisaties dat het in gerechtshoven die onder Christelijke administratieve bevoegdheden vallen aan getuigen voorgescreven wordt. Āthams verweer was niet eerlijk. Het was een middel om aan zijn straf te ontkomen. Er werd een som geld geboden als Ātham zijn eed zou afleggen. Het bedrag werd verhoogd van 1.000 roepies tot 4.000 roepies. Ātham kon die voor zich opeisen zodra hij de eed had afgelegd. Maar Ātham koos ervoor om de gemoedstoestand waarin hij gedurende die 15 maanden verkeerde verborgen te houden. Hij wilde de eed niet afleggen. Hij spendeerde de rest van zijn leven in stilte. De waarheid van de voorspelling van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} werd duidelijk aangetoond. Ātham had zich teruggetrokken en ontsnapte aan de straf. Hij leverde het bewijs hiervoor door te weigeren zijn distantiëring onder ede te verklaren.

IV Een Amerikaanse valse profeet; John Alexander Dowie

De in Australië geboren Amerikaanse Dowie werd prediker. Hij maakte er aanspraak op helende krachten te bezitten en werd de leider van een sekte. Dit was in 1882. In 1901 beweerde hij de voorbode te zijn van de tweede

Voorspellingen

komst van Christus, evenals Elijah de eerste voorbode was geweest.

In die dagen was de tweede komst van Christus een veel besproken onderwerp. De tekenen die hierover in de boeken stonden vermeld waren verschenen, en degenen die in deze voorspellingen waren geïnteresseerd wachtten met ongeduld. Door de publicatie van zijn aanspraken kreeg Dowie nog meer volgelingen. Hij kocht land en stichtte een stad die Zion werd genoemd. Christus zou in deze stad nederdalen, waar Dowie als ongekroonde koning heerste.

Hij begon beledigingen aan het adres van de Islam te uiten en verkondigde dat de Moslims het Christendom moesten aanvaarden, of anders zouden zij vernietigd worden. Toen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} hiervan hoorde schreef hij Dowie een brief waarin hij de schoonheid van de Islam uiteenzette, en hij daagde hem daarbij uit tot een gebedsduel. Vanaf december 1902 tot het einde van 1903 bleven de nieuwsbladen van Europa en Amerika commentaar leveren op Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} antwoord. Veel krantenknipsels bereikten Qadian. Hieruit valt te concluderen dat twee à drie miljoen mensen over deze uitdaging te weten zijn gekomen. Dowie trok zich niets van de uitdaging aan en ging door met het bidden voor de vernietiging van de Islam.

Op 14 februari 1903 schreef hij in zijn krant:

Voorspellingen

Ik bid tot God dat de Islam spoedig van de aarde zal verdwijnen. O, God, aanvaard dit gebed van mij. O, God vernietigt de Islam.

Op 5 augustus 1903:

De zwarte vlek op de mantel der mensheid zal zijn einde vinden door de handen van Zion.

Daar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} begreep dat Dowie niet in de stemming was om zijn vijandigheden te staken gaf hij een pamflet uit onder de titel ‘*Voorspellingen over Dowie en Piggot*’. Deze laatste was een valse profeet in Engeland. Hierin schreef Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} dat hij door God gezonden was om het geloof in de Eenheid van God te tonen, en dat hij een teken ontvangen had voor de mensen in Amerika. Het teken hield in dat als Dowie een gebedsduel met hem, direct of indirect, zou aangaan, dan zou Dowie deze wereld in ‘grote pijn en ellende verlaten’. Hij gaf Dowie tijd om te antwoorden en eindigde met de woorden:

Wees ervan overtuigd dat een ramp Dowie's Zion op het punt staat te overvallen.....O God, moge het bedrog van Dowie en Piggot aan alle mensen duidelijk worden.

Over deze verklaring werd op ruime schaal in Europa en Amerika gepubliceerd. *De Glasgow Herald* en *de New York Commercial Advertiser* publiceerden er een samenvatting van.

Voorspellingen

Dowie's ster was op zijn hoogtepunt. Omringd door rijke volgelingen en bedienden – zijn gezondheid was uitstekend verklaarde hij bluffend:

Een Muhammadaanse Messias heeft herhaaldelijk aan mij geschreven dat Jezus Christus in Kashmir begraven ligt, en mensen vragen mij waarom ik hem niet antwoord. Denkt u dat ik zulke muggen en vliegen zal antwoorden? Als ik mijn voet op hem zou zetten dan zou ik hem vermorzelen. Ik geef hem een kans om weg te vliegen en te leven.

Eindelijk was Dowie dus het gebedsduel met Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} aangegaan. Dowie had Gods straf over zich uitgeroepen.

Terwijl zijn ijdelheid en verwaandheid toenamen, beschreef Dowie Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} als een dwaze Muhammadaanse Messias. Hij schreef:

Als ik geen boodschapper van God op deze aarde ben, dan is niemand dat.

In december 1903 ging hij openlijk tot het gebedsduel over. Hij verklaarde dat een engel hem verteld had dat hij het zou winnen van zijn vijanden. Deze tegenvoorspelling werd gedaan. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} besloot Gods oordeel af te wachten.

Voorspellingen

Het eerste teken kwam in de vorm van een voetaandoening die Dowie trof; het trof dezelfde voeten waarmee hij ooit bedreigd had de Messias van God te vertrappen. Daarna kreeg hij verlammingen, waarvan hij herstelde. Twee maanden later kwam de verlamming terug en deze maakte hem machteloos. Hij vertrok naar een gezondheidscentrum. De woede van God achtervolgde hem. Zijn volgelingen verbaasden zich erover dat hij die macht had om anderen te genezen dit niet voor zichzelf kon doen. Zij begonnen de kamers, die tot dan toe niet voor hen toegankelijk waren, te doorzoeken. Zij vonden verborgen flessen drank. Zijn vrouw en zoon verklaarden dat Dowie in het geheim dronk, zelfs zwaar dronk. In het openbaar predikte hij geheelonthouding. Zelfs tabak was verboden. Zijn vrouw verklaarde dat Dowie had gezegd dat bigamie wettig was, omdat hijzelf een rijke oude dame wilde huren.

Men begon de boeken te controleren. De verduisteringen bestonden ook uit geld dat besteed werd aan cadeaus voor meisjes in de stad. Dowie werd afgezet. Hij kwam terug van zijn kuuroord om te zien of hij de situatie nog kon redden. Maar niemand trok zich iets van hem aan. De rechtbank weigerde hem meer dan een kleine toelage voor zijn onderhoud toe te wijzen. Getroffen door verlamming moest hij van de ene kamer naar de andere gedragen worden door bedienden. Zijn ellende nam toe. Hij werd praktisch dement. Zijn spraak werd verward. Zijn laatste paar volgelingen verlieten hem. Dowie stierf ten slotte in grote pijn en in ellendige omstandigheden, precies zoals de voorspelling had geleerd, op 8 maart 1904.

Voorspellingen

De kranten vermeldden de gebeurtenis. *De Dunville Gazette*, juni 1904, schreef:

Ahmad en zijn volgelingen mogen vergeven zijn voor de eer die zij opeisten voor de stiptheid waarmee deze voorspelling een paar maanden later in vervulling ging.

De Truth-seeker van, 15 juni 1904, schreef:

De man uit Qadian voorspelde dat als Dowie de uitdaging zou aanvaarden, hij de wereld zal verlaten voor mijn ogen met groot verdriet en lijden. Als Dowie er vanaf zag, zo beweerde Mirzā, dan zou het einde alleen uitgesteld worden. Dat was de grote voorspelling; Zion zou vallen en Dowie zou sterven vóór Ahmad.

De Herald uit Boston, 23 juni, 1904:

Dowie stierf een ellendige dood met Zion verdeeld door interne verschillen.

Het teken zal altijd dienen om de Christenen in het Westen eraan te herinneren dat in dit gebedsduel een voorstander van het Christendom het aflegde tegenover een volgeling van de Islam.

V Een Āryah Samājist: Lekh Rām

Dit teken bewees de waarheid van de Islam aan het volk van India, zoals het teken van Dowie zijn waarheid bewees aan het Amerikaanse volk.

Aan het einde van de vorige eeuw werd een nieuwe Hindoe sekte opgericht die Āryah Samāj heette. De schrijvers die tot deze sekte behoorden begonnen een groffe aanval op de Islam te lanceren. Onder hen bevond zich Lekh Rām, die het brutaalst was. In een briefwisseling probeerde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de waarheid van de Islam uit te leggen aan deze Āriyah leider. Maar Lekh Rām bleef bij zijn anti-Islamitische vijandigheid en plannen; niets hielp. Hij produceerde verdraaide vertalingen van gedeelten van de Heilige Qur’ān. Hij schilderde de Heilige Profeet^{sa} en de Heilige Qur’ān in een geheel duister licht af.

Het twistgeschrijf met Lekh Rām spitste zich toe en Lekh Rām wilde een teken. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} bad tot God en hoorde dat het einde van deze man nabij was. Hij bood aan van publicatie af te zien als Lekh Rām hier bezwaar tegen had. Lekh Rām zei dat hij niets te vrezen had. Daar de eerste openbaringen tamelijk vaag waren begon Lekh Rām op een tijdslimiet aan te dringen. Toen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zich weer tot God wendde werd hem duidelijk dat Lekh Rām binnen zes jaar op jammerlijke wijze aan zijn eind zou komen, gerekend vanaf 20 februari 1893 – de datum van de openbaring. Hij voegde aan deze mededeling een openbaring in het Arabisch toe met betrekking tot Lekh Rām.

Voorspellingen

عَجَلَ جَسَدُ لَهُ حُورٌ لَهُ نَصَبٌ وَ عَذَابٌ

*Een ellendig halve dood kalf; niets anders dan
vernedering en vernietiging staat het te wachten*

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schreef dat als Lekh Rām niet gestraft werd met iets van ongebruikelijke, aangrijpende aard, dan was hij door God gezonden. De voorspelling werd door verdere openbaringen ondersteund:

بَشَّرَنِي رَبِّي وَ قَالَ مَبَشِّرًا سَتَعْرِفُ يَوْمَ الْعِيدِ وَ الْعِيدُ أَقْرَبُ

*En God gaf mij de tijding dat ik getuige zal zijn van een
feestdag en deze dag zal dicht bij Ied zijn.*

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad schreef ook (in het Arabisch):

*God heeft in Zijn genade mijn gebeden die
betrekking hebben op een zekere Lekh Rām
aanvaard, en er is mij medegedeeld dat hij
zijn verdiende loon zal krijgen binnen zes
jaar.*

De verdere bijzonderheden werden bekendgemaakt in zijn boek *zegeningen van het gebed*, als aanhangsel:

*Vandaag 2 april 1893 (Ramādān 14, 1310 na
de Hijra) zag ik mijzelf in een grote kamer
zitten met enkele vrienden. Plotseling zag ik
voor mij een man met een afschrikwekkend
uiterlijk en bloeddoorlopen ogen. 'Waar is*

Voorspellingen

Lekh Rām? vroeg hij. Daarna noemde hij de naam van iemand anders, kennelijk iemand van zijn familie; en hij vroeg ook waar deze was.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad verwijst in zijn Perzisch gedicht dat deel uit maakt van zijn *Ā'īnah-Kamālāte-Islām*:

الاے دشمن نادان و بے راه بترس از تیغ بران محمدؐ

O dwaze, dwalende vijand!

Vrees de scherpe dolk van Muḥammad.

Het betrof hier in het kort een voorspelling die samen-gesteld was uit vele andere. Een dodelijke ramp zou Lekh Rām treffen; het zou binnen zes jaar gebeuren, op een dag die dicht bij Ied zou zijn, met als gevolg de dood, verscheuring in stukken en verspreiding; een lot gelijk dat het kalf van Sāmṛī; door de dolk van iemand die rood van woede zou zijn en opgewonden zou zijn door zijn liefde voor Muḥammad^{sa}.

Er verstreken vijf jaren zonder dat er iets gebeurde. Was Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} wel waarachtig? Men begon eraan te twijfelen. Het volgende Iedfeest dat het einde van Ramāḍān zou betekenen zou de daarop-volgende vrijdag gevierd worden. Op de volgende zaterdag stak een onbekende Lekh Rām met een dolk in zijn maag; met het scherpe mes draaide hij rond om zodoende verscheidene malen door de ingewanden te snijden. Het lichaam werd door de dokters verder opengesneden. Lekh

Voorspellingen

Rām stierf op zondag. Zijn lichaam werd gecremeerd en de as ervan in een rivier verstrooid, precies zoals met het kalf van Sāmṛī gebeurd was. In beide gevallen vond het in stukken snijden precies op zaterdag plaats.

Zoals de Āryah Samāj vertelde werd Lekh Rām door een Moslim vermoord die bevriend was geraakt met Lekh Rām en die op die fatale dag tot het Hindoeïsme bekeerd zou worden. Hoewel de moeder en de vrouw van Lekh Rām thuis waren, ontsnapte de moordenaar, vluchtte de straat op en was spoedig in de mensenmenigte verdwenen; niemand weet waar hij gebleven is.

VI Prins Dalīp Singh

Dit werd een teken voor de Sikhs, zoals de andere tekenen bestemd waren voor de Christenen en de Hindoes.

Toen de Britten de Punjab bezetten, besloten zij, voor nogal voor de hand liggende redenen van politieke en psychologische aard, de jonge troonopvolger, Prins Dalīp Singh, van het toneel te verwijderen. Hij moest in Engeland blijven totdat de Britten zich stevig in de Punjab gevestigd hadden. Spoedig scheen alles veilig en de Prins gaf te kennen dat hij naar huis terug wilde. Men begon er openlijk over te praten dat de Prins terug zou keren. Maar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kreeg een openbaring die het tegendeel bevestigde. Hij schreef in een pamflet dat een terugkerende Prins van de Punjab volgens de voorspelling in moeilijkheden zou geraken.

De Britten hadden hun toestemming gegeven en de reis begon. Alle verwachtingen waren hoog gespannen en ie-

Voorspellingen

dereen wist van de voorspelling. Bij het nieuws van de terugkeer van de Prins werden de Sikhs weer onrustig. Plotseling veranderden de Britse autoriteiten van gedachten. De stoomboot die Dalīp Singh naar Indië bracht onderbrak haar reis te Aden. Daar vroeg men Dalīp Singh van boord te gaan en over te stappen op een ander schip dat hem naar Engeland terugbracht. De Sikhs van de Punjab waren zeer gekrenkt over dit besluit. Gods woord ging in vervulling.

VII De pest

Het teken van de pestepidemie is zowel volgens de Christelijke als de Islamitische geschriften het teken van de Beloofde Messias. De Heilige Profeet van de Islam^{sa} voorspelde de pestepidemie als een teken van de komst van de Beloofde Messias. Toen de eclips van de zon en de maan plaatsvonden die voorspeld werden in de Ḥadīth, en beiden plaatsvonden in de maand Ramādān, zond Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} – onder Goddelijk bevel – aan iedereen de volgende waarschuwing:

De eclipsen waren ernstige waarschuwingen van God – een waarschuwing aan iedereen die volhardt in vijandigheid.’ (Nūrul-Ḥaq, deel II)

Bewogen door de heersende onverschilligheid, zonde en vijandigheid, bad hij om een of ander middel om dit te veranderen. ‘Volgens de wijzen is het beter voor de mensheid om te sterven, dan om ten onder te gaan in misdaad en dwaling.’

Voorspellingen

In 1897 verscheen nog een openbaring over epidemieën. Deze luidde:

يَا مَسِيحُ الْخَلْقِ عَدَوَانَا

Oh, Messias voor de mens, genees ons van onze dodelijke epidemieën.

Epidemieën die door gebed zijn ontstaan kunnen ook weer door gebed overwonnen worden, schreef hij. Tijdens de bekendmaking van deze openbaring was de pest al in Bombay uitgebroken. Zij verscheen voor één jaar en verdween toen weer. Een gevoel van opluchting en veiligheid maakte zich van de mensen meester. De gezondheidszorg had kennelijk de epidemie overwonnen. Juist op dat moment, toen de pest in Bombay een halt was toegeroepen en het noorden van Indië en de Punjab in het bijzonder redelijk veilig en immuun ervoor schenen te zijn publiceerde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} deze waarschuwing:

Vandaag, 6 februari 1898, zag ik in een visioen een engel van God die in delen van de Punjab zwarte zaden zaaide; het waren lelijke, gevaarlijk uitzierende, zwarte, onvolgroeide zaden. Ik vroeg wat dit was, en mij werd verteld dat het de zaden van de pest waren. De pest zou niet verdwijnen voordat de ergste zonden en overtredingen verdwenen waren. De stralende zon werd verduisterd door de zonden van de mens. De aarde heeft de pest doen oprijzen om angst te zaaien en om te waarschuwen.

Voorspellingen

Wat daarna gebeurde was te droevig voor woorden. De pest begon in Bombay en het leek alsof Bombay er het ergst aan toe zou zijn. Maar Bombay herstelde zich en de Punjab werd er het middelpunt van. Het dodental rees tot 30.000 per week. Honderdduizenden stierven in een jaar. Honderden doktoren werkten en probeerden vele honderden soorten behandelingsmethoden, doch zonder resultaat. Jaar in jaar uit laaide de pest steeds heviger op. Een algemene gedachte begon zich te verspreiden, dat de vijandige gezindheid tegenover Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} er iets mee te maken had. Vele honderdduizenden sloten zich bij hem aan en geloofden in hem. De epidemie raasde voort tot Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} de openbaring ontving: 'De pest is voorbij, alleen de koorts blijft.' Hierna begon zij te verdwijnen.

De pest bewees een groot teken te zijn. Het maakte op gelovigen en ongelovigen grote indruk. De waarschuwing ervoor was vele jaren ervoor gegeven, lang voordat de medische wetenschap in staat was geweest de komst ervan, waar dan ook in het land, te voorspellen. De waarschuwing zei ook dat de ramp zich van jaar tot jaar zou herhalen. De aanval zou het ergste zijn in de Punjab.

Telkens weer beweerden de doktoren dat de ramp voorbij was, maar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zei telkens weer dat deze niet voorbij zou zijn voordat God het zo wenste. De ramp herhaalde zich negen jaar lang. Tenslotte openbaarde God Zelf dat het einde ervan naderde. Na deze openbaring was het ergste voorbij. Vlak daarop

Voorspellingen

kwam er een malaria-epidemie, en de ergste uitwerkingen hiervan werden weer in de Punjab gevoeld.

VIII Een grote aardbeving

Dit is de aardbeving van april 1905 die de Kangra vallei en Oost-Punjab trof. De openbaringen hierover zeiden:

زَلْزَلَةٌ كَادِمَةٌ

Het schudden van een aardbeving.

En:

عَفَّتِ الدِّيَارُ مَحَلُّهَا وَ مَقَامُهَا

*Verwoesting van tijdelijke en permanente
bewoning.*

Veel mensen dachten dat de vernietiging waarvan gesproken werd, die van de pest was. Maar het zou anders zijn. De vulkaan van Kangra, die al enkele honderden jaren dood was, kwam plotseling weer tot leven en er volgde een uitbarsting. Er waren op deze vulkaan tempels gebouwd die door duizenden bezocht werden.

Tijdelijke behuizingen (*Maḥalluhā* in de Arabische openbaring) zijn gebouwen zoals tempels, kampementen, hotels, militaire barakken, deze zouden het hardst getroffen worden, en dat werden zij ook. Over een gebied van vele kilometers werden dergelijke plaatsen volkomen met de grond gelijk gemaakt. Zomerhuizen die door Europeanen gebouwd werden, lagen in puin, die in Dalhousie en Bakloh lagen in stukken. Ongeveer 20.000 mensen stierven. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} voorspelde nog meer

Voorspellingen

aardbevingen, en zij kwamen op hun tijd. En er zullen er nog meer komen.

IX Wereldoorlog I (1914-1918)

Dit teken was wereldomvattend, hiermee aanduidend dat de boodschap van de Beloofde Messias^{as} voor de gehele wereld bestemd is.

Een opeenvolging van openbaringen duidde op een wereldwijde ramp, een grote brand die vele landen en volkeren van de wereld zou treffen. De openbaringen spraken ogenschijnlijk van een aardbeving, maar het werd duidelijk dat een ramp die op een aardbeving leek, de hele wereld zou overspoelen. De Urdu en Arabische openbaringen die de voorspellingen bevatten spraken van:

تازہ نشان تازہ نشان کا دھکہ

Een nieuw teken! Schudden van een nieuw teken!

زَلَزَلَهُ السَّاعَةُ قُوا أَنْفُسَكُمْ

Een aardbeving die op de Dag des Oordeels lijkt. Red uw leven!

نَزَلْتُ لَكُمْ- لَكَ نُرَى آيَاتٍ وَ نَهْدِمُ مَا يَعْمُرُونَ- قُلْ عِنْدِي شَهَادَةٌ مِنْ
اللَّهِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُؤْمِنُونَ كَفَفْتُ عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ- إِنَّ فِرْعَوْنَ وَ هَامَانَ وَ
جُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ-

Ik daalde neer voor u. Wij zullen tekenen tonen voor u. Wij zullen vernietigen wat zij bouwden. Zeg, Ik heb God als mijn getuige – wilt u dan geloven? Ik heb Israël voor verdere

Voorspellingen

schade bewaard. De legers van de Pharao en Haman zijn beide verkeerd.

فَتْحَ نَمَائِيں ہماری فَتْحَ

Glansrijke overwinning, Onze victorie.

اِنِّیْ مَعَ الْاَفْوَاجِ اَتِیْکَ بَعْتَهُ

Ik zal meteen legers aan u toevoegen. (Dit werd keer op keer herhaald)

پہاڑ گر اور زلزلہ آیا

Een berg viel; er kwam een aardbeving!

آتش نشاں

Een vulkaan!

مَصَالِحُ الْعَرَبِ مَسِيرُ الْعَرَبِ

Voordelen voor de Arabieren; Arabieren trekken op.

عَفَتِ الدِّيَارُ كَذِكْرِيْ

Huizen zullen verdwijnen zoals ook de gedachte aan Mij verdwenen is.

اُرَيْكَ زُلْزَلَةُ السَّاعَةِ

De vastgestelde aardbeving zult u zeker zien.

يُرِيْكُمْ اللّٰهُ زُلْزَلَةَ السَّاعَةِ

Allah zal u de vastgestelde aardbeving tonen

Voorspellingen

لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

De soevereiniteit zal op die dag tot de Ene behoren, de Meedogenloze God.

De 'aardbeving' uit de openbaringen werd beschreven in voorspellend Urdu. Volgens deze zou de 'aardbeving' vernietiging brengen aan mensen, dorpen en velden en zou ook vooral reizigers treffen. Een man die naakt erdoor overvallen werd zou geen tijd hebben om zich aan te kleden. Passagiersboten moesten van hun gebruikelijke koers afwijken om de gevaren waaraan zij blootstonden te ontvluchten. Er zouden overal kuilen in de aarde ontstaan. Stroomen bloed zouden de rivieren en kanalen rood kleuren. De hele wereld zou erin betrokken raken. Alle mensen groot of klein, alle regeringen zouden eronder lijden. *En vooral de Tsaar zou tot een beklagenswaardige toestand gereduceerd worden.* De vogels die samen met andere schepselen uitzinnig zouden worden, zouden hun lieflijk gezang vergeten. Andere openbaringen luiden:

کشتیاں چلتی ہیں تاہوں کشتیاں

Boten, vaar uit om slag te leveren.

لنگراٹھادو

Licht het anker

Dit alles zou binnen zestien jaar gebeuren. Een vroege openbaring wees erop dat er een ramp zou plaatsvinden

Voorspellingen

gedurende Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} leven. Maar hem werd aangeraden om te bidden: 'God, laat mij deze aardbeving niet zien.'

De oorlog van 1914-1918 kwam nog geen zestien jaar na de publicatie van deze voorspelling, doch niet gedurende zijn leven. Maar de kritiek bleef niet uit. De voorspellingen spraken van aardbeving en niet van oorlog zeiden sommigen. Zij kunnen alleen in vervulling gaan door een of andere aardbeving, het zij groot of klein. Zulke mensen vergeten dat voorspellingen over het algemeen metaforisch worden voorgesteld. Zij vergeten ook dat het gebruik van een aardbeving als metafoor voor oorlog of iets dergelijks door de Heilige Qur'ān wordt bekrachtigd. Lees bijvoorbeeld de beschrijving die de Heilige Qur'ān geeft van de belegerde gelovigen gedurende de aanval op Madīnah door de verbonden Arabische stammen:

إِذْ جَاءُوكُم مِّنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَ تَظُنُّونَ بِاللّهِ الظُّنُونَا هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا

Toen zij over u kwamen van boven en van beneden, en toen uw ogen staarden en het hart in de keel klopte, en u over Allah allerlei gedachten koesterdet. Toen werden de gelovigen beproefd en zij werden hevig geschokt. (Qur'ān 33:11-12)

Het schokken staat voor het Arabische *Zilzal*, dat gewoonlijk 'aardbeving' betekent. Maar hier betekent het 'oorlog'. Deze verzen zijn een beschrijving van oorlog.

Voorspellingen

Aan de voorspelling van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was een voetnoot gehecht:

Het is mogelijk dat deze beschrijving niet direct betrekking heeft op een aardbeving, maar op een of andere ramp die vernietiging van leven en bezit op grote schaal tot gevolg heeft. (Barāhīne-Aḥmadiyyah, deel 5, blz. 120)

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} legde uit dat er andere aanwijzingen in de voorspellingen voorkwamen. Het was daarom onmogelijk om de beschrijvingen letterlijk op te vatten als zijnde de beschrijving van een aardbeving. Het is waar dat de beschrijving sprak over een aardbeving, maar een aardbeving die wereldomvattend was; dit betekende klaarblijkelijk iets meer dan alleen maar een aardbeving. Aardbevingen zijn lokaal en niet wereldomvattend. Deze ramp zou een wereldramp zijn. Het zou in het bijzonder erg moeilijk zijn voor reizigers; een situatie die niet zozeer verbonden is met aardbevingen, als wel met een oorlog. De ramp zou vernieling brengen over boerderijen en velden die niet door aardbevingen worden vernield. Zij zou ook vernietigend zijn voor vogels, die nooit van aardbevingen te lijden hebben.

De voorspellingen spreken dat Israël geen schade zou lijden. De ramp zou enig voordeel voor de Israëlieten geven. Een aardbeving kon dit niet teweegbrengen; een oorlog wel. De voorspellingen spreken verder over de legers van de Pharao en Haman, en doelt op hun arrogantie. Dit is geen beschrijving van een aardbeving.

Voorspellingen

Het is eerder de beschrijving van de Duitse Keizer en de Koning van Oostenrijk die zichzelf voorstelden als de vertegenwoordigers van God op deze aarde. De voorspellingen spreken van plotselinge aanvallen, meer een beschrijving van oorlogshandelingen dan van iets anders. De voorspellingen spreken van een vulkaan. Een uitbarsting hiervan zou de Arabieren ten goede komen. Een beschrijving van wat er in de eerste wereldoorlog zou gebeuren. De explosie ervan bracht een plotselinge politieke verandering. De voorspellingen verwijzen naar God als Universele Koning, wat erop wijst dat machtige staten grote veranderingen zullen ondergaan. Andere openbaringen wijzen duidelijk op oorlog: 'Licht het anker', en 'Boten vaar uit om slag te leveren', wijst op zeegevechten.

Alle openbaringen samen genomen voorspelden daarom de Grote Oorlog van 1914-1918. De openbaringen aan de ene kant en de oorlogshandelingen aan de andere komen zeer wel met elkaar overeen. Volgens de voorspellingen zou een ongelukkig voorval het begin van de oorlog zijn. Zo gebeurde het ook. De moord op de Oostenrijks-Hongaarse troonopvolger was het startsein voor de oorlog.

Volgens de voorspellingen zou er een 'aardbeving' van wereldomvattende afmetingen zijn. De oorlog van 1914-1918 was een wereldoorlog, de eerste van zijn soort. De Europese machten betraden als eerste de arena, maar spoedig volgden China, Japan en India. Iran werd verwikkeld in de gevechten tussen de Turkse en Britse strijdmachten. Er werd grimmig gevochten in Iran, Syrië,

Voorspellingen

Palestina en Siberië. Op vier belangrijke plaatsen in Afrika werd gevochten. Zuid Afrika viel Duits West-Afrika aan. Ook Duits Oost-Afrika werd erin betrokken. Op de Westkust nam Kameroen deel. De grens van Egypte-Tripoli zag ook belangrijke gevechten. Er werd ook in Zuidelijk Australië en Nieuw Guinea gevochten. De Britse en Duitse vloot vochten voor de Amerikaanse kusten. Ook namen Canada en de Verenigde Staten officieel deel. Zuid Amerikaanse staten verklaarden Duitsland de oorlog. Geen deel van de wereld bleef erbuiten. Zoals voorspeld werden steden, boerderijen en velden vernietigd. Vogels stierven. Vernietiging van landoppervlakten in Frankrijk, Servië en Rusland; kuilen die zich zelfs met grondwater vulden. Aan deze vernietiging droeg een nieuwe oorlogstechniek bij, de loopgraven. Rivieren werden inderdaad rood gekleurd met menselijk bloed. Het was een moeilijke tijd voor reizigers. Normale wegen en de gebruikelijke zeeroutes werden gevaarlijk. Er deden verhalen de ronde; soldaten die hun weg kwijt raakten moesten via omwegen naar huis lopen, daar de kortere routes in handen van de vijand waren gevallen. Vele bekende gebouwen in Europa werden vernield. Ook werd het fundament van het morele Europese leven vernield. Er was een veiliger en stabielere fundament nodig om de menselijke samenleving weer op te bouwen; wat kon dan beter zijn dan de fundamente van de Islam?

Een belangrijke ontwikkeling van de oorlog was de verhuizing van het Joodse volk om zich te vestigen in Palestina. Zelfs voor de oorlog afgelopen was werd aan de Joden de belofte gedaan dat zij zich in hun land van

Voorspellingen

herkomst mochten vestigen. De geallieerden, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, beloofden dat de onrechtvaardigheden die de Joden in het verleden waren aangedaan, tenietgedaan zouden worden. Het begin werd gemaakt met de vestiging van de Joden in Palestina. (Israël is nu een onafhankelijke staat) Het vreemde van deze voorspelling is dat er ook een verwijzing in de Heilige Qur'ān is:

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا

En wanneer de laatste belofte komt zullen Wij u allen tezamen brengen. (Qur'ān 17:105)

De belofte van de laatste dagen is niet de Dag des Oordeels, maar de tijd waarin de Beloofde Messias zou verschijnen. Het samenbrengen van Israël zou in zijn tijd plaatsvinden. Volgens de voorspelling was dit samenbrengen het gevolg van de Eerste Wereldoorlog.

De tijdslimiet van 16 jaar die voor deze ramp werd voorbehouden, was ook juist. De openbaringen erover kwamen in 1905. De oorlog begon in 1914 en de gevolgen eindigden in 1921. De verschillende vloten moesten niet alleen door de deelnemers aan de oorlog paraat worden gehouden, maar ook moesten hun wateren door neutrale landen bewaakt worden. Dit heeft de voorspelling ook vermeld. De voorspelling sprak van schepen die slag leverden op zee. Het wijst op een voorkeur die gegeven wordt aan kleine oorlogsschepen – een specialiteit van de oorlog 1914-1918.

Voorspellingen

Een teken voorspelt de plotselinge aard van het gebeuren. Het plotselinge uitbarsten van deze oorlog is bekend. Er werd wel een oorlog verwacht, maar toen deze begon was het toch plotseling. De moord op de Oostenrijkse prins en prinses bleek de vonk te zijn die het kruitvat in de lucht liet vliegen.

Een ander teken was het politieke voordeel dat het Arabische volk hieruit zou trekken. Het gevolg ervan was de onafhankelijkheid van de Arabische wereld. De vernietiging van de steden en plaatsen van goddeloos vermaak – in het Oosten van Frankrijk – vond plaats zoals het voorspeld werd.

Een openbaring sprak van ‘Onze overwinning’, dat is de overwinning van de kant die de Beloofde Messias en zijn volgelingen gunstig gezind was. De Britse geallieerde troepen ontvingen keer op keer wonderbaarlijke hulp en voorvallen liepen in hun voordeel uit zodat de overwinning tenslotte aan hen te beurt viel; hiervoor hadden de volgelingen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} gebeden.

Een zeer belangrijk teken was de voorspelling over de Tsaar van Rusland. De Tsaar zou tot een ‘beklagenswaardige toestand worden gereduceerd’ (*Hāl-e-Zār*). De gebeurtenissen die hiertoe leidden zijn het waard om te vertellen. De profetische beschrijving *Hāl-e-Zār* (beklagenswaardige toestand) betekent een voortdurende toestand van ellende en hulpeloosheid. Het betekent ook het einde van de heersende dynastie van Rusland; dus niet alleen van de Russische heerser. De voorspelling spreekt van Tsaar en niet van prins Nicolaas. Voor de Grote

Voorspellingen

Oorlog waren er al pogingen ondernomen om zich te ontdoen van het Russische Koningshuis, doch niets gebeurde. Maar, wat gebeurde er toen de vastgestelde tijd kwam?

Toen de revolutie van 1917 begon was de Tsaar niet in de hoofdstad. Hij verbleef aan het front om gevechtslinies en posities te inspecteren. Er was geen teken van revolutie. Indiscretie van de kant van de gouverneur leidde tot agitatie, die in goed georganiseerde landen gemakkelijk bedwongen kon worden. De Tsaar gaf bevel – volgens zijn eigen wens – om de zaak hard aan te pakken. Dit had niet de gewenste uitwerking. Integendeel, het had nog meer moeilijkheden tot gevolg. De Tsaar verving de gouverneur en vertrok zelf naar de hoofdstad. Onderweg hoorde hij meer van de gebeurtenissen. De situatie werd slechter. Men adviseerde de Tsaar de hoofdstad niet binnen te gaan. Hij trok zich er niets van aan en vervolgde zijn reis. Hij had niet veel verder gereisd toen hij hoorde dat de revolutionairen het Staatssecretariaat hadden bezet en dat er een volksregering geïnstalleerd was. In het tijdsverloop van één dag (12 maart 1917) was de grootste en machtigste vorst van de wereld afgezet en gereduceerd tot een onderdaan van zijn eigen volk. Op 15 maart tekende hij onder dwang dat hij en zijn familie nooit meer aanspraken op de Russische troon konden maken. De Tsaren waren niet langer meer heersers over Rusland. Maar de toestand zou nog erger worden.

Had Nicolaas II zichzelf en zijn familie gered door afstand te doen van de troon? Op 21 maart werd hij gevangen genomen en naar Skosile gebracht. Op 22 maart

Voorspellingen

erkende de Verenigde Staten de révolutionnaire regering. Dit deed alle hoop teniet, zelfs overleven werd nu twijfelachtig. De bondgenoten in de oorlog tegen Duitsland stonden nu tegenover elkaar. Maar er moest nog meer geleden worden. Tot nu toe waren de teugels van de regering in handen van een lid van de Koninklijke familie, Prins Dilvao. De aanwezigheid van de Prins aan het roer garandeerde een goede behandeling voor de afgezette Tsaar en zijn familie. Zij waren begonnen met tuinieren en andere bezigheden die passend waren voor een afgezette vorst en zijn familie. Maar in juli moest ook deze Prins aftreden, en de nieuwe man aan het roer werd Kerensky. Het leven van de gevangen Koninklijke familie was hard maar draaglijk. Op 7 november 1917 zonden de Bolshevik revolutionairen de Kerensky regering naar huis. De toestand van de Tsaar werd beklagenswaardig, het zou de moedigste man ontmoedigen. De Tsaar werd niet meer in het paleis gevangen gehouden, maar van de ene plaats naar de andere gebracht, totdat hij uiteindelijk terecht kwam in Ekaterinenburg; hier kreeg hij een proefje van de martelingen die hij zijn gevangenen deed ondergaan. Ekaterinenburg ligt ten oosten van de Oeral, meer dan 2000 kilometer van Moskou. Hier werden gereedschappen voor de mijnen gefabriceerd, die Russische gevangenen in de Koninklijke mijnen in de buurt gebruikten. Dit herinnerde de Tsaar aan de wreedheden die hij beging tegenover anderen.

De Bolsheviki regering verminderde nu zijn dagelijkse rantsoenen en gemakken. Zijn zieke kind werd in het bijzijn van zijn ouders door ruwe bewakers geslagen. Op de laatste dag werden de maagdelijke dochters in het

Voorspellingen

gedwongen bijzijn van de Tsarina verkracht. Als de Tsarina haar ogen afwendde van dit mensonterende toneel, dan dwongen de soldaten haar te kijken. De Tsarina moest meer ellende verdragen dan enig ander mens ooit ten beurt viel. Tenslotte werd op 16 juli 1918 de hele Koninklijke familie doodgeschoten. De voorspelling van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} – zelfs de Tsaar zal zich in de meest beklagenswaardige toestand bevinden - was op dat moment letterlijk vervuld. En toch vroegen de mensen om nog meer tekenen om de waarachtigheid van de goddelijke boodschapper te bewijzen.

X De uitbreiding van Qadian

Nu richten wij ons naar de voorspellingen over de uitbreiding en algemene vooruitgang van de volgelingen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as}; en wel eerst naar de voorspelling met betrekking tot de uitbreiding van Qadian, het dorp dat het hoofdkwartier werd van de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at.

Dit dorp zou volgens de voorspellingen groeien en zich uitbreiden tot mijlen ver in de omtrek, en het zou een welvarend centrum worden. Toch was het ten tijde van deze voorspelling een dorp met 2.000 inwoners die in lemen huizen onder primitieve omstandigheden woonden. Ze maalden hun eigen koren, enz. Als enige verbinding met de buitenwereld had men een postdienst die twee keer per week binnen kwam en uitging. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had niet veel volgelingen; ongeveer een paar honderd toen de voorspellingen bekend gemaakt werden. Hij kon hen niet gevraagd hebben om bij hem te

Voorspellingen

komen wonen omdat Qadian klein was en geen weg en treinverbindingen had.

Steden waar geestelijke leiders zijn geboren groeien niet onvermijdelijk. Ḥaḍrat Jezus^{as} werd in Nazareth geboren, en Nazareth is nog steeds een dorp. (Heiligen zoals Shahābuddīn Suhrwardī, Shaikh Aḥmad Sarhindī en Bahā'uddīn Naqshbandī (moge de Genade van Allah met hen zijn), werden in dorpen geboren; of gingen in dorpen wonen. Maar hun dorpen bleven dorpen. Als zij zich uitbreiden dan groeiden zij binnen hun natuurlijke grenzen.) Het stichten van steden is niet gemakkelijk. Zonder de geschikte fysieke en economische omstandigheden kunnen zij niet floreren. Vanuit dit gezichtspunt had Qadian geen kans. Het lag bijvoorbeeld niet aan een rivier of spoorlijn.

Tegen alle natuurlijke en normale verwachtingen in zou Qadian steeds meer uitbreiden. De volgelingen begonnen toe te stromen en sommigen vestigden zich er permanent. De volledige vervulling van de voorspellingen zal tijd vergen, maar hun gedeeltelijke vervulling is verbazingwekkend. In de twintiger jaren steeg het bevolkingsaantal tot 5.000, en in 1947, het jaar waarin India verdeeld werd in India en Pakistan, steeg het tot ongeveer 15.000; met scholen, middelbare scholen, drukkerijen, moskeeën en gastverblijven. Tijdens de afscheiding kwam Qadian aan India toe, en het grootste gedeelte van haar bevolking emigreerde naar Pakistan. Maar Qadian werd niet verlaten. (Het is het Centrum van de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at in India, een heilige plaats die door velen uit verschillende delen van de wereld bezocht wordt. Rab-

Voorspellingen

wah, het Centrum in Pakistan is voorlopig het hoofdkwartier van de Internationale Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at.)

XI Financiële verlichting

Chronologisch gezien hebben de eerste openbaringen betrekking op de belofte dat God Zelf voor de financiële noden van de Beloofde Messias zal zorgen en voor die van zijn Gemeenschap. De eerste openbaring kwam op de avond van zijn vaders dood. Deze gebeurtenis betekende verlies van inkomsten voor de familie. Een openbaring waarschuwde hem over de op handen zijnde dood, de andere verzekerde hem van Gods hulp. De Arabische openbaring kan vertaald worden met:

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ

Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} deelde dit aan enkele van zijn vrienden mee. Eén van hen, een Hindoe, ging toen naar Amritsar om een zegelring te laten maken met de Arabische tekst in de steen ervan gegraveerd. Zijn oudere broer – die de familieaangelegenheden behartigde spande een rechtszaak aan tegen de rest van de familie. Meer dan tweederde van het bezit ging over in handen van de rest van de familie. Er bleef erg weinig over voor de twee broers; dit was nauwelijks genoeg om van te leven, en niet genoeg voor het grote werk dat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} op het punt stond te beginnen. Er was geld nodig voor de publicatie van het belangrijke boek *Barāhīne-Aḥmadiyyah*. Op de een of andere manier kwamen de gelden hiervoor binnen van inschrijvers op

Voorspellingen

het boek, dat in delen werd uitgegeven. Maar er was meer geld nodig. De gepubliceerde delen deden de Hindoe, Christelijke en Sikh critici verstoeld staan. Er ontstond grote opwindings. Een antipropaganda campagne werd georganiseerd, waarbij zich uit jaloezie enkele Moslims voegden. Er was geld nodig om deze gezamenlijke aanval het hoofd te bieden. En dank zij God kwamen de gelden hiervoor binnen.

En nu, nadat hij de goddelijke mededelingen dienaangaande ontvangen had, kondigde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} af dat hij de Moslim Messias was die voorspeld werd in de profetieën van de Heilige Qur'ān en Ḥadīth. De eerste Messias was dood zoals alle andere stervelingen. De beloofde komst was de komst van een ander. Iemand onder de volgelingen van de Heilige Profeet^{sa}, in geest en karakter van de eerste Messias. Deze aankondiging deed een storm van tegenstand opwaaien. De antwoorden aan critici en verzoeken om inlichtingen moesten gepubliceerd en verspreid worden. De uitgaven begonnen alle verwachtingen te overschrijden. Er moest een gastverblijf en een vrije keuken geïnstalleerd worden om een stroom van gasten te ontvangen; velen stroomden toe om er voor een bepaalde tijd te blijven. De financiële lasten zouden de Gemeenschap bij de opzet ervan ontwricht hebben als Allah niet geholpen zou hebben. Een paar dozijn mensen, allen erg arm, bewezen tegen deze behoeften opgewassen te zijn. De belofte van God: 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?' werkte.

Men begon de Ahmadi-Moslims te vervolgen. Volgens een *fatwā* was de straf voor de Aḥmadīs de dood. Het

Voorspellingen

plunderen van hun huizen, hun bezit afnemen, hun vrouwen ergens anders huwen zonder eerst gescheiden te zijn, was een prijzenswaardige daad. Hier en daar handelden mensen in overeenstemming met deze *fatwā*. Aḥmadī-Moslims werden uit hun huizen gezet en ontslagen. Een stroom van vluchtelingen die naar Qadian kwamen deed de uitgave van huisvesting en voedsel hoog oplopen. De toegewijden vonden echter de benodigde fondsen, niet alleen voor de vluchtelingen, maar ook voor de zaak waarvoor zij zich inzetten. Het gastenverblijf was altijd vol. Het huis van de Beloofde Messias was ook vol. Iedere kamer scheen onderdak aan een familie te geven. De financiële lasten werden steeds zwaarder, maar zij werden met opgewektheid gedragen. Zij werden licht door de herinnering 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?'.

In 1898 opende Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} een High School die een religieuze cursus zou toevoegen aan het gebruikelijke schoolprogramma. Men begon twee maandbladen, één in Engels en één in Urdu, om uitleg van de Islam te geven. Van tijd tot tijd werden hier andere activiteiten aan toegevoegd. Men begon missionarissen en missies te onderhouden evenals een bureau dat het groeiende werk organiseerde en dirigeerde. Alles heeft zich thans aanmerkelijk uitgebreid en er worden steeds nieuwe afdelingen, divisies en doelstellingen aan toegevoegd. Op de voorgrond staan de nieuwe moskeeën die in het buitenland gebouwd worden en het drukken van vertalingen van de Heilige Qur'ān in Europese, Afrikaanse en Aziatische talen.

Voorspellingen

De jaarlijkse begroting van de Gemeenschap (in 1966) bedroeg ongeveer tien miljoen roepies; het totale bedrag werd bijeengebracht uit vrijwillige bijdragen, het resultaat van goddelijke Genade die beloofd werd in de openbaring: 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?'.

De Gemeenschap blijft echter arm, en dit komt overeen met de geschiedenis van alle godsdienstige groeperingen. Denk aan wat ze zeiden over de vroege Islam:

وَمَا تَرْكَ أَتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بِادِّئِ الرَّأْيِ

... wij zien dat niemand u heeft gevolgd, behalve de minsten en de eenvoudigen van geest onder ons. (Qur'ān 11:28)

De moraal hiervan is duidelijk. Het succes van goddelijke groeperingen kan niet toegeschreven worden aan menselijke inspanningen. De Ahmadiyya Moslim Djamā'at heeft haar aanwinsten, haar bescheiden middelen. Sommige Ahmadi-Moslims zijn kapitaalkrchtig, op kleine schaal, maar de verantwoordelijkheden van de Gemeenschap blijven toenemen. De opofferingen die de leden zich getroosten kunnen alleen toegeschreven worden aan goddelijke hulp en genade. Hun geloof is een gave Gods. Hun toewijding aan de zaak alleen van Allah. Er zijn miljoenen Moslims in de wereld. Hoeveel hebben zij over voor de zaak van de Islam? Als andere Moslims gaven wat Ahmadi-Moslims geven voor wereldprojecten, dan zouden de monetaire fondsen onmetelijk zijn. Op het ogenblik geven zij niet eens een fatsoenlijk gedeelte van wat deze arme groep Moslims geeft voor Islamitische doeleinden. Vanwaar dit verschil? Omdat Ahmadi-

Voorspellingen

Moslims ondersteund worden door de veelzeggende goddelijke belofte: 'Is Allah niet toereikend voor Zijn dienaar?'.

XII De uitbreiding van de Gemeenschap

Deze voorspelling heeft betrekking op de goddelijke beloften over de verspreiding van de boodschap, de ideeën, de geest, en de methodes die Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} werd opgedragen te onderwijzen. Het waren de ideeën en de leerstellingen van de Heilige Qur'ān die vergeten waren.

In de geestelijke loopbaan van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} begonnen de beloften op een zeer vroeg tijdstip uit te komen;

میں تیری تبلیغ کو دنیا کے کناروں تک پہنچاؤں گا

Ik zal uw boodschap verspreiden tot alle hoeken van de aarde.

میں تیرے خالص اور دلی محبوبوں کا گروہ بھی بڑھاؤں گا اور ان کے نفوس اور

اموال میں برکت دوں گا اور ان میں کثرت بخشوں گا

Ik zal u meer trouwe en oprechte vrienden geven, en hun nageslacht en hun rijkdommen doen toenemen.

اللہ اس گروہ احمدیاں کو نشوونما دے گا۔ یہاں تک کہ ان کی کثرت اور برکت
نظروں میں عجیب ہو جائے گی۔

Voorspellingen

Allah zal deze Gemeenschap van Aḥmadīs doen groeien, zodat hun aantal en hun belangrijkheid velen verbaasd zullen doen .

يَأْتُونَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ

Zij zullen in groten getale komen.

إِنَّا أَعْطَيْنَكَ الْكَوْثَرَ

Wij zullen u zeker van alles méér geven.

ثُلَّةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَثُلَّةٌ مِنَ الْآخِرِينَ

Een groep uit de vroegere en een groep uit de mensen van de latere volkeren.

Dit laatste schijnt te beloven dat de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at mensen zal aantrekken van onder de volgelingen van eerdere profeten en onder de Moslims. Sommige openbaringen kwamen in het Engels:

I will give you a large party of Islam

Ik zal u een groot deel van de volgelingen van de Islam geven.

Een ander openbaring zei:

إِنَّا نَرِثُ الْأَرْضَ نَاكُلُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا

Deze aarde is ons erfdeel. Wij zullen het van alle kanten opslokken.

Voorspellingen

Deze openbaringen beloven de uitbreiding van de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at. En toch, in de tijd dat deze kwamen kon de mensheid niet vermoeden dat ze bewaarheid zouden worden. Een mens ontving ze. Hij liep alleen in de kleine binnenplaats van zijn huis. Hij schreef ze op zoals ze kwamen. De burens behandelden hem met minachting. Maar de openbaringen bewezen waar te zijn. Hier en daar traden nieuwe Aḥmadī-Moslims toe en er werden nieuwe Aḥmadī gemeenschappen en centra gevormd. In delen van Azië, Afrika, Europa en Amerika. De zich steeds meer uitbreidende Gemeenschap is een bewijs van de waarheid van de beloften die eraan voorafgingen.

Als dat wat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} voorspelde niet in de naam van Allah voorspeld werd, waarom kwam het dan uit? Hoe vreemd het ook mag klinken, tot nu toe behandeld Europa en Amerika de Islam als hun prooi, maar nu is de tijd aangebroken waarop de Islam Europa en Amerika als zijn prooi kan beschouwen. De zaken zijn omgekeerd. Islam is in opmars en haar vijand is op de terugtocht. ‘Alle lof zij Allah, de Heer der werelden’.

Argument 11: De liefde voor God en Zijn Profeet

Na het argument van de voorspellingen moeten wij nu eens naar een ander argument kijken, en wel naar dat wat in de Heilige Qur'ān staat in de verzen:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

En zij, die naar Ons streven, – Wij zullen hen zeker op Onze wegen leiden. (Qur'ān 29:70)

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

Zeg: indien gij Allah lief hebt, volg mij. Allah zal u liefhebben en uw zonden vergeven. (Qur'ān 3:32)

Brandende liefde voor God en de Heilige Profeet^{sa} resulteren in (en het is er tevens bewijs van) afhankelijkheid van God en de Heilige Profeet^{sa}. God houdt van hen die Hem en Zijn Profeet^{sa} liefhebben. Een criterium van waarachtigheid (waarachtigheid van de aanspraken van een persoon op Gods gunst en nabijheid) is de mate van zijn liefde voor God en de Profeet, en de kwaliteit van zijn toewijding aan deze twee.

De Heilige Qur'ān over de liefde voor God

Liefde voor God is de maatstaf voor iemands nabijheid tot God. Maar wat is liefde? In de Heilige Qur'ān vinden we daar een beschrijving van:

De liefde voor God en Zijn Profeet

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ
اِقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنْ
اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

Zeg, indien uw vaders en uw zonen, en uw broeders en uw vrouwen, en uw verwanten, en de rijkdommen die u verkregen hebt, en de handel waarvan u slapt vreest, en de woningen waarvan u houdt, u liever zijn, dan Allah en Zijn boodschapper en het streven voor Zijn zaak, wacht dan tot Allah met Zijn oordeel komt; Allah leidt het ongehoorzame volk niet. (Qur'ān 9:24)

De liefde voor God is de bereidheid om opofferingen voor Zijn zaak te doen. De betekenis van liefde, zonder daar opofferingen voor te willen doen, is ijdel en een hol gepraat. Liefde toont zich door zichtbare handelingen en betrokkenheid.

Als onze betekenis waar en oprecht is, dan moeten wij dit tot uitdrukking kunnen brengen in ons gedrag, onze aanbidding, ons vasten, onze omgang met anderen en onze liefde voor het Heilige Boek. Deze tekenen werden zichtbaar in Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} toen hij de jaren des onderscheid bereikte. Zijn gedachten richtten zich op God en de Heilige Profeet^{sa}. Vanaf zijn prille jeugd leefde hij volgens de Wet – de *sharī'ah*. Na zijn eerste onderwijs, dat hij thuis kreeg, begon zijn vader erop aan te dringen dat hij een baan moest aannemen. De gewoonte was een baan als regeringsambtenaar. Maar de

De liefde voor God en Zijn Profeet

jonge Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} kon hiertoe niet overgehaald worden. Een Sikh vriend van de familie nam het op zich om namens zijn vader hierover met hem te spreken. De Sikh trof Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} in zijn kamers in afzondering, totaal opgegaan in zijn studie. De Sikh sneed het onderwerp aan. 'Mijn vader,' zei Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} geduldig 'wil dat ik in overheidsdienst treed, maar ik vrees dat ik al in dienst ben van een ander (God bedoelende)'.

Hij bracht zijn dagen door met het lezen van en het mediteren over de Heilige Qur'ān, de Ḥadīth en Mathnawī Rūmī. Zijn bezoekers waren arm en hij deelde zijn eten met hen. Vaak gaf hij al zijn eten aan hen. Vaak vergat het gezin van zijn broer hem eten te brengen. Dan nam hij genoegen met geroosterde kikkererwten. Om aan het aandringen van zijn vader te ontkomen nam hij een baan aan buiten Qadian te Sialkot bij het kantongerecht. Gedurende de tijd die hij vrijmaken van rechtszaken studeerde en mediteerde hij. Waarschijnlijk dat gedurende deze tijd in Sialkot Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zich ten volle bewust werd van de hachelijke toestand waarin de Islam zich bevond, en van de handelwijze van de Christelijke missionarissen. Sialkot was het middelpunt van Christelijke activiteiten geworden. Priesters vielen de Islam openlijk aan en zaaiden haat ertegen.

Het Christendom was de godsdienst van de toenmalige heersers over India. De mensen waren bang om openlijk weerstand te bieden tegen de predikers van het Christendom. Sommige 'ulemā die dat wel durfden werden voor schut gezet. Hun kennis was spaarzaam, hun begrip en

houding was duister. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} besloot de priesters van repliek te dienen.

Er waren ook andere tegenstanders van de Islam, de Āryah Samāj schrijvers en predikers, die laaghartige en lasterende aanvallen op de Islam en de Heilige Profeet^{sa} deden. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} overdacht de gevaren die zij en ook sekten zoals de Brahmo Samāj vormden.

Het opgaan in God

In de tussentijd verzocht zijn vader hem naar Qadian terug te keren. Hij dacht dat zijn zoon nu wel volgens de voorschriften kon werken en dat hij nu al zijn aandacht zou kunnen wijden aan aangelegenheden betreffende het familiebezit. Hij vroeg om met rust te worden gelaten. Maar de druk van de rechtszaken en andere aangelegenheden drukten zwaar op de vader, en dus besloot de jonge Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad terug te keren om te helpen. Gedurende zijn bezoeken aan het gerechtshof werd het steeds duidelijker hoe hij in God geabsorbeerd was. Anderen stonden erop dat hij zou blijven, aangezien de zitting elk ogenblik zou kunnen beginnen. Maar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} bleef niet. Terwijl hij afwezig was kwam de zaak voor waar hij zich mee moest bezighouden. Het recht kon zich tegen hem gekeerd hebben. Maar de rechter negeerde zijn afwezigheid en besloot de zaak in zijn voordeel, zijn vaders voordeel, om precies te zijn.

Een ander voorval vond plaats in Lahore. De familie had hoger beroep aangetekend voor bij de arrondissements-

rechtbank betreffende een eigendomsrecht van het familiebezit. Op een zekere dag keerde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} terug van de rechtszaal in een hele gelukkige en tevreden stemming. Zijn gastheer, een levenslustige vriend, trok hieruit de conclusie dat de uitspraak in zijn voordeel was geweest. Maar al spoedig kwam hij erachter dat hij de zaak verloren had. Waarom was hij zo tevreden, vroeg de vriend. Omdat hij nu geruime tijd kon wijden aan gebed en meditatie.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} schrijft aan zijn vader

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} vond al gauw dat zijn aanwezigheid in de rechtszaal niet kon samengaan met zijn leven van studeren, bidden en mediteren. Hij schreef daarom naar zijn vader met het verzoek hem van zijn plichten die verband hielden met de familierechtszaken te ontslaan. Zoals gebruikelijk schreef hij in het Perzisch. De brief luidde:

Mijn meester, mijn vader, vrede!

*Met gepaste gehoorzaamheid en nederigheid
legt ondergetekende dit aan u, hooggeëerde,
voor dat ik ieder jaar met mijn wereldse en
geestelijke ogen, landen en steden een of
andere ramp zie overkomen, waardoor
vrienden en familieleden van elkaar ge-
scheiden worden, en dat er geen jaar voorbij
gaat zonder dat er een grote brand uitbreekt
of dat er een ramp zich voltrekt zoals bij de
komst van de Dag des Oordeels; dat daarom
mijn hart koud geworden is voor deze wereld*

De liefde voor God en Zijn Profeet

en mijn gezicht bleek van angst voor de toekomst. Vaak herinner ik mij de beroemde regels van Shaikh Muṣliḥud-Dīn Sa‘adī Shirazī terwijl de tranen langs mijn wangen lopen. ‘Vertrouw niet op dit vluchtige leven, denk niet dat u veilig bent voor de sport van tijdverdrijven.’ Twee regels van een gedicht van Farrukh Qadiani (een pseudoniem van Hadrat in zijn eigen vroegere gedicht) zijn ook als zout op mijn gewonde hart. ‘Jongeling bindt uw hart niet aan dit leven, het ogenblik van de dood zou wel eens nabij kunnen zijn!’

Daarom wil ik voor de rest van mijn leven in eenzaamheid doorbrengen, weg van het gezelschap van mensen, zodat ik al mijn tijd kan wijden aan de herinnering aan God, om zo mijn vroegere gemiste kansen goed te maken en mij te behoeden voor toekomstige rampen. ‘Het leven is weggeëbd, alles op een paar stappen na. Ik blijf beter wakker in de nog resterende nachten omwille van iemand die mij zeer dierbaar is!’

Deze wereld heeft geen gezond fundament, het leven hier kan niet vertrouwd worden. ‘Hij die van anderen leert is wijs.’

En vrede.

De liefde voor God en Zijn Profeet

Toen zijn vader stierf ging hij spoedig weer studeren, bidden en vasten, met slapeloze nachten. De belangen van hun bezittingen vertrouwde hij aan zijn oudere broer toe.

In navolging van een aanwijzing van God begon hij met het grote boekwerk *Barāhīne-Aḥmadiyyah*. Hierin beloofde hij 300 argumenten als bewijs voor de Islam te leveren. Er zijn vier delen verschenen. Men was het er over eens dat sinds eeuwen niet iets dergelijks over de Islam was geschreven. Ook de vijandigheid tegenover hem nam toe, maar zijn voortdurende dienst aan de Islam veranderde hierdoor niet.

Wat deden de *‘ulemā*? Zij scholden elkaar voor *kāfir* uit, zij debatteerden over dwaze vraagstukken zoals hoe men zijn handen moest houden tijdens het gebed. Kon men de *Takbīr* (Allāhu Akbar) hardop zeggen als men in het gezamenlijke gebed van houding veranderde, enz.

***‘Ulemā* verspillen hun tijd**

De *‘ulemā* verspillen hun tijd en hun krachten, terwijl de Islam met uitsterven bedreigd werd. Zij brachten sektarische verschillen aan de orde terwijl de fundamente van de Islam aangevallen werden. Alleen Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} had gezien wat werkelijk gedaan moest worden. Ongeloof en werkeloosheid waren de ziekten. Het geneesmiddel was: toewijding aan God en de verdediging van de Islam tegen lage aanvallen.

Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} trad in het strijdperk tegen de aanhangers van de Āryah Samāj Diyanand, Lekh

De liefde voor God en Zijn Profeet

Rām, Jiwan Dās, Murlī Dhar en Inder Mun en onder de Christenen Fateḥ Masīḥ, Ātham, Martin Clarke, Howell, en Tālib Masīḥ.

Als hij maar van iemand hoorde dat deze geïnteresseerd was in de Islam, dan schreef hij hem meteen om de waarheid van de Islam uiteen te zetten. De bekering van de Amerikaan Alexander Russell Webb was een resultaat van zijn correspondentie. Webb gaf zijn diplomatieke loopbaan op om missionaris voor de Islam te worden.

Wanneer er ergens een vijand van de Islam was, een valse profeet als Dowie of Piggott dan daagde Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} hem zeker uit. Dag en nacht gedurende zijn lange leven – hij werd 74 jaar – bleef hij een toegewijde dienaar van de Islam. Zijn toewijding aan God en Zijn Profeet was volledig en alomtvattend. Slaap, rust en eten konden uitgesteld worden, maar iets dat voor de Islam gedaan moest worden kon niet uitgesteld worden.

Hij verwelkomde elke hulp van vrienden en was daar dankbaar voor. De doktoren schreven hem rust voor, maar hij vond alleen maar rust in het werk voor de Islam. De nacht voor zijn sterfdag was hij wakker gebleven om zijn geschrift '*Boodschap voor vrede*', waarin hij Hindoes en Moslims uitnodigde zich te verenigen, te beëindigen.

De kwaliteit van zijn liefde voor God en de Heilige Profeet^{sa} komt karakteristiek tot uitdrukking in zijn gedichten, speciaal in de Arabische en Perzische.

Argument 12: Verrijzenis van de doden

Ons twaalfde argument, dat is samengesteld uit duizend en kleinere argumenten, gaat over het verschijnsel van levengevende krachten.

Hadrat Jezus^{as} had de macht om doden tot leven te wekken. Maar om te denken dat – zoals de Christenen en zelfs de Moslims denken – Ḥadrat Jezus^{as} doden letterlijk en lichamelijk weer tot leven opwekte is verkeerd. Zulke krachten geeft God niet aan de mensen. Als Hij dat deed dan zou Hij niet de Ene, Unieke en Enige God zijn die Hij is.

Leven voor de geestelijke doden

Het zijn de geestelijke doden die tot leven hersteld kunnen worden. In deze betekenis is er geen profeet geweest, van Adam tot de Heilige Profeet (vrede zij met hen allen), die niet de doden tot leven heeft opgewekt. Het doel van hun komst is juist dit soort van opstanding. Een kenmerk hiervan, waarnaar een profeet beoordeeld kan worden, is juist of hij wel of niet in staat is om nieuw leven te geven aan de geestelijk doden. Als dit niet het geval is, dan moet men zijn aanspraken met achterdocht aanschouwen. Maar als hij hiertoe wel in staat is, dan moet hij de ware man van God zijn.

Ḥadrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was in staat dit teken op zo een duidelijke en overvloedige wijze te tonen dat er geen twijfel aan was dat hij een ware boodschapper van

Verrijzenis van de doden

God was. Hij bracht geestelijk leven voor duizenden die voorheen geestelijk dood waren geweest.

In die tijd was de gehele wereld geestelijk dood. Volgens de traditie van de Heilige Profeet^{sa} zou iedere profeet sinds de tijd van Noah dit voorspeld hebben, en gewaar-schuwd hebben voor de bedreiging van onze tijd. De Heilige Profeet^{sa} noemde deze tijd de 'bedreiging van de *dajjāl*'. De geestelijke malaise en de daaruit voort-komende geestelijke dood zouden door de *dajjāl* ver-spreid worden. Het was de zending van de Beloofde Messias om het geestelijke leven van de mensen weer te herstellen.

Wat Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} op dit terrein be-reikte kan afgewogen worden tegen wat andere gods-dienstige leraren bereikten. Ḥaḍrat Mozes^{as} was zonder twijfel een grote profeet, maar hij verenigde in zich politieke en geestelijke doelstellingen. Velen geloofden uit politiek oogpunt alleen maar uiterlijk. In Egypte:

فَمَا أَمَّنَ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّتُهُ

*Niemand geloofde Mozes, dan enige jongelingen.
(Qur'ān 10:84)*

Zelfs toen Ḥaḍrat Mozes^{as} uit Egypte was weggetrokken geloofde de meerderheid van de opstandige volgelingen van Ḥaḍrat Mozes^{as} slechts uit politiek eigenbelang. Ze zeiden:

يُؤْمِسِي لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً

Verrijzenis van de doden

O, Mozes, wij zullen u geenszins geloven, totdat wij Allah van aangezicht tot aangezicht zien. (Qur'ān 2:56)

Ḥaḍrat Jezus^{as} had zoals wel bekend is, slechts weinig volgelingen, en zij die tot een echt geestelijk leven opbloeden waren gering. Maar Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} was een volgeling van de Heilige Profeet Muḥammad^{sa}. Hij zou de superieure geestelijke successen en zegeningen van zijn Meester weerspiegelen. De geestelijke verandering die hij tot stand moest brengen moest uniek zijn. Wat vond hij toen hij kwam? Bijgelovigheid dat zich uitgaf voor godsdienst, het najagen van lage wereldse doeleinden, over de hele wereld verspreide zich onverschilligheid en zelfs opstand tegen geestelijke zaken, minachting voor een godsdienstige levenswandel, geopenbaarde kennis en geopenbaarde waarschuwingen voor morele waarden, onverschilligheid tegenover het gebed en gebrek aan respect voor godsdienstige leraren.

En wat bereikte hij? Een groep van volgelingen die een goede scholing had en toch in God en Zijn profeet geloofde, evenals in engelen, gebed, wonderen, openbaringen, het leven hierna, de Dag des Oordeels, de Hemel en Hel; en die ook de voorgeschreven Islamitische verplichtingen nakwam. Slechts enkelen schieten tekort in het nakomen van hun verplichtingen ten opzichte van de dagelijkse gebeden. Zij volgen hun wereldse roeping, maar zijn tegelijkertijd toegewijde dienaren van God en Zijn Profeet. Als ze bidden vloeien tranen langs hun wangen. Hun harten worden week uit dankbaarheid aan God. Hun bezorgdheid over de godsdienst is groter en

Verrijzenis van de doden

dieper dan hun belangstelling voor persoonlijke en politieke aangelegenheden. Velen van hen hebben hun wereldse carrière opgegeven om de zaak van de Islam te dienen.

Ze hebben er vrede mee om in armoede te leven, zodat het geloof en hun leven vol van religie kan bloeien. Ze hebben de aantrekkingskracht van een zorgeloos bestaan afgewezen en aanvaard in plaats daarvan de discipline en aanwijzingen van hun Imām, en dit alles voor de zaak van de Islam.

Het kwaad dat door de *dajjāl* gesticht werd, werd in de hand gewerkt door wereldwijde organisaties. De pogingen die voor de Islam worden aangewend moeten ook op een wereldwijde schaal georganiseerd worden. De volgelingen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} moeten daarom niet alleen zichzelf beschikbaar stellen, maar ook hun tijd, talent en geld in dienst stellen van hun Imām, de opvolger van de Beloofde Messias.

Velen van hen wonen ver van huis en familie en werken niet voor persoonlijk winstbejag of politiek opportunisme, maar uitsluitend voor de Islam. Vele anderen wachten op hun beurt om soortgelijke diensten te verrichten. Zij zijn de doden van weleer die tot leven opgewekt zijn door de aanraking van de Messias van de Islam.

Als er ergens in bijvoorbeeld Engeland, Amerika of ergens anders in het westen, eenzame Moslims zijn die prediken, de Islam uitleggen en verdedigen, dan zijn dat

Verrijzenis van de doden

de doden die door de Islamitische Messias weer tot leven opgewekt zijn.

Als er ergens toegewijde personen zijn die zich hebben gevestigd in delen van Afrika, die de heidenen en de Christenen oproepen tot de boodschap van *Tawhīd* – het zuivere Monotheïsme van de Islam – dan zijn dat de volgelingen van de Beloofde Messias.

En als er al mensen bezig zijn zich voor te bereiden of al zijn vertrokken naar andere delen van de wereld om de boodschap van de Islam, het Islamitische geloof, de Islamitische manier van aanbidden en de Islamitische gebruiken te verspreiden, dan zijn dat de volgelingen van diezelfde Messias.

Tekenen van leven

Wie kan deze tekenen van leven verkeerd begrijpen? Hoeveel van de vier-, vijf-, zes-, of achthonderd miljoen Moslims in de wereld hebben hun huizen verlaten om anderen over de Islam te vertellen. Honderden Aḥmadī-Moslims hebben hun huizen verlaten, en zijn nu in vreemde landen met voor hen onbekende klimaten om voor de Islam te werken. Zij hebben hun privé zorgen en verplichtingen. Zij hadden thuis kunnen blijven en hun roeping en carrière kunnen volgen, maar zij hebben de gave van het leven van de Messias gekregen en besloten om de gift aan anderen door te geven.

Leven geeft meer leven. De volgelingen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} die tot leven kwamen door zich aan hem te binden, zijn zelf ook in staat om leven aan

Verrijzenis van de doden

anderen te geven. De levengevende krachten van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} zijn het bewijs van de speciale Genade van God. De krachten worden overgedragen op zijn volgelingen, die ook in staat zijn om leven aan anderen te geven, op hun manier en volgens hun verdiensten. Zij kunnen vertellen over de schoonheid van de Heilige Qur'ān. Hun geloof lost twijfel en moeilijkheden op. Geen gedachtegang of ideologie die de Islam aantasten of uitdagen, kan hen intimideren. De gave van het contact met God door middel van dromen, visioenen en openbaringen is ook van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} overgegaan op zijn volgelingen. De levende God spreekt tot hen en maakt Zijn Wil aan hen bekend. Ze worden geleid naar wegen die tot Zijn welbehagen leiden, tot Zijn goedkeuring. Zij ontvangen moed en vertrouwen van Hem.

Het aanvaarden van gebed en de gave van speciale goddelijke hulp begenadigt ook hen en leeft voort door hen. Hun vijanden lijden nederlaag en schande. Hun offeringen worden telkens weer beloond. Zij voelen zich niet eenzaam of verlaten. God is met hen. Hij beschermt hen en hun dagelijks werk voor de Islam. De levengevende krachten van de volgelingen, weerspiegelen de levengevende krachten van de Messias.

De levengevende krachten van de Messias reflecteren de levengevende krachten van zijn Meester en Leraar Muḥammad^{sa}! Alle genade komt van Muḥammad, vrede en zegeningen van God zij met hem. 'Gezegend is de leraar en gezegend is de leerling.' (Een openbaring aan de Belofde Messias.)

DEEL III: UITNODIGING

Onze argumenten voor de waarachtigheid van de aanspraken van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} eindigen hiermee. De lezer wordt nu uitgenodigd ze één voor één te overwegen. Als hij dit doet met de bedoeling om de waarheid te vinden, dan zal hij ervan overtuigd raken dat de Messias gekomen is en dat hij Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uit Qadian is. Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} is de Beloofde Messias, de aangestelde boodschapper. Het is nutteloos om nu nog op iemand anders te wachten.

Wij hebben het bewijs van de tijd. De morele en geestelijke situatie van onze tijd schreeuwt om een boodschapper; de toestand waarin zich de Islam en de Moslims bevinden schreeuwen telkens erom dat de Beloofde Hersteller moet komen.

De tekenen die van tevoren zijn vastgelegd, en die zijn komst aankondigen zijn één voor één verschenen. Als de beloofde persoon nu nog niet verschenen is, wanneer zal hij dan komen?

De aanspraken zijn bewezen

De enige die er aanspraak op maakt om aan de voorspellingen te voldoen is Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} uit Qadian. Hij heeft zijn aanspraken ondersteund door zuiverheid van persoon en karakter, die door vriend en vijand bevestigd zijn. Door krachtige argumenten heeft hij de triomf van de Islam over andere godsdiensten ingeluid. Hij heeft opnieuw het Moslim geloof tot leven ge-

Uitnodiging

bracht en alle afwijkingen die over de eeuwen erin geslopen waren eruit verwijderd. Gedurende zijn hele leven heeft hij zich verheugd in de hulp en liefde van God, zoals alle goddelijke boodschappers dat altijd hebben gedaan. Hij behaalt overwinning op overwinning op zijn tegenstanders. Zijn vijanden leden de nederlaag, werden vernederd en vonden de dood. De engelen van God werkten voor zijn zaak, en hemel en aarde werden voor zijn zaak bewogen. Hij nodigde allen uit, met inbegrip van de beste geleerden van zijn tijd, om zijn aanspraken op wonderbaarlijke intellectuele gaven te onderzoeken, maar niemand durfde.

Zijn wonderbaarlijke Arabische verhandelingen over de betekenis van de Heilige Qur'ān blijven ongeëvenaard. En waarom niet?

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

Een beschermd Boek, dat niemand zal aanraken behalve zij die zich louteren. (Qur'ān 56: 79-80)

Hij kreeg kennis van de Onzichtbare. Zijn voorspellingen die al in vervulling zijn gegaan, en die nog op vervulling wachten zijn bewijzen van zijn waarachtigheid, evenals van de macht en de kracht van God. Zijn hele leven heeft hij bewezen een toegewijde aan God en Zijn Profeet te zijn. Zulke toegewijde personen zijn de geliefden van God en zij zijn geboren om Zijn genade en gunst te ontvangen.

Hij heeft een groep volgelingen achtergelaten, die zich wijden aan de dienst van de Islam, en die de belofte heb-

Uitnodiging

ben afgelegd te werken voor de wedergeboorte van de Islam, het geloof van deze tijd.

Moslims die van de Islam en de Heilige Profeet^{sa} houden, en die bereid zijn de belangen van de Islam boven van henzelf te stellen, zullen niet twijfelen om de waarheid te aanvaarden, nadat deze hen duidelijk is geworden.

De toestand waarin de Islam zich bevindt roert ons tot medelijden. Wie zou niet alles in het werk willen stellen om de Islam weer tot leven te wekken en te zien bloeien? Maar de liefde die de Moslims voor de Islam hebben schijnt niet verder dan hun lippen te gaan. Velen van hen geven alleen om de politieke voorspoed van de Moslims, wat ook van belang is; maar om voor de voorspoed van de Islam als zodanig te zorgen is een geheel andere zaak. Wie trekt zich hiervan iets aan? Velen schijnen te denken dat de Islam welvarend zal worden zodra of alleen maar als de Moslims in wereldlijke zin beginnen op te bloeien. Dit zou alleen maar het beeld dat de vijanden zich van de Islam gevormd hebben ondersteunen. Namelijk dat de Islam zijn bestaan dankt aan het bestaan van het zwaard, en dat het weer het zwaard nodig heeft om opnieuw tot leven te komen.

Maar God heeft bevolen dat deze verkeerde voorstelling van de Islam voor eens en voor altijd vals zal blijken te zijn. Hij heeft daarom een volgeling van de Heilige Profeet^{sa} gezonden om aan te tonen dat de Islam zich weer over de wereld kan verspreiden. Niet door geweld, en niet door politieke druk waartoe de Moslims door de Voorzienigheid niet meer in staat zijn, maar door argu-

Uitnodiging

ment, en persoonlijke voorbeeld en overreding. Alleen op deze manier kan het verkeerde beeld van de Islam vervangen worden door zijn ware gedaante.

God wil dat zelfs de vijanden van de Profeet^{sa} zich bij hem zullen aansluiten als zijn volgelingen en dienaren. Om dit mogelijk te maken staat maar één weg open, en dat is door de zuivere Islam te presenteren, zoals die opnieuw beschreven is door de Beloofde Messias. Als men zich afzijdig houdt van de Beloofde Messias dan staat dit gelijk met het verhinderen van de beloofde vooruitgang. Het komt erop neer dat men de vijand helpt. Geen wonder dat de Heilige Profeet^{sa} gezegd heeft: *'Er is geen angst voor de Ummah die mij aan het ene eind en de Messias aan het andere heeft.'* (Ibn Mājah)

Muren die veiligheid bieden

De Heilige Profeet^{sa} is een muur die veiligheid geeft. De Messias is de andere veiligheidsmuur. Hij die de Messias verwerpt is buiten de grenzen van veiligheid. De beloften van God voor het herleven van de Islam in onze tijd, zijn verbonden met de komst van de Messias. De Islam is voorbestemd om door hem weer nieuw leven te krijgen. De boom die tekenen van verdorring vertoond kan weer groen worden, als de regen op tijd komt. Zo zal ook de droge en bijna dode boom van de Islam weer groen worden nu de Beloofde Messias is gekomen. Zijn volgelingen hebben nieuwe hoop, nieuw geloof en nieuwe kracht gekregen. Nu geen aanbidding meer van Ḥaḍrat Jezus^{as} als God of als Zoon van God. God is Genadevol, Hij wachtte erop dat de mensheid zich tot Zijn Heilige

Uitnodiging

Boek zou keren, maar zij hebben zich ervan afgewend.
Zij vergaten de waarschuwing die het Boek zelf bevatte:

يَرْبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا

O, mijn Heer, mijn volk heeft deze Qur'ān verzaakt!
(Qur'ān 25:31)

Geen wonder dat God diegenen verlaten heeft die Zijn Boek verlaten hebben. Hij zal Zich niet in genade tot hen wenden tenzij zij verklaren, aan de hand van de Beloofde Messias, dat zij het Heilige Boek niet meer met onverschilligheid zullen behandelen en dat zij hun tekortkomingen en fouten uit het verleden zullen goedmaken. Zij hadden er vrede mee dat de Heilige Profeet^{sa} in deze aarde begraven ligt en dat Ḥaḍrat Jezus^{as} van Nazareth levend ten hemel is opgestegen. God deed hen ook een laag niveau op deze aarde bereiken en vestigde de Christenen als heersers over hen. De vernedering van de Moslims was het gevolg van hun verzet tegen God. Om zich weer te verheffen moeten zij vrede sluiten met God. Daarom is degene die zich naar God haast, gezegend; gezegend is hij die de naar hem uitgestrekte hand van de Beloofde Messias grijpt.

De komst van de Messias is geen gewone gebeurtenis. Denk eraan dat de Heilige Profeet^{sa} hem zelf zijn groeten zond. Hij vroeg de Moslims zich bij hem aan te sluiten, zelfs als dit hard zwoegen en werk met zich mee zou brengen. In alle godsdiensten zijn voorspellingen bekend over de Messias; deze bestaan niet alleen in de Islam. De man die aan de voorspellingen van zo veel profeten beantwoordt, en voor wiens komst zij allen hun volge-

Uitnodiging

lingen vroegen te wachten, moet van groot formaat zijn. De komst van boodschappers van God is zeldzaam. De komst van grote boodschappers, zoals de Beloofde Messias, is zelfs nog zeldzamer. Onder de Moslims zal er geen grotere man verschijnen. De Beloofde Messias is uniek als leider onder de volgelingen van de Heilige profeet^{sa}. Hoe kostbaar is daarom onze tijd, hoe belangrijk is het om de Beloofde Messias te kennen en zich bij hem aan te sluiten!

De eersten die meestal tot een gemeenschap van God toetreden zijn over het algemeen arm. Maar deze Gemeenschap zal niet altijd arm blijven. Zij schiet wortel en breidt zich uit. Niemand moet daarom denken dat de Aḥmadiyya Moslim Djamā‘at arm is, en dat dit zo zal blijven. Neen, zij zal groeien en bloeien. Laten machtige staten samenspannen, en proberen haar in haar groei te stoppen, zij zullen niet slagen. De openbaringen van Ḥaḍrat Mirzā Ghulām Aḥmad^{as} wijzen op dagen van overwinning. ‘Uw volgelingen zullen de overhand hebben over hen die uw rechtmatige aanspraken ontkennen tot de Dag des Oordeels.’ ‘Zij die buiten uw Gemeenschap blijven zullen steeds meer in aantal afnemen.’ ‘Koningen zullen zegeningen zoeken van uw kleren.’

Maar de daden moeten op tijd zijn. Een stap die op het juiste ogenblik wordt ondernomen heeft meer betekenis dan een stap die ondernomen wordt op een ander tijdstip. Eerste gelovigen zijn eerste gelovigen. Zij gaan de geschiedenis in als zijnde uniek onder de gelovigen. Zij verwerven zich een speciale eer en onderscheiding. Zij geloven als geloof moeilijk is. Zij die zich nu aansluiten

Uitnodiging

bij de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at, nu men nog denkt dat de Gemeenschap zwak en onbeduidend is, zullen de eer van de eerste gelovigen ontvangen. Zij zullen speciale beloningen en speciale zegeningen ontvangen. De deur naar eer is nog open. Deze staat open voor hen die willen verklaren:

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا

Onze Heer, wij hebben een prediker gehoord, die opriep tot het geloof: 'geloof in de Heer', en wij hebben geloofd. (Qur'ān 3:194)

Leid anderen tot deze verklaring, zodat u later steeds herinnerd wordt met eerbied en respect, en zodat de gelovigen die na u zullen komen tot het einde der dagen voor u zullen bidden.

Als lasten geen lasten zijn

Het is waar dat zij die zich bij een goddelijke Gemeenschap aansluiten een zware last van opofferingen en verantwoordelijkheden moeten dragen. Maar lasten zijn niet altijd lasten. Draagt de boer die op zijn rug het resultaat van harde arbeid draagt een last? Is de baby op de armen van zijn moeder een last? De dienst aan een goddelijke Gemeenschap is geen last voor gelovigen. Denk niet aan de opofferingen die het toetreden tot de Aḥmadiyya Moslim Djamā'at met zich meebrengt. Denk liever aan de dankbaarheid die u God verschuldigd bent door Moslim te zijn, denk aan de zegeningen die u heeft ontvangen van de Heilige Profeet^{sa} en zijn voorbeeld. Denk aan alles wat u hem verschuldigd bent. Twijfel niet

Uitnodiging

uw schouders onder de last te zetten, een last die iedere Moslim moet dragen. Of u nu hoog geplaatst bent of laag, een leider of zomaar een gewoon iemand; het is uw plicht de Islam te dienen zoals het de taak van iedere andere Moslim is. Treedt toe tot de goddelijke Gemeenschap en pluk de beloning die vastgesteld is voor al haar leden. De Heilige Profeet Muḥammad^{sa} heeft gezegd: *Hij die wegblijft bij de Jama'at is niet een van ons.*

Uitnodiging

Maar als u een leider bent, dan is uw taak tweevoudig. Uw ene plicht is ten opzichte van uzelf, uw andere plicht is tegenover hen aan wie u leiding geeft. De Heilige Profeet^{sa} schreef aan de Romeinse Keizer: *Als u mij niet aanvaardt, dan is de zonde van het niet aanvaarden van uw onderdanen ook over u.*

Geloof daarom, zodat uw vrienden en volgelingen ook mogen geloven. Krijg een aandeel in de beloning van hun geloof, en de goede daden die het gevolg zullen zijn van hun geloof. En denk tenslotte hieraan: als wij van hier naar het Hiernamaals gaan kunnen wij niets met ons meenemen, of wij nu arm zijn of rijk. Wij dragen alleen ons geloof en onze goede werken met ons mee. Beantwoordt daarom de goddelijke oproep opdat u door God aanvaard zult worden.

وَ أَخِرُ دَعْوَانَا أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

‘Onze proclamatie aan het einde is dat alle lof aan Allah behoort, Die de Heer der Werelden is.’

Aḥmadiyya Moslim Gemeenschappen in het Nederlands taalgebied

Nederland

Mobarak Moskee, Oostduinlaan 79, 2596 JJ Den Haag,
tel: 070-3245902, fax: 070-3242881

Baitun Noer, Groenelaantje 20, 8072 DD Nunspeet, tel:
0341-252282, fax: 0341-262710

Email: info@islamnu.nl, web: www.islamnu.nl

België

Bait-us-Salam, Brusselstraat 445, 1700 Sint-Ulriks-
Kappelle, Dilbeek, tel: 0032-24666856, fax: 0032-
24664389

Email: info@ahmadiyya.be, web: [www. Ahmadiyya.be](http://www.Ahmadiyya.be)

Suriname

Ahmadiyya Muslim Jamaat, Ephraimszegenweg 67, P.O.
Box 2106, Paramaribo, tel: 00597-481689

Officiële website van de wereldwijde Ahmadiyya
Moslim Gemeenschap: www.alislam.org

Muslim Television Ahmadiyya International (MTA)
www.mta.tv